

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΑΠΡΙΛΗΣ-ΜΑΗΣ 2017 ΑΡ. ΦΥΛ. 524, € 1,50

Ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ

ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟΝ ΠΑΠΑΔΗΜΟ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ

Η δολοφονική επίθεση ενάντια στον Λ. Παπαδήμο σημαίνει ότι κάθε πρώην πρωθυπουργός και πρώην κυβερνητικός αξιωματούχος, αλλά και ο κάθε πολιτικός που έχει κατηγορηθεί για «μνημονιακός, δοτός, προδότης και γερμανοτσολιάς» είναι πιθανός στόχος όχι απλά των συγκεκριμένων θρασύδειλων βομβιστών, αλλά ενός για πρώτη φορά διστακτικά εκδηλωμένου και σαφώς μειοψηφικού πολιτικού κινήματος υπέρ των πολιτικών δολοφονιών που εγκαινιάστηκε από μερικά καθώς πρέπει στελέχη της νέου τύπου κρατικής αστικής τάξης. Είναι αυτό το κίνημα κυρίως που αποτελεί μια νέα ποιότητα στην πολιτική ζωή της χώρας, περισσότερο ακόμα από το ότι για πρώτη φορά ασκείται δολοφονική βία σε πρώην πρωθυπουργό.

Ο ελληνικός λαός είναι θυμωμένος αλλά δεν θέλει βία

απραγματοποίητες υποσχέσεις και τον εξαπάτησε και πρόδωσε κατ'επανάληψη την εμπιστοσύνη του, και γι' αυτό και δίνει στη «μνημονιακή ΝΔ» 32% σε μια τελευταία δημοσκόπηση και στον ΣΥΡΙΖΑ μόνο 17%. Ωστόσο ούτε για τον Τσίπρα, ούτε για τους προηγούμενους πρω-

θυπουργούς μνημονίων δεν εκδηλώθηκε ποτέ μέσα από τις ζυμώσεις στους κόλπους του λαού κάποια πραγματική διάθεση για την εξόντωσή τους. Κι αυτό γιατί κανείς από αυτούς δεν άσκησε ως τώρα ωμή βία στο λαό, δεν αιματοκύλισε κάποια ειρηνική διαδήλωση, δεν διέταξε φυλακίσεις, βασανιστήρια και εκτελέσεις όπως έκαναν οι κατακτητές και οι χούντες. Αντίθετα τους έδωσε τη δυνατότητα να τον καταψηφίσουν και να τον κατεβάσουν από την κυβέρνηση. Και επειδή οι μάζες ξέρουν ότι μπορούν να το κάνουν αυτό, έστω κάθε δυο τρία χρόνια, και τελικά όποτε το κάνουν πέφτουν σε νέους απατεώνες, καταλαβαίνουν ότι το ζήτημα της απαλλαγής τους από αυτούς είναι μια πολύ πολύπλοκη υπόθεση, μια υπόθε-

ση βαθύτερης κατανόησης του τι είναι αυτό που φταίει για τα αυξανόμενα πλήγματα που δέχονται. Γι' αυτό το λόγο δεν θέλουν και δεν σκέφτονται κάτω από τις συνθήκες της αστικής δημοκρατίας να καταφύγουν στην πολιτική βία.

Πως ο σοσιαλφασισμός αξιοποιεί τα θύματα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και της αστικής οικονομικής πολιτικής

Αντίθετα οι ανοιχτοί καθώς και οι κάπως πιο καλυμμένοι φίλοι των δολοφόνων χρησιμοποιούν διαρκώς το επιχείρημα ότι είτε μια οικονομική πολιτική προκαλεί βάσανα και νεκρούς στο λαό, είτε τα προκαλεί μια κτηνώδης φασιστική

δικτατορία είναι το ίδιο και το αυτό, οπότε είναι εξ' ίσου δίκαιη η βία του λαού τόσο κατά των αστών γενικά όσο και κατά των πιο αιμοσταγών δικτατόρων. Αυτή είναι η λογική του φασισμού, ιδιαίτερα της πιο σύγχρονης μορφής του, του σοσιαλφασισμού, η οποία τον βολεύει για να εξοντώνει ο ίδιος με τη βία τα αντίπαλα κομμάτια της αστικής τάξης κατηγορώντας τα για τους θανάτους που προκαλεί γενικά ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής και κάθε αστική οικονομική πολιτική. Έτσι μιλάει για θανάτους που προκαλεί η διαφθορά που είναι σύμφυτη με τον καπιταλισμό γιατί εξαιτίας της σπαταλιούνται κρατικοί πόροι χρήσιμοι για την υγεία και

Συνέχεια στη σελ. 6

ΓΙΟΥΡΟΓΚΡΟΥΠ: Η «ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ» ΣΤΗΝ ΠΑΝΕΘΝΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΤΗΣ ΦΑΣΗ

Η συμμορία Τσίπρα δεν θα διστάσει αν χρειαστεί, να οργανώσει ένα νέο 2015

Η καταστροφική περιπέτεια στην οποία έχει σύρει τη χώρα μας η ρωσόδουλη κυβέρνηση Τσίπρα με τη δήθεν διαπραγματεύσει της οδηγείται, όπως όλα δείχνουν μετά την αποτυχημένη σύσκεψη του Γιούρογκρουπ στις 22 του Μάη, σε μια νέα κλιμάκωση στις 15 του Ιούνη, κλιμάκωση που θα αποκαλύψει περισσότερο τον πραγματικό της στόχο. Αυτός δεν είναι άλλος από το να δοθεί με οποιεσδήποτε οικονομικές συνέπειες για τη χώρα μας ένα ισχυρό πολιτικό πλήγμα στο πιο επικίνδυνο για τη Ρωσία ευρωπαϊκό αστικό ρεύμα, που έχει σαν τυπικό του εκπρόσωπο τον γερμανό υπουργό οικονομικών Σόμπλε.

Πρώτη φορά η κυβέρνηση βρίσκεται τόσο κοντά σε αυτό το στόχο, προφανώς πολύ λιγότερο εξαιτίας της δικιάς της

πάντα καθοδηγημένης δράσης, αλλά περισσότερο εξαιτίας της συντονισμένης δράσης των φίλων ή και των υπηρετών αυτής της διπλωματίας σε όλες τις πρωτεύουσες και τα συλλογικά όργανα της ΕΕ και των ΗΠΑ. Αν χρειαστεί, για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος, ο Τσίπρας και οι πάτρωνές του δεν θα διστάσουν να προκαλέσουν στην Ελλάδα την ίδια ή και μεγαλύτερη ζημιά από αυτήν που προκάλεσαν το 2015.

Πριν δύο χρόνια, το καλοκαίρι του 2015 είχαμε μια ανάλογη κρίση όταν η κυβέρνηση απείλησε την Ευρώπη με άτακτη χρεωκοπία και έξοδο από την Ευρωζώνη με στόχο να τη διασπάσει σε Βορρά και Νότο απομονώνοντας τη γραμμή της Γερμανίας. Αυτός ο εκβιασμός δεν έπιασε τότε γιατί με τη στάση της η συμμορία Τσίπρα απομονώθηκε σχεδόν από τους πάντες και θα έφευγε με κλωτσιές από την Ευρωζώνη

αν δεν την διέσωζαν οι Μέρκελ και Ολλάντ.

Βέβαια τον Ιούλη 2015 ο Τσίπρας πέτυχε έναν άλλο μεγάλο στόχο της καταστροφικής του διαπραγματεύσεως αλλά εσωτερικό: τη χρεωκοπία των πιο μεγάλων ελληνικών τραπεζών, τη συντριβή των ντόπιων μεγαλομετόχων τους και, όπως αποδείχτηκε από την υπόθεση ΜΕΓΚΑ, τον τελικό πολιτικό έλεγχο των διοικήσεών τους

Συνέχεια στη σελ. 12

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Για τις δήθεν αντιμνημονιακές κινητοποιήσεις: Για μια ακόμα φορά οι εργατοπατέρες κοροϊδεύουν το λαό με τις κρατικές τελετές τους, σ. 2, • Πρωτομαγιά 2017: Να γίνει η εργατική τάξη πρωτοπορία του αντιφασιστικού αγώνα και του αγώνα για την ειρήνη, σ. 3, • Οι εγκληματίες σαμποταριστές παραδίνουν το λιμάνι της Θεσσαλονίκης στη νεοναζιστική Ρωσία, σ. 4, • Η Δημ. της Μακεδονίας εν μέσω δύο πυρών, σ. 5, • Ρουβίκωνας: οι τζάμπα λαϊκοί ήρωες του καθεστώτος, σ. 8, • Το πρόσφατο ταξίδι Τσίπρα στην Κίνα, σ. 10, • Η αθλιότητα της ελληνικής αστικής τάξης, σ. 13 • Απαντήσεις στα ψέμματα του σοσιαλφασισμού για τη Βενεζουέλα στο «Περιοδικό»

ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΗΘΕΝ ΑΝΤΙΜΝΗΜΟΝΙΑΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ: ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΦΟΡΑ ΟΙ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΕΣ ΚΟΡΟΪΔΕΥΟΥΝ ΤΟ ΛΑΟ ΜΕ ΤΙΣ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΤΕΛΕΤΕΣ ΤΟΥΣ

(Ανακοίνωση που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 17/05/2017)

Για μια ακόμα φορά ο συνδικαλιστικός στρατός των μεγαλύτερων εχθρών της εργατικής τάξης, εχθρός ταυτόχρονα εσωτερικός και εξωτερικός, ο στρατός των ΠΑΜΕ, ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ κάνει τη συνηθισμένη κρατική λιτανεία του στο κέντρο της Αθήνας με την ταυτόχρονη διοικητική διακοπή της λειτουργίας των ΔΕΚΟ, των αεροδρομίων και των караβιών της ακτοπλοΐας που την ονομάζει απεργία.

Ξέρουν οι σιχαμεροί εργάτοπατέρες ότι η συντριπτική πλειοψηφία της εργατικής τάξης αλλά και η μεγάλη δημοσιο-υπαλληλική μάζα είναι απύσχα από τις πληκτικές τελετουργίες και τις διοικητικές τους πράξεις, που τις πραγματοποιούν με το ίδιο επαναλαμβανόμενο μοτίβο όπως μόνο ξέρουν και μπορούν να κάνουν οι παπάδες και οι γραφειοκράτες.

Οι ΠΑΜΕ-ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, που μοιράζονται μεταξύ τους ρόλους, του «επαναστάτη» για το πρώτο και του «ρεφορμιστή» για τις δεύτερες, για μια ακόμα φορά κάνουν αυτό που δεν θα κάνανε ποτέ όχι μόνο οι επαναστάτες, αλλά ούτε καν οι στοιχειωδώς έντιμοι ρεφορμιστές.

1. Κάνουν τις «μεγάλες κινητοποιήσεις τους» την ίδια μέρα ή τις δύο τρεις μέρες που ψηφίζονται τα μέτρα, που σημαίνει ότι απλά τα υπογράφουν με την παρουσία τους, αφού έγινε φανερό τόσες πολλές φορές ότι καμιά, μα καμιά, από αυτές τις κινητοποιήσεις εδώ και 7 χρόνια μνημονίων δεν εμπόδισε οποιαδήποτε ψήφιση, οποιουδήποτε σημαντικού μέτρου.

2. Ξέρουν καλά οι ΠΑΜΕ-ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ ότι στη δοσμένη χώρα τη δοσμένη εποχή μόνο μια πράξη θα μπορούσε να εμποδίσει την ψήφιση νόμου από τη Βουλή. Μόνο μια εξαιρετικά παρατεταμένη απεργία σε σημαντικούς κλάδους της παραγωγής, έστω σε μερικές ΔΕΚΟ και σε μερικές υπηρεσίες του δημοσίου. Αλλά τέτοιες απεργίες για να γίνουν δυνατές προϋποθέτουν **α)** ότι αυτοί που τις κάνουν δεν είναι τα ανυπόληπτα αφεντικά που τις διατάσσουν από τα γραφεία του Περισού για το ΠΑΜΕ και από εκείνα των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ για τις ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, αλλά **πραγματικά δημοκρατικές** μαζικές γενικές συνελεύσεις στα πρωτοβάθμια όργανα αυτών των οργανισμών και υπηρεσιών στις οποίες τα δευτεροβάθμια ή τριτοβάθμια σωματεία μπορούν μόνο να εισηγούνται απεργίες και όχι να τις αποφασίζουν. Αλλά τέτοια συνέλευση δεν έχει γίνει σχεδόν ποθενά τα τελευταία 20 χρόνια, στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, γιατί εκεί το δημοκρατικό συνδικαλισμό τον έχουν σκοτώσει όλες αυτές οι κρατικο-κομματικές συμμορίες, ιδιαίτερα οι σοσιαλφασίστες του ψευτοΚΚΕ, και **β)** ότι τέτοιες απεργίες θα είχαν την έγκριση των πλατιών λαϊκών μαζών, δηλαδή δεν θα εκλαμβάνονταν από τις πλατιές μάζες σαν εμπόδιο στη ζωή τους, πράγμα που αυτές το έζησαν στις προηγούμενες δεκαετίες όταν οι κρατικο-κομματικές και συνδικαλιστικές

συμμορίες χρησιμοποιούσαν τις απεργίες στον ευρύτερο δημόσιο τομέα σαν μέσο ομηρείας των μαζών για να πετύχουν ειδικά προνόμια για τον εαυτό τους και την υπαλληλία των ΔΕΚΟ γενικότερα.

Αλλά για να τα κάνει αυτά μια πολιτική και συνδικαλιστική ηγεσία, δηλαδή να κάνει μαζικές συνελεύσεις βάσης για να δώσει δημοκρατική εξουσία στη βάση αυτή καθώς και για να πείσει το λαό για την ανάγκη της ανατροπής των μνημονιακών μέτρων, και κυρίως να τον πείσει για το ότι μπορεί αυτά τα μέτρα να ανατραπούν πρέπει να πει την αλήθεια και στους εργαζόμενους που προσπαθεί να πείσει, και στο λαό που θα υποστεί τις όποιες αρνητικές συνέπειες μιας απεργίας στον ευρύτερο δημόσιο τομέα.

Όμως αυτές οι ηγεσίες είναι αδύνατο να πουν την αλήθεια αν δεν ανατρέψουν στην ουσία τα ίδια τα κόμματά τους, που όλη τους την πολιτική εδώ και 7 χρόνια μνημονίων τη στηρίζουν στο θεμελιώδες ψέμμα ότι την πείνα και την ανεργία τη φέρνουν τα μνημόνια, ενώ η αλήθεια είναι ότι και την πείνα και την ανεργία και τα μνημόνια τα φέρνει το πολύχρονο σαμποτάζ της παραγωγής, ιδιαίτερα της βιομηχανικής στο οποίο πρωτοστατούν ακριβώς αυτές οι συνδικαλιστικές ηγεσίες και τα κόμματά τους.

Δηλαδή μόνο αν συντριβούν πολιτικά αυτές οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, καθώς και τα κόμματα που βρίσκονται πίσω τους από ένα νέο εργατικό πολιτικό και συνδικαλιστικό κίνημα θα μπορεί να υπάρξει οποιοδήποτε αποτέλεσμα σε οποιονδήποτε αγώνα ενάντια στην πείνα, στην ανεργία και στα μνημόνια. Που σημαίνει ότι στην πραγματικότητα μια απεργία ενάντια στα μνημόνια θα έπρεπε να είχε πίσω της έναν όγκο από μεγάλα και μικρά κινήματα ενάντια στο πολύχρονο ασταμάτητο, πολύμορφο και κλιμακούμενο σαμποτάζ της παραγωγής στη βιομηχανία, στον τουρισμό, στην αγροτική οικονομία, στην τεχνολογική εκπαίδευση και στην έρευνα, και παντού αλλού. Ένα τέτοιο κίνημα εννοείται ότι θα κατήγγειλε με πάθος και τους κερδισμένους του σαμποτάζ, του ρώσους και κινέζους φασίστες, ιμπεριαλιστές και αποικιοκράτες και θα απαιτούσε να σταματήσουν αμέσως οι σκανδαλώδεις και

βλαπτικές για τη χώρα εκχωρήσεις σε αυτούς.

Αν αυτά τα κινήματα ήταν νικηφόρα, δηλαδή αν τραυματίζονταν βαριά οι σαμποταριστές και μειωνόταν αισθητά το σαμποτάζ καθώς και οι νεοαποικιακές εκχωρήσεις στους προστάτες τους, δεν θα υπήρχαν καν μνημόνια. Αν αντίθετα έμεναν στη θέση τους οι σαμποταριστές, οι προστάτες τους και το σαμποτάζ, τότε το κίνημα ενάντια στα όποια μνημόνια θα ήταν απλά ένα μικρό μέρος του πατριωτικού και δημοκρατικού κινήματος ενάντια στο μεγάλο κακό που γεννά τα μνημόνια, όπως το περιγράψαμε παραπάνω.

Αντίθετα αυτά εδώ τα κινήματα - κρατικές λιτανείες και κρατικές διακοπές εργασίας είναι δήθεν κινήματα κατά των μνημονίων, ενώ στην πραγματικότητα είναι κινήματα των σαμποταριστών αντεργατών και τελικά παραγωγών μνημονίων, στην ουσία φίλων των μνημονίων. Οι συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ και των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ ζουν πολιτικά από τα μνημόνια, γιατί χάρη σε αυτά κατευθύνουν το μίσος του ελληνικού λαού στην Ευρώπη και παίρνουν τα μάτια του από τον πραγματικό εχθρό, που είναι περισσότερο από κάθε άλλον οι κομματικές ηγεσίες τους και οι ανατολικοί προστάτες τους. Γι αυτό το λόγο δεν θέλουν να ανατρέψουν τα μνημόνια, γι αυτό κάνουν τις ψευτοαπεργίες τους τις μέρες της ψηφοφορίας, γι αυτό τις κάνουν σαν πραξικόπημα ουσιαστικά για τα κομματικά μέλη και φίλους τους.

Αυτή την εγκληματική γραμμή που υπάρχει πίσω από αυτές τις κρατικές τελετές, που ονομάζονται λαϊκά κινήματα, δεν την ξέρει ακόμα ο λαός αλλά τη διαισθάνεται και για αυτό παρά την οργή του με τα μνημόνια και πιο πολύ με την κυβέρνηση του φασίστα απατεώνα Τσίπρα, δεν συμμετέχει σε αυτά. Ιδιαίτερα δεν συμμετέχει εδώ και χρόνια η καθ' αυτό εργατική τάξη, αυτή του ιδιωτικού τομέα και μάλιστα του βιομηχανικού. Γιατί αυτή έχει ζήσει δύο πράγματα στις μεταπολιτευτικές δεκαετίες, **το ένα** είναι ο φασισμός του ψευτοΚΚΕ στα πρωτοβάθμια σωματεία, που τα έχει υπονομεύσει και διαλύσει από θέση αρχής σε αργή συνεργασία με την εργοδοσία, εκτός από τις λίγες περιπτώσεις όπου μισοδιαλυμένα μπόρεσε να τα βάλει στο χέρι και να τα μετατρέψει σε σφραγίδες του, **το δεύτερο** είναι ότι με ελάχιστες εξαιρέσεις ο επίσημος συνδικαλισμός των ΠΑΜΕ και ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, ιδίως αυτός του πρώτου έχει δείξει και στη θεωρία και στην πράξη πόσο αντίθετος ή στην καλύτερη περι-

πτωση αδιάφορος είναι στην ύπαρξη και ανάπτυξη του όγκου των παραγωγικών μονάδων, δηλαδή στον παράγοντα εκείνο που μπορεί να οδηγήσει τους εργάτες **μιας βιομηχανικά κατεστραμμένης χώρας σαν τη δικιά μας** στη δυνατότητα για μια νικηφόρα πάλη για μεγαλύτερους μισθούς και καλύτερες συνθήκες δουλειάς μιας και μόνο έτσι δεν θα έχουν από πάνω τους τον τρόπο της απόλυσης που επισείει σήμερα κάθε εργοδοσία.

Να γιατί λείπει εδώ και τόσα χρόνια η εργατική τάξη από τις «κινητοποιήσεις της εργατικής τάξης» στις οποίες καλούν οι «επαναστάτες» και οι «ρεφορμιστές» της εργατικής τάξης. Γι αυτό είπαμε στην αρχή ότι η μόνη πρακτικά κάπως κινητοποιήσιμη μάζα είναι αυτή του ευρύτερου δημόσιου τομέα, αλλά και αυτή παρόλο που τόσα χρόνια πάλεψαν να τη διαφθείρουν ιδεολογικά, και είναι γεμάτη μικροαστικό ατομικισμό δεν εμπιστεύεται πια αυτούς τους εργάτοπατέρες που τη χρησιμοποιούν όπου θέλουν χωρίς να τη ρωτάνε. Γι αυτό σήμερα ο Κουτσούμπας επανέλαβε τόσες φορές ότι ο αγώνας «είναι μαραθώνιος», «είναι καθημερινός, διαρκείας». Ακόμα και τα απλά μέλη τους, τους έχουν βαρεθεί. Να γιατί όλα και όλοι ζήτανε σήμερα ένα νέο εργατικό κίνημα. Πιστεύουμε ότι δεν θα αργήσουν να φανούν τα πρώτα του σπέρματα.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ-ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ**

Ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ

Πρωτομαγιά 2017

ΝΑ ΓΙΝΕΙ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Ποτέ Πρωτομαγιά δε βρήκε τόσο μακριά την εργατική τάξη από την επαναστατική της συνείδηση και ταυτόχρονα τόσο κοντά στο να την ξαναβρεί

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 1/5/2017)

Ποτέ ως τώρα η παγκόσμια εργατική τάξη, που έχει πια το παραγωγικό κέντρο της στις νέες βιομηχανικές χώρες της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής, δεν έχει δεχτεί όσο τώρα τόσο μεγάλα χτυπήματα στα οικονομικά και στα πολιτικά της δικαιώματα χωρίς να μπορεί να απαντήσει σε αυτά, δηλαδή χωρίς να διαθέτει τα κάπως μαζικά πολιτικά της κόμματα, τα μαζικά ταξικά συνδικάτα της και ένα οποιοδήποτε αρκετά μαζικό και πραγματικά επαναστατικό εργατικό κίνημα ή ακόμα περισσότερο ένα εργατικό κράτος στον κόσμο.

Κυρίως όμως ποτέ ως τώρα η παγκόσμια εργατική τάξη δεν ήταν τόσο πολιτικά αδύναμη μπροστά στην ορμητική άνοδο του φασισμού, ακόμα και σε χώρες όπου αυτή έχει μεγάλες κατακτήσεις πολιτικής ελευθερίας όπως στις παλιές βιομηχανικές χώρες της ΕΕ και των ΗΠΑ. Εκεί ένα τεράστιο μέρος από τα πιο καταπιεσμένα, λιγότερο ειδικευμένα και γι αυτό πιο άνεργα στρώματα της, είναι εκείνα που ακριβώς ακολουθούν και στηρίζουν περισσότερο την άνοδο του φασισμού, δηλαδή το σκληρό πυρήνα του αντεργατισμού και της αστικής αντεπανάστασης, αντί να αποτελούν την πρωτοπορία του αντιφασισμού.

Πως γίνεται αυτό την ώρα που ποτέ ως τώρα η παγκόσμια εργατική τάξη δεν ήταν τόσο μαζική, και τόσο απλωμένη όχι μόνο στις παλιές βιομηχανικές χώρες αλλά σε όλο τον απέραντο πρώην αποικιακό νέο βιομηχανικό κόσμο, που ποτέ δεν ήταν τόσο μορφωμένη όσο είναι σήμερα και που ποτέ δεν κινούσε τόσο πελώρια και κυρίως τόσο επαναστατικά μέσα παραγωγής τα οποία μπορούν από τη φύση τους να λειτουργούν μόνο με τη συνεργασία δισεκατομμυρίων προλετάρων, οπότε να ασφυκτούν όλο και περισσότερο μέσα στα τόσο στενά όρια της ιδιοκτησίας μερικών δεκάδων χιλιάδων ραντιέρηδων καπιταλιστών που τα κατέχουν. Αυτή η τελευταία αντίφαση, η βασική του καπιταλισμού, ενώ στον παλιό βιομηχανικό κόσμο έχει σαν αποτέλεσμα μια παραγωγική στασιμότητα οπότε και τη διαρκή σχετική υποχώρηση των μισθών των εργαζομένων, στο βιομηχανικό νότο όπου η τάξη στενάζει από τη μεγαλύτερη δυνατή εκμετάλλευση έχει προς το παρόν σαν αποτέλεσμα τη σχεδόν πλήρη αφαίρεση της πολιτικής και συνδικαλιστικής τους ελευθερίας.

Η βαθύτερη αιτία αυτής της μεγάλης παγκόσμιας υποκειμενικής πολιτικής αδυναμίας της

εργατικής τάξης απέναντι στην ασύλληπτα αυξημένη παραγωγική δύναμη που κινεί, είναι η πρωτοφανής στην ιστορία της υπονόμηση της επαναστατικής και κομμουνιστικής πρωτοπορίας της από τα μέσα, η άλωση αυτής της πρωτοπορίας από ένα νέου τύπου ιμπεριαλισμό, τον σοσιαλϊμπεριαλισμό, δηλαδή τους προδότες ηγέτες της εργατικής τάξης στις δύο πρώτες σοσιαλιστικές χώρες, την Κίνα και τη Ρωσία. Αυτοί πήραν σε αυτές την πολιτική εξουσία, παλινόρθωσαν τον καπιταλισμό, και τελικά σφετερίστηκαν τα πελώρια μέσα παραγωγής που είχε κατασκευάσει η επαναστατική εργατική τάξη σε αυτές, μετατρέποντας οι ίδιοι και τα παιδιά τους σε μια νέα υπερεκμεταλλευτική και φασιστική κρατικομονοπωλιακή αστική τάξη νέου τύπου, μια τάξη που σκοπεύει μετά από αυτόν τον πετυχημένο σφετερισμό να σφετεριστεί με τη βία όλα τα μέσα παραγωγής του πλανήτη επειδή αυτό δεν μπορεί να το πετύχει με οικονομικά μέσα, δηλαδή μέσα στα πλαίσια του οικονομικού καπιταλιστικού ανταγωνισμού.

Αυτό δεν οφείλεται μόνο στο ότι αυτή η αστική τάξη νέου τύπου, είναι πολύ πιο διεφθαρμένη και πολύ πιο παραγωγικά παρασιτική από την κλασική αστική τάξη γιατί ιστορικά πήρε την ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής μέσα από την πολιτική εξουσία και όχι το αντίστροφο. Δηλαδή η παλιά αστική τάξη που είχε κυριαρχήσει πάνω στα σύγχρονα βιοτεχνικά και βιομηχανικά μέσα παραγωγής, υποχρεώθηκε τουλάχιστον στα νιάτα της, για να τα αναπτύξει παραπέρα, να κάνει μια σειρά από αντιφεουδαρχικές, δηλαδή δημοκρατικές επαναστάσεις, για να πάρει εκτός από την οικονομική και την πολιτική εξουσία. Αντίθετα η ρωσοκινέζικη αστική τάξη νέου τύπου πήρε με πραξικόπημα, με εξαγορά και με δόλο την πολιτική εξουσία από την πιο προωθημένη και πιο επαναστατική ιστορικά τάξη για

να γίνει ιδιοκτήτρια των δικών της μέσων παραγωγής, δηλαδή να γίνει έτσι μια τάξη που είναι το πιο απόλυτο παράσιτο, η πιο απόλυτη πολιτική και ιδεολογική αντίδραση στην ανθρώπινη ιστορία.

Ο βασικός λόγος ωστόσο που η Ρωσία και η Κίνα ετοιμάζουν αναδιανομή του κόσμου με τη βία είναι ότι πρόκειται για ιμπεριαλιστικές χώρες που ήρθαν τελευταίες στο τραπέζι του μοιράσματος του κόσμου, στον οποίο ακόμα κυριαρχούν χρηματιστικά και επιστημονικοτεχνικά οι κατερχόμενες παλιές αστικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (ΗΠΑ, Ευρώπη Ιαπωνία). Έτσι οι πρώτες μπορούν να κατακτήσουν την παγκόσμια ηγεμονία μόνο με τη βία, δηλαδή μόνο εξαπολύοντας έναν παγκόσμιο κατακτητικό αποικιακό πόλεμο, στα χνάρια εκείνου του πολέμου χιτλερικού τύπου που εξαπέλυσαν οι γερμανοί και ιάπωνες ιμπεριαλιστές όταν βρέθηκαν και εκείνοι σε ανάλογα μειονεκτική θέση στα μέσα του προηγούμενου αιώνα. Μέσα από αυτόν το νεοχιτλερικό πόλεμο ελπίζουν οι ρωσοκινέζοι ιμπεριαλιστές όχι μόνο να εξουδετερώσουν τους παλιούς ιμπεριαλιστές ανταγωνιστές τους, αρχικά την ΕΕ και την Ιαπωνία, που ενώ είναι πολύ πλούσιες οικονομικά είναι πολύ αδύναμες πολιτικά και στρατιωτικά, αλλά να καταλάβουν και αυτές τις ίδιες τις πλούσιες και τεχνολογικά υπερανπτυγμένες χώρες, που είναι σήμερα σε γενικές γραμμές δημοκρατικές, και να τις μετατρέψουν σε αποικίες, όπως ακριβώς επεχείρησε και εν μέρει το πέτυχε πριν συντριβεί εντελώς, ο παλιός χιτλερικός άξονας για τις ανεπτυγμένες χώρες της Ευρώπης που κατέλαβε. Μετά η πουτινική Ρωσία και η Κίνα του Ξι σκοπεύουν να επιτεθούν για την κατοχή και των ΗΠΑ. Αυτό το σχέδιο το διέγινε πρώτος ο μεγαλύτερος μαρξιστής της εποχής μας Μάο Τσε Τουνγκ για τη σοσιαλϊμπεριαλιστική Ρωσία, δηλαδή πριν κιόλας η σοσιαλιστική Κίνα μετατραπεί σε έναν πολύτιμο σύμμαχό της.

Οι προκαταρκτικές επιθετικές πράξεις, που ετοιμάζουν τον παγκόσμιο πόλεμο έχουν ήδη ξεκινήσει πρώτα από τη Ρωσία, η οποία επιτίθεται στην ίδια την Ευρώπη (Ουκρανία) και ταυτόχρονα την περικυκλώνει (επίθε-

ση στη Συρία και προηγούμενα στη Γεωργία) και μετά από την Κίνα με την ενσωμάτωση όλης της Θάλασσας της Νότιας Κίνας, που προετοιμάζει την επίθεση στην Ιαπωνία και σε όλη τη Νοτιοανατολική Ασία, αντιστρέφοντας ακριβώς τον προηγούμενο αντικινέζικο αποικιακό πόλεμο της φασιστικής Ιαπωνίας. Εξ αιτίας αυτού του μεγαλειώδους σκοπού τους οι δύο αυτές επιθετικές χώρες υπερεξοπλίζονται με ρυθμούς ασύλληπτους σε σχέση με εκείνους όλων των υποψήφιων θυμάτων τους.

Για να πετύχει το στόχο του το ρωσοκινέζικο πολεμικό μέτωπο είναι υποχρεωμένο να σχηματίσει ένα παγκόσμιο φασιστικό πολιτικό -ιδεολογικό μέτωπο που θα προετοιμάσει και θα οργανώσει αυτή τη βία και μέσα σε κάθε χώρα, είτε αυτή είναι υποψήφιος θύτης, είτε υποψήφιο θύμα της επίθεσης του. Η πιο μεθοδικά επεξεργασμένη παγκόσμια πολιτικο-ιδεολογική πλατφόρμα αυτού του μετώπου, που την έχει ήδη εκπονήσει ο ηγέτης του νεοχιτλερικού άξονα, η πουτινική Ρωσία, είναι η «τέταρτη πολιτική θεωρία» του ψευτοφιλοσόφου στην υπηρεσία του ρώσικου στρατού Αλεξάντερ Ντούγκιν. Σύμφωνα με αυτήν οι φασίστες, οι ψεύτικοι κομμουνιστές και κάθε παλιά και νέου τύπου εθνικιστική, θρησκευτική και πολιτιστική αντίδραση και βαρβαρότητα στον κόσμο, πρέπει να ενωθούν σε ένα μέτωπο ενάντια στον κύριο εχθρό της ανθρωπότητας που είναι για τον Ντούγκιν ο διαφωτισμός και ο νεοφιλελευθερισμός.

Ο νεοχιτλερικός φασιστικός άξονας, είτε θα εξαπολύσει τελικά τον πόλεμο που ετοιμάζει οπότε θα συντριβεί από ένα παγκόσμιο αντιφασιστικό μέτωπο που αναπόφευκτα θα συγκροτηθεί ενάντια του από την πλειοψηφία των λαών και των χωρών του κόσμου, είτε αυτό το αντιφασιστικό μέτωπο θα συγκροτηθεί πολύ σύντομα, τώρα που ο φασισμός φαίνεται πως προελαύνει, και θα εμποδίσει αυτόν τον άξονα να εξαπολύσει τον πιο φρικτό και τερατώδη πόλεμο όλων των εποχών.

Το τι από τα δύο θα γίνει πρώτο, θα εξαρτηθεί από το με πόσες δυνάμεις θα συμμετέχει στο αντιφασιστικό μέτωπο η εργατική τάξη και το αν θα έχει μέσα

σε αυτό ή όχι ηγετική θέση. Προς το παρόν όπου υπάρχει αντιφασιστικό κίνημα στον κόσμο η εργατική τάξη συμμετέχει ελάχιστα ή καθόλου σε αυτό σαν πολιτικά οργανωμένη τάξη και γι αυτό την ηγετική θέση έχει παντού σε αυτά τα μέτωπα συντριπτικά η αστική τάξη, είτε η δυτικόφιλη εθνικού τύπου αστική (Ουκρανία, Γεωργία, Συρία, Βενεζουέλα, Φιλιππίνες κλπ) είτε η φιλελεύθερου τύπου ιμπεριαλιστική (Γαλλία, Γερμανία, Βρετανία κλπ), που από την εκμεταλλευτική φύση τους είναι επιρρεπείς στο συμβιβασμό, στην υποταγή, ή το χειρότερο -ειδικά σε ότι αφορά τους δυτικούς φιλελεύθερους ιμπεριαλιστές μονοπωλιστές αντεργάτες- στη συνεργασία με τους ανατολικούς φασίστες κρατικομονοπωλιστές.

Όμως είναι νομοτελειώδης αυτή η κατάσταση σύντομα να ανατραπεί. Γιατί μέσα από την επέλαση του φασισμού και στην ΕΕ και στις ΗΠΑ και στον Τρίτο Κόσμο που δέχονται την επίθεση των νεοχιτλερικών του ρωσοκινέζικου άξονα, βρισκόμαστε κοντά στο να αρθεί ο κύριος λόγος για τον οποίο η εργατική τάξη εκεί όχι μόνο δεν αντιστέκεται οργανωμένα σε αυτόν, αλλά ένα κομμάτι της, το πιο εκμεταλλευόμενο οικονομικά και πιο καθυστερημένο πολιτικά στηρίζει το φασισμό. Αυτός ο λόγος είναι ο εξής: Το φασιστικό ανατολικό μονοπώλιο ακριβώς επειδή έχει πάρει την πολιτική και οικονομική εξουσία μέσα από ταξική προδοσία, δηλαδή μέσα από την εξαπάτηση της εργατικής τάξης στις δύο πιο θρυλικές και γι αυτό με καθοδηγητικό ρόλο στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα πρώτες σοσιαλιστικές χώρες Ρωσία και Κίνα, έχει κατορθώσει να χώσει μέσα σε αυτό το κίνημα τους πράκτορες του και να το δηλητηριάσει με την αντεργατική, αντιμαρξιστική και αντικομμουνιστική ιδεολογία του. Αλλά για να το πετύχει αυτό με αποτελεσματικό τρόπο, δηλαδή χωρίς αυτή η αντιδραστική ιδεολογία να γίνει αντιληπτή σαν τέτοια από τους εργάτες, τη ντύνει από την πρώτη στιγμή του σφετερισμού στα 1956 στην ΕΣΣΔ με μαρξιστική, κομμουνιστική και γενικά αριστερή και επαναστατική προβιά.

ΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ ΠΑΡΑΔΙΝΟΥΝ ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΣΤΗ ΝΕΟΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΡΩΣΙΑ

Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση επιδίδεται σε όργιο δουλικότητας στον άνθρωπο του Πούτιν Ιβάν Σαββίδη

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 7/5/2017)

Μετά την παράδοση του λιμανιού του Πειραιά στο κινέζικο κρατικο-φασιστικό μονοπώλιο της Κόσκο, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ παράδωσε το δεύτερο μεγαλύτερο λιμάνι της χώρας απευθείας στη νεοναζιστική Ρωσία με την αποδοχή της προσφοράς της κοινοπραξίας στην οποία συμμετέχει ηγετικά επί της ουσίας ο όμιλος Σαββίδη.

Πρόκειται ονομαστικά και μόνο για μία συμμαχία γερμανικών, γαλλικών και ελληνικών συμφερόντων για τον έλεγχο του λιμανιού. Γιατί η γερμανική εταιρεία που συμμετέχει είναι μία επενδυτική εταιρεία με εξαιρετικά στενούς δεσμούς με τη ρωσική κυβέρνηση, ενώ η γαλλική εταιρεία είναι γαλλοκινέζικη με κυρίαρχη σε αυτή μία κρατική κινέζικη εταιρεία που συνεργάζεται με την Κόσκο στα λιμάνια σε διεθνές επίπεδο. Όσο για τον «έλληνα» Σαββίδη αυτός σαν κεφάλαιο και σαν πολιτική δράση είναι ένας ρώσος πουτινικός εγκαθήμετος ως το κόκκαλο. Χωρίς την πολιτική ισχύ που προσδίδει στον Σαββίδη η εξουσιοδότηση του Πούτιν να κάνει ότι θέλει με τους πράκτορες της συμμορίας Τσίπρα που κυβερνάει τη χώρα, κανένα γερμανικό και κανένα γαλλικό κεφάλαιο δεν θα πάταγε το πόδι του στον ΟΛΘ. Το 20% που θα είναι το ονομαστικό ποσοστό του Σαββίδη, είναι μόνο για ξεκάρφωμα στην Ευρώπη και γενικότερα στη Δύση. Από ουσιαστική άποψη αυτός θα κάνει κουμάντο στο Λιμάνι.

Ο Σαββίδης έχει έρθει στην Ελλάδα σα «στρατηγικός» επενδυτής έχοντας χτίσει την επιχειρηματική του καριέρα στη Ρωσία από το 1992 και την πολιτική του καριέρα στο κόμμα του Πούτιν σα βουλευτής της ρωσικής Δούμας. Αυτούς τους πολιτικούς δεσμούς ποτέ δεν τους έκοψε ο Σαββίδης, ο ίδιος άλλωστε ανακοινώνει με περηφάνια στην ιστοσελίδα του πως του απονεμήθηκε μετάλλιο στη Μόσχα το Νοέμβριο του 2016 για την προετοιμασία του ταξιδιού του Πούτιν στο Άγιο Όρος τον ίδιο χρόνο (http://www.ivansavvidis.gr/events_gr/3471/), ενώ στην ίδια σελίδα το πρώτο που βλέπει κανείς μόλις την ανοίγει είναι η φωτογραφία μιας θερμής χειραψίας του με τον Πούτιν.

Γι' αυτό το λόγο άλλωστε το ρωσόδουλο διακομματικό καθεστώς που κυβερνάει εδώ και χρόνια τη χώρα, φρόντισε να κάνει ότι χρειαζόταν για την εγκατάσταση του στη Βόρεια Ελλάδα με την απόκτηση του ΠΑΟΚ, της ΣΕΚΑΠ, της Σουρωτής, ξενοδοχειακών μονάδων, και ιστορικών ακινήτων, ενώ η σημερινή

πιο ρωσόδουλη κυβέρνηση όλων των εποχών, όχι μόνο έκανε μία σκανδαλώδη νομοθετική ρύθμιση για να ξεφορτωθεί ο Σαββίδης ένα πρόστιμο 38 εκ ευρώ από λαθρεμπόριο που είχε χρωσθεί στη ΣΕΚΑΠ, αλλά καταβάλλει επίμονες προσπάθειες για να του παραδώσει το μεγαλύτερο και ως χθες λιγότερο ρωσόφιλο κανάλι της χώρας, το ΜΕΓΚΑ.

Το τίμημα της εξαγοράς ήταν των 232 εκ ευρώ με υποχρέωση υλοποίησης επενδύσεων από την κοινοπραξία 180 εκ ευρώ. Πρόκειται για ένα εξευτελιστικό τίμημα όπως προκύπτει από μία απλή σύγκριση της προσφοράς που είχε δώσει τότε η Hutchison με έδρα το Χονγκ Κονγκ, σήμερα πια συνεταιίρος της Κόσκο. Το 2008 η Hutchison για την παραχώρηση μόνο του σταθμού εμπορευματοκιβωτίων είχε δώσει προσφορά 420 εκ ευρώ με πρόβλεψη για επενδύσεις 490 εκ ευρώ! Σήμερα που αγοράζει ο Σαββίδης η χρηματιστηριακή αξία του ΟΛΘ έχει υποχωρήσει 40% (<http://www.capital.gr/epixeiriseis/3208436/otan-i-hutchinson-edine-420-ekati-gia-kommati-tou-olth>). Το πόσο χαμηλό είναι αυτό το τίμημα προκύπτει και από τα στοιχεία που ανακοίνωσε η ΟΜΥΛΕ σύμφωνα με την οποία εκτός από την κερδοφορία που έχει ο ΟΛΘ,

έχει 80 εκ. χρηματικά διαθέσιμα και 76 εκ αποθεματικά.

Για τη σύνθεση της κοινοπραξίας που πήρε το λιμάνι της Θεσσαλονίκης

Α) Η γερμανικών συμφερόντων DIEP έχει στενή συνεργασία με τη ρωσική κυβέρνηση

Μετά από αλλεπάλληλες παρατάσεις του διαγωνισμού που δόθηκαν για να απαξιωθεί όσο το δυνατόν περισσότερο ο ΟΛΘ, να ενταθούν οι συνθήκες αποσταθεροποίησης της οικονομίας και της χώρας, και να αποθαρρυνθούν οι δυτικοί επενδυτές, η διαδικασία της λεγόμενης ιδιωτικοποίησης ολοκληρώθηκε στα τέλη Απριλίου με πλειοδότη την κοινοπραξία στην οποία συμμετέχει ο όμιλος Σαββίδη με 20% τελικά αντί για 15% που είχε ανακοινωθεί αρχικά, η γερμανική «Deutsche Invest Equity Partners GmbH» (με 47%), και η γαλλοκινέζικη «Terminal Link SAS» (με 33%).

Το πιο ψηλό ποσοστό στην κοινοπραξία το έχει μία γερμανική εταιρεία, οπότε η συμμετοχή του Σαββίδη φαίνεται απλά σαν μία παραχώρηση ενός μειοψηφικού τμήματος του ελέγχου του λιμανιού σε ρωσικά συμφέροντα, δηλαδή σαν μία βολική συμμαχία του γερμανικού κεφάλαιου με έναν επιχειρηματία που έχει ισχύ στη χώρα και δεσμούς με την κυβέρνηση, κάτι ανάλογο με την συμμετοχή του Μπόμπολα στην καναδική επένδυση στη Χαλκι-

δική. Μάλιστα, αυτή η εντύπωση ενισχύεται από το γεγονός ότι ο όμιλος των αμιγώς ρωσικών συμφερόντων, η RZD (Ρωσικοί Σιδηρόδρομοι - JSC) αποσύρθηκε στην τελική φάση από το διαγωνισμό.

Αλλά η Deutsche Invest Equity Partners (DIEP), μία εταιρεία που λειτουργεί σαν διαχειριστής κεφαλαίων για τη χρηματοδοτική στήριξη εταιρειών, δηλαδή είναι στην ουσία ένα HedgeFund που διαχειρίζεται άγνωστα κεφάλαια τρίτων, και που ως τώρα δεν είχε καμιά δραστηριότητα στη διαχείριση των λιμανιών πριν συνεταιριστεί με τον όμιλο Σαββίδη για τον ΟΛΘ, δεν είναι μία τυχαία γερμανική εταιρεία.

Σύμφωνα με δημοσίευμα της ειδησεογραφικής πύλης euro2day «HDIEP "είναι 100% θυγατρική της γερμανικής εταιρείας TransConnect Unternehmensberatungs- und Beteiligungs AG (TCAG) που εδρεύει στο Μόναχο. Ηγετικό ρόλο στο συγκεκριμένο επενδυτικό σχήμα υπό την TCAG φαίνεται πως διαδραματίζει ο Γερμανός δικηγόρος Stephan Goetz, ιδρυτής και μεγαλομέτοχος της συμβουλευτικής εταιρείας goetzpartners, η οποία συγκαταλέγεται ανάμεσα στις δέκα μεγαλύτερες του κλάδου στη Γερμανία, με προσωπικό που πλησιάζει τα 300 στελέχη σε 11 χώρες του κόσμου (δύο εκ των γραφείων βρίσκονται στην Κίνα)... Η κοινοπραξία για τον ΟΛΘ είναι στην ουσία ένα σχήμα όπου τον ισχυρότερο ρόλο διαδραματίζει, προς το παρόν,

η goetzpartners του κ. Stephan Goetz. Σήμερα ο κ. Goetz συμμετέχει στα διοικητικά συμβούλια πλήθους εταιρειών στη Γερμανία, ενώ διατηρεί ισχυρές σχέσεις και με τον ρωσικό παράγοντα» (<http://www.euro2day.gr/news/enterprises/article/1535140/odr-stephan-goetz-kai-oi-alloigermanoi-toy-olth.html>).

Ποιες είναι αυτές οι ισχυρές σχέσεις με το ρωσικό παράγοντα; Σε επίσημο δελτίο τύπου της εταιρείας goetzpartners της 4/2/2010, αναφέρεται ότι εξαγόρασε μία γερμανική εταιρία με δραστηριότητα και γραφείο στη Μόσχα, ώστε από κοινού σαν goetzpartnersRussia να δραστηριοποιηθούν στην Ευρώπη, στη Ρωσία και στην Κοινοπολιτεία Ανεξάρτητων Κρατών (το διεθνή οργανισμό που συστήθηκε με πρωτοβουλία της Ρωσίας για τον έλεγχο των κρατών της πρώην ΕΣΣΔ και στην οποία συμμετέχουν όλες σχεδόν αυτές οι χώρες εκτός από τις Βαλτικές). Αυτή η νέα εταιρεία goetzpartnersRussia έγινε μέλος του ρωσικού πρακτορείου επενδύσεων «InvestinRussia» («Επενδύστε στη Ρωσία»), το οποίο συστάθηκε από το υπουργείο περιφερειακής ανάπτυξης της Ρωσίας για να προωθήσει ξένες επενδύσεις στη Ρωσία.

ΟVladimirMatias, διευθύνων σύμβουλος της goetzpartnersRussia, συμμετείχε στην εκδήλωση που διοργάνωσε το υπουργείο για την ενεργοποίηση του πρακτορείου, με παριστάμενο το ρωσικό υπουργό Igor Slyunyaev (www.goetzpartners.com/media/news/article/attracting-investments-in-russia/, www.prnewswire.com/news-releases/invest-in-russia-agency-is-about-to-launch-next-year-235539901.html). Με λίγα λόγια ο StephanGoetz, ο άνθρωπος που ελέγχει τη γερμανική εταιρεία που συμμετέχει στην κοινοπραξία του ΟΛΘ με 47%, είναι ένας έμπιστος συνεργάτης της ρωσικής κυβέρνησης.

Β) Η γαλλικών συμφερόντων Terminal Link SAS, είναι γαλλοκινέζικη εταιρεία θυγατρική γαλλικού ομίλου συνεταιίρου της Κόσκο

Μέχρι και δύο μήνες πριν την υποβολή των προσφορών δύο εταιρείες ήταν γνωστό ότι συμμετέχουν στην κοινοπραξία που πήρε το λιμάνι, η DIEP και η Beltterra του Σαββίδη, οι οποίες δεν είχαν καθόλου σχέση με δια-

ΟΙ ΝΑΖΙΣΤΕΣ ΤΗΣ Χ.Α. ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ ΣΑΒΒΙΔΗ: «ΚΑΝΤΕ ΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ»!

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 7/5/2017)

Πριν ένα χρόνο στις 12 Απριλίου 2016 έγινε μία συνεδρίαση της κοινοβουλευτικής επιτροπής Ελληνισμού της Διασποράς στην οποία είχαν προσκαλεστεί μεταξύ άλλων ο Σαββίδης ως εκπρόσωπος των Ελλήνων της Ρωσίας και εκπρόσωποι του ελληνορωσικού επιμελητηρίου Θεσσαλονίκης, για την «ανάγκη επενδύσεων ομογενών» στην Ελλάδα στα πλαίσια του Αφιερωματικού Έτους 2016 «Ελλάδας-Ρωσίας».

Εκεί έκανε τοποθέτηση ο υπόδικος Χρ. Παππάς της Χ.Α., ο οποίος συμφώνησε με όσα είπε ο Σαββίδης, και παρότρυνε την κυβέρνηση να λάβει σοβαρά υπόψη τις ιδέες και τις προτάσεις του (σε αυτό το σύνδεσμο το βίντεο της Βουλής <http://www.hellenicparliament.gr/Vouli-ton-Ellinon/ToKtiro/Fotografiko-Archeio/#0cd31424-7027-4d85-8d62-a5e60136a4fc>, στο 77:51).

Στην ίδια ομιλία παρότρυνε επίσης την κυβέρνηση

να κάνει μια στροφή «καταρχήν επενδυτική και ενεργειακή» στο ρωσικό παράγοντα, και κατάληξε «**Κάντε την μοναδική εθνοφελή εξωτερική πολιτική. Δηλαδή κάντε στροφή προς την Ρωσία. Πείτε όχι στο ανθελληνικό NATO και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Κάντε το όμως χωρίς τυμπανοκρουσίες, αλλά με κρυφή διπλωματία, κρυφή διπλωματία για την οποία ωρύονται όλα τα κόμματα και η οποία ευτυχώς ή δυστυχώς, θα έλεγα ότι ισχύουν και τα δύο, κρυφή διπλωματία υπήρχε πάντα και πάντα θα υπάρχει. Κάντε το λοιπόν χωρίς τυμπανοκρουσίες (αναφερόμενος στον πρωθυπουργό), μην καίτε το χαρτί που λέγεται Ρωσία. Είναι ελπίδα για την Ελλάδα. Τολμήστε λοιπόν κ. πρωθυπουργέ!**».

Όχι ότι χρειαζόταν την ενθάρρυνση του ναζιστή ο Τσίπρας για να τολμήσει.

Αυτοί είναι οι φίλοι του Ιβάν Σαββίδη.

Η ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΕΝ ΜΕΣΩ ΔΥΟ ΠΥΡΩΝ

Ο αλβανικός σοβινισμός στέλνει τη χώρα στην αγκαλιά του ρωσοκινεζικού άξονα. Ο Ιβανόφ κατεβάζει στη Βουλή φασιστικά τάγματα εφόδου. Σχηματίζεται κυβέρνηση οργανωμένης αστάθειας

χείριση λιμανιών και γι αυτό κινδύνευαν να μείνουν εκτός. Τότε, δύο μήνες πριν λήξει μία από τις πολλές καταληκτικές προθεσμίες του ΤΑΙΠΕΔ για την υποβολή των τελικών προσφορών εμφανίστηκε ξαφνικά μία από τις κορυφαίες διαχειρίστριες λιμανιών σε διεθνές επίπεδο, η γαλλική CMACGM, με μία γαλλοκινέζικη θυγατρική της την Terminal Link SAS η οποία έλυσε αυτό το αξεπέραστο για ΤΑΙΠΕΔ και κυβέρνηση πρόβλημα για να δώσει το λιμάνι σε ρώσικα συμφέροντα, αφού έγινε το τρίτο μέλος της κοινοπραξίας. Αμέσως μόλις εξασφαλίστηκε η συμμετοχή της TerminalLinkSAS στην κοινοπραξία, το ΤΑΙΠΕΔ αποφάσισε ότι ήρθε η ώρα ο διαγωνισμός των τριών χρόνων (από το 2014) με μία προ-ιστορία άλλων έξι χρόνων (από το 2008) να φθάσει στο τέλος του. Τότε η καταληκτική προθεσμία έγινε τόσο καταληκτική ώστε ενάντια σε κάθε έννοια καλόπιστης διεξαγωγής ενός διεθνούς διαγωνισμού, το ΤΑΙΠΕΔ απέρριψε το αίτημα για μία δίμηνη παράταση των τριών άλλων ενδιαφερόμενων που συμμετείχαν μέχρι εκείνη τη στιγμή στο διαγωνισμό, της αραβικής DubaiPorts (μίας από τις μεγαλύτερες διαχειρίστριες λιμανιών), της γιαπωνέζικης Mitsui και της φιλιππινέζικης ICTS, ώστε να έχουν χρόνο να προετοιμαστούν μετά από αυτή τη σημαντική αλλαγή στα δεδομένα του τέταρτου υποψήφιου, κάνοντας νέες προτάσεις.

Η γαλλικών συμφερόντων TerminalLinkSAS ανήκει στη γαλλική CMACGM κατά 51%, και στην κινέζικη ChinaMerchantsHoldingsInternational κατά το σημαντικό ποσοστό του 49%. Η ChinaMerchantsHoldingsInternational είναι κρατική εταιρεία της Κίνας με έδρα το Χονγκ Κονγκ. Όμως με το 51% η γαλλική εταιρεία δεν κάνει ότι θέλει γιατί η μητρική της CMACGM συμμετέχει στη συμμαχία τακτικών γραμμών μεταφοράς εμπορευματοκιβωτίων Ocean Alliance, στην οποία συμμετέχει και η China Cosco Shipping (<http://www.kathimerini.gr/907142/article/oikonomia/epixeirhseis/o-gallogermanos-ependyths-me-to-kineziko-dna>). Χωρίς δηλαδή μια συμφωνία μέσα στη θυγατρική του γαλλικού 51% με το κινέζικο 49% κλονίζονται οι σχέσεις και στην ευρύτερη κινεζογαλλική συμμαχία σε επίπεδο μητρικών εταιρειών. Σύμφωνα με το ίδιο δημοσίευμα της Καθημερινής σα διαχειρίστρια του λιμανιού η TerminalLink προορίζεται να εξυπηρετεί τον κινέζικο σχεδιασμό για μεταφορά εμπορευματοκιβωτίων από την Ασία, έχουμε μία δεύτερη πύλη της Κίνας προς την Ευρώπη μετά τον Πειραιά.

Αλλά αυτό είναι ένα δευτερεύον έγκλημα μπροστά στο κύριο έγκλημα δηλαδή ότι το λιμάνι της Θεσσαλονίκης μετατρέπεται σε μία βάση για τη νεοχιτλερική Ρωσία που αποκτά ένα μεγάλο λιμάνι στο Αιγαίο με το οποίο παρακάμπτει τα Στενά και ελέγχει τους θαλάσσιους δρόμους των ανατολικών Βαλκανίων. Αυτό το έγκλημα το κρύβει τόσο η κυβέρνηση, όσο και οι ηγεσίες της αντιπολίτευσης.

Σε πρόσφατο άρθρο της Ν.Α. αναλύαμε την πολιτική κρίση που έχει ξεσπάσει στη Δημο. της Μακεδονίας. Το καινούργιο εδώ είναι η κλιμάκωση της επίθεσης του αλβανικού σοβινισμού που πυροδοτεί με τη σειρά της τη για πρώτη φορά τόσο ανοιχτή τραμπούκικη επίθεση του μακεδονικού (στην πραγματικότητα ρωσόδουλου) φασισμού μέσα στο κοινοβούλιο. Συγκεκριμένα δεν είναι τόσο η ίδια η επίθεση των αλβανών επεκτατιστών-διαμελιστών όσο η υποστήριξη που αυτοί έχουν από την ηγεσία της ευρωπαϊκής και της αμερικάνικης διπλωματίας, ο προβοκατόρικος παράγοντας που σπρώχνει ολοένα και περισσότερο τη γειτονική μας χώρα προς το ρωσικό νεοχιτλερικό άρμα.

Η δυτική διπλωματία έχει πια στην ηγεσία της ξετσιπώτους ρωσόφιλους σαν τους Τίλερσον και Μογκερίνι που επέμβηκαν στα εσωτερικά της γειτονικής χώρας με επίμονο, και απαιτητικό τρόπο να υποστηρίζουν μια κυβέρνηση Ζάεφ-τριών Αλβανικών μειονοτικών κομμάτων ενάντια στο εθνικιστικό, αν και ακόμα φιλοευρωπαϊκό-φιλοδυτικό VMRO-DPMNE του απερχόμενου πρώην πρωθυπουργού Νικόλα Γκρούεφσκι χωρίς να εκφράσουν ταυτόχρονα την έντονη αντίθεση τους στην ανάμιξη της Αλβανίας στα εσωτερικά της γειτονικής χώρας και στην προώθηση από την πλευρά της μιας πλατφόρμας που στις δοσμένες συνθήκες ευνοεί τα μεγαλοαλβανικά επεκτατικά σχέδια. Ένα από αυτά τα τρία κόμματα, το DUI, είχε τα τελευταία χρόνια συνεργαστεί με τα μακεδονικά κόμματα, τελευταία μάλιστα με το VMRO, χωρίς να οξύνει τις εθνοτικές αντιθέσεις. Τα άλλα δύο όμως κόμματα, το BESA, και η «Συμμαχία για τους Αλβανούς» είναι σχετικά νεοσχηματισμένα κόμματα που έχουν μεγαλοαλβανικά χαρακτηριστικά και ο στόχος τους, που ως τώρα έχει πετύχει, είναι να σύρουν το DUI θέλοντας και μη πίσω από τα Τίρανα και

την ανόητα όσο και επικίνδυνα επεκτατική πολιτική τους.

Δεν είναι τυχαίο ότι η κοινή διεκδικητική πλατφόρμα των τριών μειονοτικών αλβανικών κομμάτων επιδεικτικά και προβοκατόρικα χαιρέτιστηκε από τα Τίρανα σε συνάντηση των τριών αλβανικών ηγεσιών με τον Ράμα. Αυτή η πλατφόρμα αμφισβητεί έμμεσα τον κύρια εθνικά μακεδονικό χαρακτήρα του κράτους με μια σειρά σημείων, που το πιο αποκαλυπτικό για μας σχετικά με τις προθέσεις των συντακτών της, είναι η απαίτησή τους η αλβανική «κοινοτότητα» να συμμετέχει σαν ίση σε διαπραγματεύσεις για το όνομα και τα εθνικά σύμβολα του κράτους. Ποτέ μια εθνική μειονότητα δεν θα έπρεπε να αμφισβητήσει την ικανότητα της πλειοψηφίας του πληθυσμού του κράτους στην οποία ζει να διεκδικεί τη διεθνή αναγνώριση της εθνικής φυσιογνωμίας του κράτους αυτού, ειδικά την ώρα που αυτή για χρόνια ωμά, εκβιαστικά, με αποκλεισμούς και στρατιωτικές απειλές αμφισβητείται και μάλιστα με σχετική επιτυχία από μια πολλαπλάσια ισχυρή επιθετική γειτονική χώρα, όπως είναι η Ελλάδα του ρωσικού ορθόδοξου τόξου, καθώς αυτή συσπειρώνει και την ΕΕ και το ΝΑΤΟ σε αυτήν την πολιτική, και έτσι εμποδίζει τη γειτονική χώρα να μπει και στους δύο αυτούς ισχυρούς συλλογικούς θεσμούς, ώστε να τη στείλει στην αγκαλιά των ρώσων φασιστών.

Βέβαια για τον αλβανικό σοβινισμό η κύρια διεκδίκηση είναι να γίνει, με αλλαγή στο μακεδονικό Σύνταγμα, η αλβανική γλώσσα η δεύτερη επίσημη γλώσσα της χώρας. Ακριβώς εκεί εκφράζονται οι μεγαλύτερες αντιστάσεις από τον εθνικά μακεδονικό πληθυσμό, και εκεί είναι συγκεντρωμένη η κεντρική άρνηση του VMRO για το σχηματισμό κυβέρνησης του SDSM με τα τρία αλβανικά κόμματα. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Γκρούεφσκι πρότεινε στο Ζάεφ να

σχηματίσει το SDSM κυβέρνηση μειοψηφίας που να τη στηρίζει το VMRO ακόμα και αν αυτή η κυβέρνηση πραγματοποιήσει διώξεις κατά του ίδιου και της προηγούμενης κυβέρνησής του. Δεν ξέρουμε αν μια τέτοια πρόταση ήταν αξιόπιστη ή ήταν ένα τέχνασμα για να εκτεθεί ανεπανόρθωτα το SDSM στους συμμάχους του ή ήταν σκέτα ένα προπαγανδιστικό πυροτέχνημα, όμως είναι έστω σαν ελιγμός χαρακτηριστικός του κινδύνου που διαβλέπει ένα μεγάλο μέρος του εθνικά μακεδονικού στοιχείου από την είσοδο του αλβανικού σοβινισμού στην κυβέρνηση.

Από μια γενική δημοκρατική άποψη δεν υπάρχει τίποτα κακό στο να υπάρχουν σε μια χώρα μια ή δυο ή ακόμα και περισσότερες επίσημες γλώσσες. Στην Ελβετία οι επίσημες γλώσσες είναι 4, και οι δύο από αυτές, η ιταλική και η ρετορομανική μιλιούνται από δύο εθνότητες που αποτελούν το 6,5% και το 0,5% αντίστοιχα του ελβετικού πληθυσμού (<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%95%CE%BB%CE%B2%CE%B5%CF%84%CE%AF%CE%B1>).

Αυτό όμως που είναι πολύ καλό από τη γενική δημοκρατική άποψη και εξαιρετικό στην περίπτωση της Ελβετίας, δηλαδή της πιο παλιάς και γι αυτό καλά ριζωμένης δημοκρατίας της Ευρώπης, μπορεί να είναι καταστροφικό στην περίπτωση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας που είναι μια δημοκρατική χώρα αλλά νεαρή και ο αλβανικός σοβινισμός θέλει αποδεδειγμένα να τη διαμελίσσει για να πραγματοποιήσει στην εποχή των παγιωμένων από τον β' παγκόσμιο πόλεμο κρατικών συνόρων, το τρελλό όνειρό

του να φτιάξει τη Μεγάλη μικρή του Αλβανία.

Ασφαλώς αυτό που έχει τρελάνει κυριολεκτικά τον αλβανικό σοβινισμό είναι η ψευδαίσθηση που του εξασφάλισαν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και κυρίως οι φίλοι της Ρωσίας στη Δύση, ότι πήρε ήδη το Κόσσοβο από την ισχυρή Σερβία, οπότε το να πάρει ένα κομμάτι της Δημοκρατίας της Μακεδονίας είναι κάτι σαν ανοιξιάτικη εκδρομή. Με ένα τέτοιο ιδεολογικό εξοπλισμό η απαίτηση για δεύτερη επίσημη γλώσσα την αλβανική αποκτάει ακριβώς αντίθετα χαρακτηριστικά από τα δημοκρατικά.

Την επίμονο και επεμβατικό χαρακτήρα υποστήριξη λοιπόν που έδωσαν επί μήνες οι διπλωματικοί εκπρόσωποι της Δύσης στο σχηματισμό της κυβέρνησης Ζάεφ με τα αλβανικά κόμματα, χωρίς να έχουν εξασφαλίσει προηγούμενες εγγυήσεις ότι δεν θα εφαρμοστεί χωρίς πλατειές συμφωνίες μέσα στο μακεδονικό στοιχείο η πλατφόρμα των Τίρανων, κατήγγειλαν τόσο ο Ν. Γκρούεφσκι όσο και ο πρόεδρος της χώρας Γκεόργκι Ιβανόφ, αν και όπως φαίνεται με διαφορετικές αφετηρίες και διαφορετικές στοχεύσεις.

Και οι δύο μιλούν υπέρ της ένταξης της χώρας στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ, όμως ο δεύτερος έχει κατά τη γνώμη μας πολύ σκοτεινά κίνητρα γιατί έχει αναπτύξει τελευταία ιδιαίτερα φιλικές σχέσεις με τη ρωσόδουλη και κρυφοφασιστική πολιτική ηγεσία της Ουγγαρίας, ενώ οι νέοι τσάροι του Κρεμλίνου θέλησαν να τον τιμήσουν για την προσφορά του στη δημιουργία του ορθόδοξοφασιστικού άξονα της Ρωσίας στα Βαλκάνια. Συγκεκριμένα, στον Ιβανόφ απονεμήθηκε τιμητική διάκριση στη Μόσχα από το Διεθνές Ίδρυμα για την Ενότητα των Ορθοδόξων Χριστιανικών Εθνών που φέρει το όνομα του προηγούμενου πατριάρχη Αλέξι-

ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟΝ ΠΑΠΑΔΗΜΟ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ

Συνέχεια από τη σελ. 1

την περίθαλψη του πληθυσμού, έτσι μιλάει για θανάτους από ψυχοπάθειες και αυτοκτονίες που προκαλεί η ανεργία, έτσι μιλάει για θανάτους από τα εργατικά ατυχήματα.* **Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις το τέχνασμα που χρησιμοποιούν οι φασίστες είναι να ταυτίζουν τα θύματα του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής με τα θύματα της συνειδητής πολιτικής ταξικής βίας του κεφαλαίου, έτσι ώστε να σχετικοποιούν τη δικιά τους ταξική πολιτική βία σαν εντολοδόχων των πιο εκμεταλλευτικών, των πιο επιθετικών, των πιο κτηνώδων μερίδων του μονοπωλιακού κεφαλαίου.**

Αυτή είναι η διαφορά των φασιστών από τα λαϊκά κινήματα της προόδου, ακόμα και από τους μεμονωμένους δημοκράτες που ασκούν **πολιτική βία μόνο απέναντι στην πολιτική βία των ταξικών τους εχθρών, ενώ απέναντι στη βία που έχει μέσα του ο ίδιος ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής απαντάνε με την ανατροπή αυτού του τρόπου παραγωγής, παίρνοντας τα μέσα παραγωγής στα χέρια τους και όχι σκοτώνοντας τους μεμονωμένους καπιταλιστές που τα κατέχουν ή τους πολιτικούς εκπροσώπους τους**.**

Εμείς καταγγείλαμε τον Παπαδήμο, όπως πριν και μετά από αυτόν κάθε μνημονιακή πολιτική εξαθλίωσης του λαού και της χώρας, μόνο που πάντα τονίζαμε ότι η κύρια και βασική πηγή αυτής της πολιτικής δεν ήταν οι ευρωπαίοι δανειστές αλλά οι διακομματικοί σαμποτέρ της παραγωγής με επικεφαλής την ψευτοαριστερά, γιατί αυτοί χρεώκοπησαν τη χώρα, συνέχισαν να την καταστρέφουν παραγωγικά και έτσι έφεραν νέα κύματα μνημονίων. Αλλά ούτε εμείς ούτε κανείς δημοκράτης θα ζητούσε ποτέ την άσκηση δολοφονικής βίας ενάντια ακόμα και σε μια κυβέρνηση σαμποταριστών όσο ακόμα αυτή δεν έχει φτάσει στο σημείο να ασκεί ανοιχτή και μάλιστα μαζική δολοφονική βία στους αντιπάλους της, ακριβώς επειδή έχει αποκαλυφθεί και δεν μπορεί να κυβερνήσει με ειρηνικά μέσα.

Η δολοφονική πολιτική πλατφόρμα του ΣΥΡΙΖΑ και των φίλων του

Την κυβερνητική εξήγηση βέβαια γιατί πρέπει κανείς να μισεί τον Παπαδήμο και όχι τον Τσίπρα την έδωσε μια μέρα μετά τη δολοφονική απόπειρα ο διευθυντής της κοινοβουλευτικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ Ζαχαριάδης:

«Εμείς το ομολογούμε. Λέμε ότι η χώρα βρίσκεται σε κηδεμονία, επιτροπεία. Ουσιαστικά στα δημοσιονομικά συγκυβερνάμε με τους θεσμούς, με την τρόικα. Πολλές φορές μας πιάνουν το χέρι και μας γράφουν το νομοσχέδιο. Οι προηγούμενες κυβερνήσεις έλεγαν ότι αυτά τα προγράμματα είναι ευλογία» (<http://www.capital.gr/politiki/3214845/zachariadis-suriza-sugkubername-me-tous-thesmous>). Ο Παπαδήμος ήταν προφανώς ένας απ' αυτούς που σύμφωνα με τη συριζέικη λογική έλεγε «ότι αυτά τα προγράμματα είναι ευλογία». Αργότερα, όπως κάθε συνεπής συριζαίος, ο Ζαχαριάδης πήρε πίσω το «συγκυβερνάμε» ονομάζοντάς το λεκτική υπερβολή, αλλά δεν αναίρεσε την ουσία της δήλωσής του.

Στην πραγματικότητα η συγκεκριμένη πολιτική πλατφόρμα της απόπειρας δολοφονίας του Παπαδήμου είναι έτοιμη εδώ και 7 χρόνια και απλώς τώρα ενεργοποιείται για να αρχίσει να γίνεται και πολιτικό κίνημα. Αυτή η πλατφόρμα συνοψίζεται στις λέξεις «προδότες και γερμανοτσολιάδες» ενάντια στους οποίους πράγματι το 1943 άξιζε ο θάνατος αλλά ακριβώς γιατί σκότωναν το λαό που αντιστεκόταν στον πάνοπλο και μαζικό δολοφόνο κατακτητή. Πηγή αυτής της σύγχρονης δολοφονικής «αντιταγματασφαλίτικης» πλατφόρμας, ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ ο οποίος με αφάνταστο κυνισμό δεν δίστασε να συνεργαστεί με τους χρυσαυγίτες απογόνους των ναζιστών στα πλαίσια των «Αγανακτισμένων» στην πλατεία Συντάγματος και στους τραμπουκισμούς ενάντια σε συγκεντρώσεις του ΠΑΣΟΚ, ενώ έκανε το ίδιο και με το προβοκατόρικο δημοψήφισμα του 2015. Ο ΣΥΡΙΖΑ κράτησε ζωντανό αυτό το μαύρο ρεύμα ακόμα και όταν υπέγραψε το μνημόνιο το 2015 μιλώντας για εκβιασμό που δέχτηκε από τους δανειστές και ότι τάχα υποχώρησε μπροστά στους δυσμενείς συσχετισμούς (ενώ στην πραγματικότητα με τα μνημόνια έδινε ευχαρίστως φτηνό κρέας στα κάτεργα που στήνουν οι ρωσοκινεζοί πάτρωνές του στους οποίους παραδίδει σχεδόν τζάμπα τα οικονομικά γάγγλια της χώρας).

Πιστεύουμε ότι αυτή εδώ η δολοφονική απόπειρα καθώς και τα άφθονα σχόλια που γίνονται υπέρ της προετοιμάζουν μια πολιτική δικτατορία πουτινικού τύπου, όπου όποιος ορίζεται σαν εχθρός του λαού, από το κυρίαρχο ανατολικό πολιτικο-οικονομικό μπλοκ της χώρας μας μπορεί να δολοφονείται ή εν πάσει περιπτώσει να τρομοκρατείται και το στόμα του να φιμώνεται

χωρίς να εκτίθεται η κυβέρνηση και χωρίς να βγαίνει ένα μαζικό κίνημα υπέρ του, αλλά μόνο ένα «λαϊκό» φαινομενικά μισοπαράνομο αλλά ουσιαστικά νομιμοτατο κίνημα υπέρ του θανάτου του. Πιστεύουμε μάλιστα ότι εφόσον δεν έχει προηγηθεί, και όσο δεν εκδηλώνεται ένα μαζικό αντιφασιστικό κίνημα καταγγελίας της δολοφονικής πολιτικής πλατφόρμας, οι όποιες αστυνομικές διώξεις των «πρωτοπόρων» αυτού του σοσιαλφασιστικού κινήματος θα του δώσουν σήμερα ώθηση.

Η συγκεκριμένη στόχευση του φιλο-δολοφονικού κινήματος στη συγκεκριμένη στιγμή πριν το Γιούρογκρουπ της 15 Ιούνη

Πέρα από αυτό το γενικό στόχο της τρομοκράτησης του φιλοευρωπαϊκού και γι αυτό δημοκρατικού στρατοπέδου στην Ελλάδα, η συγκεκριμένη βομβιστική δολοφονική επίθεση και η συγκεκριμένη φιλο-δολοφονική πολιτική εκστρατεία εξυπηρετεί απόλυτα τη συγκεκριμένη στιγμή την εσωτερική και πανευρωπαϊκή εθνομετωπική εκστρατεία του ΣΥΡΙΖΑ, (στην οποία ανταποκρίθηκε με πάθος και σύσσωμη η αντιπολίτευση), για να ανατραπεί η συμφωνία ΔΝΤ-Σόυμπλε στις 15 του Ιούνη και να αποφασιστεί από τώρα η απομείωση του χρέους, και να εξασφαλίσει η κυβέρνηση από την ΕΚΤ ή από τις αγορές νέα δανεικά πιθανής λήξης στο τέλος του αιώνα. Η απόπειρα κατά Παπαδήμου και το φιλο-δολοφονικό κίνημα θα επιτρέψει στην κυβέρνηση Τσίπρα να ισχυριστεί στη βυθισμένη σε πολιτικές κρίσεις και περικυκλωμένη Ευρώπη ότι η μεγάλη της άρρωστη απειλείται με εμφύλιο, ώστε να μπορέσει να κάμψει τις αντιστάσεις της ΕΖ και του ΔΝΤ αλλά και της ΕΚΤ. Το ότι χτυπήθηκε ένας πρόην αντιπρόεδρος της ΕΚΤ είναι αντικειμενικά και μια απειλή προς το τελευταίο.

Πως στήνουν το φιλο-δολοφονικό κίνημα

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια του πανεθνικού δήθεν απελευθερωτικού, στην ουσία νέου υποδουλωτικού μετώπου στους ανατολικούς κρατικοφασισμούς, βγήκε ο ειδικός γραμματέας της ΕΣΗΕΑ και παλιός κνίτης Φιλιππάκης να ηγηθεί του πολιτικού φιλοδολοφονικού μετώπου με μία τοποθέτηση για τον Παπαδήμο η ουσία της οποίας ήταν ότι καλά του κάνανε, και η οποία κατέληγε να καλέσει τα ίδια να κάνουν και στον Στουρνάρα: «για να είμαι ξεκάθαρος δεν θα με ενοχλούσε

καθόλου αν έσκαγε και μια ακόμα βόμβα στα πόδια του Στουρνάρα». Με σχόλιο του στην ίδια τοποθέτηση είπε επίσης ότι: «Πάντως εκτός του Παπαδήμου υπάρχουν και άλλοι υπάλληλοι του κεφαλαίου που σύντομα θα έρθει η σειρά τους» χωρίς καμιά ΕΣΗΕΑ να καταδικάσει τα λόγια του και να τον καθαιρέσει. Στην ουσία η εντελώς κρατική και μάλιστα κυβερνητική ΕΣΗΕΑ το μόνο που ξέρει να κάνει καλά είναι να βοηθάει την κυβέρνηση να παίρνει το κάθε ΜΕΓΚΑ από το φιλοευρωπαϊκό ιδιοκτήτη του και να το δίνει στον ρώσο κρατικο-ολιγάρχη. Είναι φυσικό λοιπόν που, ενώ περνούσε τους αντικυβερνητικούς δημοσιογράφους από τα πειθαρχικά, δεν είδε ούτε το πρωτοσέλιδο του ναζιστικού «ΜΑΚΕΛΕΙΟ» την επόμενη της απόπειρας που ζητωκραύγαζε «έτσι ανατίναξαν τον Ευρωμασόνο Παπαδήμο».

Την επιδοκιμασία της για τη δολοφονική απόπειρα αλλά πιο καλυμμένα, όσο δηλαδή μπορεί ένα νόμιμο κόμμα να μπει ολόκληρο μέσα σε ένα φιλο-δολοφονικό κίνημα, έκφρασε ανοιχτά το κόμμα γέφυρα με το ναζισμό, η «Πλεύση Ελευθερίας» με την Κωνσταντοπούλου να λέει: «Εγώ δεν θα καταδικάσω τη βία από όπου κι αν προέρχεται. Δεν θα το κάνω αυτό σήμερα. Καταδικάζω τη βία των Μνημονίων...» προσθέτοντας για την κάλυψη της ότι «είναι ιερή κάθε ανθρώπινη ζωή» εννοώντας ωστόσο σαφώς με αυτό ότι απλά δεν είναι πιο ιερή η ζωή του Παπαδήμου από τη ζωή των πολιτών που σκότωσε με την πολιτική του.

Πιο βρώμικη και επιθετική από όλες η ανακοίνωση του ψευτοΚΚΕ

Το χειρότερο στην ουσία και όπως πάντα το πιο ύπουλο ήταν το ψευτοΚΚΕ, ο πολιτικο-ιδεολογικός αρχηγός όλου του σοσιαλφασισμού στην Ελλάδα, που μίλησε με επίτηδες σκοτεινό τρόπο στη δεύτερη ανακοίνωσή του «σχετικά με τις διάφορες δηλώσεις μετά την τρομοκρατική επίθεση στον Λ. Παπαδήμο»: «Όσοι προσπαθούν άμεσα ή έμμεσα να συνδέσουν την καταδικαστέα τρομοκρατική επίθεση σε βάρος του Λ. Παπαδήμου, με τη δικαιολογημένη αγανάκτηση, την αντίσταση και τους αγώνες του λαού, το μόνο που κάνουν είναι να επιβεβαιώνουν ποιος είναι ο πραγματικός στόχος αυτών των προβοκατόρικων επιθέσεων». (<http://voria.gr/article/kke-giapapadimo-epineveonoun-ton-stocho-ton-provokatorikon-epitheseon>).

Αυτό μεταφράζεται ως εξής σε

απλή και καθαρή πολιτική γλώσσα: «Δεν καταδικάζουμε σήμερα πάνω από όλους τους βομβιστές, ούτε όλους αυτούς που υπερασπίζουν τους βομβιστές, αλλά πάνω απ όλους καταδικάζουμε αυτούς που βγήκαν να πουν ότι είναι τα λόγια μίσους ενάντια στον Παπαδήμο που όπλισαν το χέρι των βομβιστών».

Αυτό σημαίνει ότι την ώρα που ο Παπαδήμος είναι στο νοσοκομείο το ψευτοΚΚΕ καταδικάζει πάνω απ' όλα τη ΝΔ, το Ποτάμι και άλλες φιλοευρωπαϊκές στη βάση τους δυνάμεις που καταγγέλλουν για πρώτη φορά με κάποια ένταση τη βία στον Παπαδήμο και ταυτόχρονα καταγγέλλουν αυτούς που έχουν απλώσει στη χώρα το μίσος ενάντια στον Παπαδήμο και σε κάθε άλλον φιλοευρωπαϊκό που υπεράσπισε τα μνημόνια σαν αναπόφευκτα.

Πράγματι αυτό το μίσος το έχουν οργανώσει κυρίως ο ΣΥΡΙΖΑ, οι Ναζί, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, και το ψευτοΚΚΕ που λένε εδώ και 7 χρόνια ότι τα φιλοευρωπαϊκά κόμματα είναι υπηρέτες της ΕΕ και για λογαριασμό της και συνειδητά φτώχυναν, εξαθλίωσαν και βασάνισαν με τα μνημόνια τους τον ελληνικό λαό.

Το ψευτοΚΚΕ λοιπόν απαντάει σε αυτήν την κατηγορία με το πιο βασικό κομμάτι της ανακοίνωσής του που λέει: «...επιβεβαιώνουν ποιος είναι ο πραγματικός στόχος αυτών των προβοκατόρικων επιθέσεων», και το οποίο πολιτικά μεταφράζεται ως εξής: «Εσείς φιλοευρωπαίοι της ΝΔ, του Ποταμιού κλπ που μας κατηγορείτε ότι απλώσαμε το μίσος για τον Παπαδήμο, εσείς ακριβώς είχατε το συμφέρον να βάλετε δικούς σας προβοκατόρες να σκοτώσουν τον Παπαδήμο για να κατηγορήσετε για ηθικό αυτουργό της δολοφονίας του εμάς και όλο το λαό που έχει «δικαιολογημένη αγανάκτηση» εναντίον και του Παπαδήμου και εναντίον σας και την εκφράζει με τα κινήματα του, δηλαδή τα κινήματά μας».

Αυτό σημαίνει ότι το ψευτοΚΚΕ κατηγορεί το πολιτικό στρατόπεδο του Παπαδήμου ότι ήταν αυτό που του έριξε τη βόμβα για να ρίξει μετά την πολιτική ευθύνη στο ψευτοΚΚΕ και στο ευρύτερο αντιευρωπαϊκό στρατόπεδο. Με λίγα λόγια σύμφωνα με το ψευτοΚΚΕ η Ευρώπη και οι ντόπιοι φίλοι της όχι μόνο βασανίζουν και σκοτώνουν τον ελληνικό λαό, αλλά είναι τόσο αδιάστακτοι προβοκατόρες που φτάνουν στο σημείο να σκοτώνουν και τα παροπλισμένα ηγετικά στελέχη τους προκειμένου να συκοφαντήσουν το λαό και το «ΚΚΕ» του.

Η ανακοίνωση του ψευτοΚΚΕ

στην ουσία είναι πολιτικά πολύ πιο δολοφονική από εκείνη των ανοιχτών φίλων των βομβιστών.

Αυτήν την κατηγορία ότι ο θάνατός του Παπαδήμου προέρχεται από το δικό τους πολιτικό στρατόπεδο, δηλαδή ότι πολιτικά έχουν αυτοκτονήσει, δεν την απευθύνει μόνο τώρα το ψευτοΚΚΕ στα θύματα της σοσιαλφασιστικής τρομοκρατίας. Από την εποχή της «17 Νοέμβρη» κάθε φορά που αυτή ή

κάποια φιλική της δολοφονική συμμορία, σκότωνε έναν δυτικό αστό, πολιτικό, στρατιωτικό, ντόπιο ή ξένο το ψευτοΚΚΕ λέει πάντα το ίδιο πράγμα: προβοκάτσια ενάντια στις δυνάμεις του κινήματος και κύρια ενάντια στο ΚΚΕ.

Τι απατεώνες! Πότε η δυτική αστική τάξη ενοχοποίησε γι αυτούς τους θανάτους και γενικά γι αυτή τη βία στην ίδια ή στην ιδιοκτησία της, το αντιδυτικό του κίνημα του

και το ίδιο το ψευτοΚΚΕ; Πότε μα πότε έκανε οποιαδήποτε πολιτική καμπάνια ενάντια του;

Ποτέ! Μόνο χθες αυτό το βαλλόμενο κομμάτι της αστικής τάξης, επειδή οι εχθροί του πήγαν να σκοτώσουν έναν πρωθυπουργό του, μίλησε με κάποια ένταση για πρώτη φορά για την πολιτική αυτουργία, δηλαδή για το δολοφονικό μίσος που καλλιεργήθηκε ενάντια στους φιλοευρωπαίους εκπροσώ-

πους του από τον ΣΥΡΙΖΑ και το κίνημα του των αγανακτισμένων. Όμως κανείς δεν κατηγορήσε ούτε τώρα ούτε ποτέ πριν το ψευτοΚΚΕ που τόσο καλά καλύπτεται παριστάνοντας το δήθεν ουδέτερο κόμμα απέναντι στις φαγωμάρες της αστικής τάξης

Συνέχεια στη σελ. 9

ΝΑ ΓΙΝΕΙ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Συνέχεια από τη σελ. 3

Γι αυτό το λόγο δεν υπάρχουν μεγαλύτεροι αντεπαναστάτες και μεγαλύτεροι φασίστες από τους ψεύτικους αριστερούς που είναι ανοιχτοί ή κρυφοί φίλοι του ρώσικου και του κινεζικού ιμπεριαλισμού. Αυτού του είδους το φασισμό και τον ιμπεριαλισμό, επειδή εξαπατά τις αριστερές και τις πιο προοδευτικές και ταξικές εργατικές μάζες, τους ονομάζουμε σοσιαλφασισμό και σοσιαλιμπεριαλισμό αντίστοιχα.

Σήμερα μετά από περίπου 60 χρόνια αδιάκοπης ψευτοαριστερής δημαγωγίας, οι σοσιαλφασίστες και σοσιαλιμπεριαλιστές κάνουν ένα μεγάλο και τρομερά επικίνδυνο γι αυτούς, αλλά υποχρεωτικό άλμα: Για πρώτη φορά αναγκάζουν τους «αριστερούς», τους «επαναστάτες», τους «κομμουνιστές» τους «φιλεργάτες» και τους «αντικαπιταλιστές» πράκτορες τους να δεθούν και να υποστηρίξουν σε κάθε χώρα ανοιχτά ή μισανοιχτά τους κλασσικούς παλιού τύπου φασίστες, τους πολιτικούς απογόνους του Χίτλερ, των Κουίσιλιγκ και των Πεταίν, τους απογόνους των αποικιοκρατών βασανιστών και σφαγέων κάθε είδους. Αυτό συμβαίνει γιατί είναι τώρα ακριβώς που οι ρωσοκινεζοί σοσιαλιμπεριαλιστές είναι κοντά στο να εξαπολύσουν τον πόλεμο και πρέπει ταχύτατα να αναζητήσουν συμμαχίες με τα πιο επιθετικά, τα πιο κλασικά ιμπεριαλιστικά, τα πιο βρωμερά αποικιοκρατικά κατακάθια σε κάθε ιμπεριαλιστική χώρα καθώς και με τους ταγματασφαλίτικου τύπου υπηρέτες των προηγούμενων σε κάθε εξαρτημένη από τον ιμπεριαλισμό χώρα.

Το πιο ανοιχτό, το πιο αφυπνιστικό για όλους τους λαούς του κόσμου, και γι αυτό το πιο αντιπροσωπευτικό της νέας εποχής βήμα των ψευτοαριστερών πρακτόρων του Πούτιν ήταν η απόφαση του Μελανσόν να σπάσει το δημοκρατικό αντιφασιστικό μέτωπο 15 χρόνων το λεγόμενο «ρεπουμπλικανικό μέτωπο» και ουσιαστικά να αποτρέψει την αριστερά που τον ψήφισε από το να ψηφίσει το ψηφοδέλτιο του β

γύρου που φράζει το δρόμο στην άμεση άνοδο του φασισμού στην εξουσία. **Το ότι το πρώτο πολιτικό ρεύμα που έσπασε ωμά το «ρεπουμπλικανικό μέτωπο» στη Γαλλία, δίνοντας έτσι πελώρια ώθηση στο ραγδαία ανερχόμενο φασιστικό στρατόπεδο σε όλο τον κόσμο, είναι στη μορφή του αριστερό και εργατικό, ανοίγει ένα πελώριο παράθυρο στους πραγματικούς αριστερούς στη Γαλλία και σε όλο τον κόσμο να σκεφτούν σοβαρά για πρώτη φορά τι είναι και τι δεν αριστερό, τι είναι αριστερό, εργατικό, κομμουνιστικό, επαναστατικό στα λόγια, ενώ στην πράξη είναι ακριβώς το αντίθετο του, δηλαδή είναι φασιστικό.** Σήμερα αποκαλύπτεται ότι η ψεύτικη αριστερά, ιδιαίτερα ο ψεύτικος κομμουνισμός και η ψεύτικη επανάσταση, όσο πιο επιθετικά «αντικαπιταλιστικά» εμφανίζονται τόσο πιο δεξιοί, τόσο πιο φασιστικοί είναι. Αυτό είναι το συμπέρασμα στο οποίο σε λίγο θα καταλήγουν οι πραγματικά προοδευτικοί άνθρωποι στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο. Ήδη έχουν αρχίσει να αναρωτιούνται μετά την υποστήριξη ή την ανοχή που έδωσε η ψευτοαριστερά στους ρώσικους βομβαρδισμούς νοσοκομείων στη Συρία, ή στο φασιστικό καθεστώς Μαδούρο, ή στους ρώσους ναζιστές εισβολείς του Ντονέσκ και του Λουγκάνσκ. Τώρα με τον Μελανσόν ο κύκλος κλείνει.

Τώρα θα βλέπουν όλο και πιο καθαρά οι λαοί αυτό που η ΟΑΚ-ΚΕ κατήγγειλε σαν διεθνές φαινο-«κόκκινο» μέτωπο το οποίο και στη χώρα μας και παγκόσμια έχει προετοιμαστεί πολιτικά και ιδεολογικά με την ανακήρυξη εδώ και δεκαετίες σαν κύριου εχθρού των λαών του αστικού οικονομικού φιλελευθερισμού ή νεοφιλελευθερισμού **και όχι του φασισμού** όπως ήταν πάντα η κεντρική γραμμή των κομμουνιστών όσο υπήρχε κάπου στον κόσμο ανερχόμενος φασιστικός ιμπεριαλισμός. Ειδικά για τους λαούς της Ευρώπης η προετοιμασία του φαιο-«κόκκινου» μετώπου Μελανσόν-Λεπέν έχει προετοιμαστεί πολιτικά και ιδε-

ολογικά από τους σοσιαλφασίστες δηλητηριαστές της αριστεράς με την υστερική τους επιμονή στην ανακήρυξη σαν κύριου εχθρού των λαών της Ευρώπης της εθελοντικά ενωμένης και γι αυτό δημοκρατικής ΕΕ και όχι τους φασίστες της Κίνας και της Ρωσίας, που έχουν γίνει οι μεγαλύτερες φυλακές για τους λαούς τους.

Ειδικά το ελληνικό προλεταριάτο που ασφυκτιά όσο κανένα άλλο ευρωπαϊκό στα χέρια του σοσιαλφασισμού μπορεί τώρα να αφυπνιστεί αν παρατηρήσει πόσο κοινή -ρωσόφιλη και κινεζόφιλη στην πράξη- είναι η πολιτική πλατφόρμα της ψευτοαριστεράς και των ναζιστών της ΧΑ σε όλα τα μεγάλα εσωτερικά και διεθνή ζητήματα, πλην του μεταναστευτικού όπου απλά η μια είναι συμπληρωματική της άλλης. (Δηλαδή η ψευτοαριστερά θέλει ανοιχτά σύνορα για όλους ανεξαιρέτα τους οικονομικούς μετανάστες, ενώ οι ναζί αναλαμβάνουν να τους τρομοκρατούν ανενόχλητοι και να στήνουν πάνω στο μίσος των ανέργων σε αυτούς το ναζιστικό μέλλον της χώρας). Πραγματικά εκείνο που όλο και περισσότερο πρέπει να σκέφτονται οι πραγματικοί αριστεροί και οι ταξικά συνειδητοί εργάτες είναι πόσο πολύ η ελληνική ψευτοαριστερά έχει δεχτεί και μάλιστα έχει παλέψει, ενάντια στη δημοκρατική έκκληση να τεθούν εκτός νόμου, να είναι εντελώς νόμιμοι και μάλιστα να είναι και νομοθέτες και τιμητές της αστικής δημοκρατίας μέσα στη Βουλή οι πρώτοι και οι μόνοι προς το παρόν σε Βουλή ανοιχτοί ναζιστές σε όλη την Ευρώπη.

Ακόμα περισσότερο πρέπει οι πραγματικοί αριστεροί και οι ταξικά συνειδητοί εργάτες να παρατηρήσουν και να σκεφτούν πάνω στην κοινή αντιευρωπαϊκή υστερία της ψευτοαριστεράς (ΣΥΡΙΖΑ, ψευτοΚΚΕ) και των ναζί και να σκεφτούν ότι δεν είναι οι ευρωπαίοι δανειστές που επωφελούνται κύρια από την χρεωκοπία της χώρας αλλά είναι οι ρωσοκινεζοί κρατικοκαπιταλιστές που αγοράζουν τζάμπα τα κλειδιά της οικονομίας της

και τελευταία της πολιτικής της εξουσίας (Πήγασος, Μέγκα από το Σαββίδη). Επίσης να προσέξουν ότι είναι το πολύχρονο σαμποτάρισμα της βιομηχανικής παραγωγής με διάφορα προσχήματα, συνήθως οικολογικά, από την ψευτοαριστερά που έφερε την κρίση. Αυτό το σαμποτάρισμα σήμερα συνεχίζεται δαιμονιακά από τον ΣΥΡΙΖΑ μέσω της υπερφορολόγησης και του μεθοδευμένου στραγγαλισμού της τραπεζικής πίστης. Ακόμα τώρα μπορούν να σκεφτούν ότι αυτή η ψευτοαριστερά καμώνεται πως κάνει κάποιους αγώνες για τα εργασιακά μόνο όταν είναι να καταλήξει σε απεργίες που έχουν σαν στόχο όχι να κατακτήσουν οι εργαζόμενοι τα μεροκάματα που πρέπει αλλά να εξαντληθούν οικονομικά και στο τέλος να κλείσουν ετοιμόρροπες απ' την κρίση μεγάλες βιομηχανικές μονάδες (π.χ χαλυβουργική Ασπροπύργου). Χαρακτηριστικά η ψευτοαριστερά, ειδικά το ψευτοΚΚΕ δεν έχουν οργανώσει ούτε μισή μέρα απεργία, ούτε καν ένα κίνημα καταγγελίας σε ένα χώρο που συνδικαλιστικά έχει τον έλεγχο και όπου έχουν καταργηθεί τα στοιχειώδη εργατικά δικαιώματα όπως είναι το εργασιακό κάτεργο της Κόσκο.

Με την ίδια λογική όλη η ελληνική ψευτοαριστερά, δηλαδή με τη λογική να μην υπάρχει κανένα αληθινό εργατικό κίνημα και αληθινή συνδικαλιστική δημοκρατική οργάνωση στα πρωτοβάθμια συνδικάτα, ώστε τα νέα αποικιακά αφεντικά να μη βρουν απέναντί τους μια οργανωμένη τάξη, οδήγησε τους εργαζόμενους στις πιο τραγικές συνθήκες από τις οποίες τα χειρότερα αφεντικά, μεγάλα και κυρίως μικρά, έχουν επωφεληθεί για να ξεθεώσουν στη δουλειά και να κλέβουν μεροκάματα, ώρες εργασίας και βεβαίως ασφαλιστικά δικαιώματα από τους εργαζόμενους.

Βέβαια το χειρότερο που κάνουν αυτοί οι σοσιαλφασίστες, πράχτορες των νέων αφεντικών της χώρας, είναι ότι εμποδίζουν τους εργάτες να στραφούν ενάντια στις κυβερνήσεις των σαμποταριστών, ιδιαίτερα ενάντια στην κυβέρνηση Σύριζα, γιατί

με τόσους τρόπους κλείνουν εργοστάσια και γενικά επιχειρήσεις και εμποδίζουν πελώριες επενδύσεις, βιομηχανικές και τουριστικές (πχ Tesla-Ηλεκτρικό αυτοκίνητο, επένδυση στο Ελληνικό) οι οποίες θα μπορούσαν να αυξήσουν τη ζήτηση για εργατικά χέρια και έτσι να βγάλουν τους εργάτες απ τη θανάσιμη ανεργία και να γίνουν κάπως ανθρώπινοι οι μισθοί και οι συνθήκες δουλειάς.

Σε καμιά άλλη ευρωπαϊκή χώρα όσο στην Ελλάδα δεν είναι τόσο μεγάλη η δυνατότητα των εργαζομένων να καταλάβουν ότι ο κύριος εχθρός στο ψωμί τους δεν είναι τόσο το δυτικού τύπου εκμεταλλευτικό κεφάλαιο, όσο το ανατολικό, που συνδυάζει σαμποτάζ της παραγωγής για τους ανταγωνιστές του και πολιτική και συνδικαλιστική αντιδημοκρατία για όλη τη χώρα και κυρίως για τους ίδιους τους εργαζόμενους.

Να γιατί γράψαμε στον υπότιτλο αυτής εδώ της ανακοίνωσης ότι ποτέ η εργατική τάξη δεν ήταν τόσο μακριά απ τη συνείδηση των συμφερόντων της και ταυτόχρονα τόσο κοντά στο να τη βρει ξανά.

Ας μην έχει κανείς αμφιβολία. Έρχονται αληθινές κόκκινες πρωτομαγίες που δεν θα είναι οι πληκτικές και άμαζες καθεστωτικές τελετές του σοσιαλφασισμού, αλλά οι συγκλονιστικές πρωτομαγίες του νέου πιο συνειδητού από κάθε άλλη φορά επαναστατικού κομμουνιστικού προλεταριάτου που θα βγει μέσα από την αποκάλυψη και το γκρέμισμα των σοσιαλφασιστών προδοτών του μαρξισμού και της προλεταριακής επανάστασης.

Η μοίρα της εργατικής τάξης είναι να αφυπνιστεί ξανά και να εμβαθύνει στους στόχους και στη στρατηγική και τακτική της μέσα από την πρωτοπόρα πάλη της όχι απλά για το ψωμί και τη δουλειά της αλλά για την πολιτική δημοκρατία. Αυτό λέγεται στη φιλοσοφική γλώσσα του διαλεκτικού υλισμού πρόοδος μέσα από την άρνηση της άρνησης, δηλαδή άρνηση των προδοτών που αρνήθηκαν την επανάσταση.

και λαό από στελέχη και υπευθύνους, τρομοκρατώντας, σπάζοντας και καταστρέφοντας έξω από κάθε οργανωμένη ή και αυθόρμητη κίνηση της μάζας, αντιμετωπίζουν πάντα προσαγωγές λίγων ωρών, διώξεις για πλημμελήματα που θα εκδικαστούν μετά από χρόνια και το ίδιο βράδυ είναι ελεύθεροι στα Εξάρχεια να περηφανεύονται για τα κατορθώματά τους και να στρατολογάνε νεολαίους με τις «ηρωικές» κρατικές περναμηνές τους, έχοντας ουσιαστικά ΣΥΡΙΖΑΝΕΛίτικη ασυλία.

Ποιος επαναστάτης ή ριζοσπάστης θα είχε στη θέση τους τέτοια ελευθερία κινήσεων, αν δεν ήταν κανονικότατα ενταγμένος στο κυρίαρχο στο κράτος πολιτικό και ιδεολογικό ρεύμα της εποχής του;

Ο Ρουβίκωνας μιλάει λίγο, αλλά οι σύμμαχοί του πολύ

Θα ρωτήσει κανείς καλοπροαίρετα: μα ποια είναι η πηγή της ασυλίας του Ρουβίκωνα; Από πού και ως πού δηλαδή ο «επαναστάτης αναρχικός» σπάστης του ΤΑΙΠΕΔ έχει σχέση με τον συριζαίο πρωθυπουργό συνομιλητή του Σόμιπλε, που υπογράφει τα μηνύματα δύο – δύο και συνομιλεί «σε πολύ καλό κλίμα» με τον Τραμπ, τη Μέρκελ, το Μακρόν και γενικά τους ηγέτες του ιμπεριαλιστικού κόσμου;

Το μυστικό βρίσκεται στο ευρύτερο ρεύμα στο οποίο εντάσσεται ο Ρουβίκωνας, ήδη από το πρώτο εξάμηνο του 2015: εκεί πρωτοστατούν και βρίσκονται δίπλα του η «Κόκκινη Γραμμή – Ομάδα για την Εργατική Αντεπίθεση» και η λεγόμενη «Αντι-ΕΕ», που παλαιότερα ονομαζόταν «Συνέλευση Αναρχικών Κομμουνιστών για την Ταξική Αντεπίθεση ενάντια στην Ε.Ε.» και πλέον ονομάζει «Ταξική Αντεπίθεση (Ομάδα Αναρχικών και Κομμουνιστών)».

Η πρώτη βρίσκεται στην πρωτοπορία υπεράσπισης της **ρώσικης κατοχής της ανατολικής Ουκρανίας**, ενώ η δεύτερη στην πρωτοπορία της **χρήσης της ιστορίας του πραγματικού ΚΚΕ, του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και του ΔΣΕ για τη δικαίωση των σημερινών δραστηριοτήτων του σοσιαλφασισμού.** Κοινός στόχος τους να μπολιάσουν το εξεγερτικό, νεολαϊστικό ρεύμα των Εξαρχείων με το δεξιό, πραγματικιστικό πνεύμα των ομπορτουιστών και διασπαστών του παλιού, αληθινού ΚΚΕ Βελουχιώτη και Βαφειάδη, με τα «εξτρεμιστικά – αναρχίστικα» λάθη στελεχών της ΟΠΛΑ στην Κατοχή, όπως τα χαρακτηρίσει το 1952, στα «Προβλήματα Καθοδήγησης του ΚΚΕ» ο Νίκος Ζαχαριάδης και τελικά με το μονόμπαντα αντιδυτικό μπρεζνιεφικό και πουτινικό «αντιιμπεριαλισμό».

Ο Ρουβίκωνας αποφεύγει να μιλάει εμφατικά υπέρ των Ρώσων κατοχικών εθνοπολεσεβικών του Ντονέσκ και για «κομμουνιστική» ιστορία, ακριβώς γιατί εκεί συναντά αντιθέσεις από την κλασική βάση του αναρχισμού. Μιλάει συνήθως αποφατικά - αρνητικά, χτυπώντας αποκλειστικά Δύση, για την Ουκρανία και αφήνει τους ανοιχτούς ύμνους στη Ρωσία και στο βελουχιωτικό καταπλιαδισμό στους «κομμουνιστές» και «αναρχοκομμουνιστές» συμμάχους του, με τους οποίους

συνυπογράφει συνήθως κοινές διακηρύξεις.

Σε αυτό το σημείο βρίσκεται η ταύτιση Ρουβίκωνα και συντροφιάς, ΛΑΕ, ψευτοΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ και όλου του εσμού, από τις κυβερνητικές κορυφές μέχρι τις εσχατιές της «επαναστατικής ερήμου» του σοσιαλφασισμού: στην κοινή παγκόσμια και εσωτερική στρατηγική και στους κοινούς κύριους εχθρούς («νεοφιλελευθερισμός», Δύση, ΝΑ, αστική μισοδημοκρατία), τους οποίους αυτό το σκυλοδί δεν πολεμάει από τα αριστερά, όπως η ΟΑΚ-ΚΕ, αλλά από τα δεξιά, δηλαδή τους πολεμάει γιατί αποτελούν σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό εμπόδια στην προέλαση των νέων Χίτλερ του Κρεμλίνου και των συμμάχων τους, τα συμφέροντα των οποίων υπηρετούν.

Αρχηγός του «νέου εργατικού κινήματος»;

Έτσι επιστρέφουμε ξανά στην αρχή: στη συμποταρισμένη από τις ρωσόδουλες πολιτικές ηγεσίες της χώρα, όπου τα εργοστάσια κλείνουν με ρυθμό καθόδου χιονοσιβιάδας, η **εργατική τάξη και η καθημαγμένη φτωχολογιά βρίσκει πια καταφύγιο στις ελάχιστες, κατακερματισμένες δουλειές τύπου ντιλίβερι**, στις οποίες τα αφεντικά, εντελώς αποχαλινωμένα λόγω της τεράστιας ανεργίας, δεν τηρούν πολλές φορές ούτε τις στοιχειώδεις πρόνοιες της όποιας εργατικής νομοθεσίας έχουν αφήσει όρθιες οι σοσιαλφασίστες (σε συμμαχία σε αυτό με τους τρελλαμένους για εργατικές γαλέρες δυτικοφιλελεύθερους).

Εκεί λοιπόν, με τους **ντιλιβεράδες και κούριερ** να λιώνουν με ζέση και με κρίο για ένα φτωχό μεροκάματο σε μια χώρα που αιμορραγεί παραγωγικά, **με τον κίνδυνο για τη ζωή και τη σωματική τους ακεραιότητα πάνω από τα κεφάλια τους** σε κάθε διανομή, ο Ρουβίκωνας, δηλαδή ο Έλληνας «αναρχικός» εκπρόσωπος των Ρώσων ταγμασφαλητών στην ανατολική Ουκρανία και των συριζολαφάζαυκων εκμεταλλευτών μέσα στα Εξάρχεια, γίνεται ξαφνικά ηγέτης αυτού του πράγματι χαρακτηριστικού τμήματος των σύγχρονων κολασμένων, σπάζοντας τη Speedex και τα Mikel, τάχα για να «εκδικηθεί» για τον όντως τραγικό θάνατο προλετάρων διανομέων με τα μηχανάκια τους στους δρόμους της Αθήνας.

Ο Ρουβίκωνας, δηλαδή, εκπρόσωπος των θυτών, γίνεται εκπρόσωπος και αρχηγός των θυμάτων και των φίλων τους. **Γιατί πόσοι ντιλιβεράδες θα γλίτωναν την αγριανθρωπιά του μικρού, μεσαίου και μεγάλου αφεντικού**, που τους στέλνει τρέχοντας για διανομή με διαλυμένο μηχανάκι, χωρίς στολή και σέρβις, με ψίχουλα για αμοιβή, **εάν είχαν εναλλακτική δουλειάς σε άλλους, παραγωγικούς και πολύ καλύτερα αμειβόμενους σε μια χώρα χωρίς ρώσικο παραγωγικό σαμποτάζ κλάδους της οικονομίας;**

Πόσο εύκολα θα έβρισκε διαθέσιμους εργαζόμενους ο εργοδότης που ζητάει δούλους χωρίς δικαιώματα για τις διανομές, εάν οι φίλοι του Ρουβίκωνα, οι συρι-

ζαίοι συμποταριστές δε διέλυαν πριν, με τη βοήθεια των φίλων τους πρωθυπουργών, αλλά κυρίως αφού ανέλαβαν την εξουσία, όλο τον παραγωγικό ιστό της χώρας, οδηγώντας την ανεργία στο 25%; Δεν τσάκισαν έτσι κάθε έννοια εργατικού συνδικαλισμού και διεκδίκησης, αφού το κάθε αφεντικό και ο κάθε επίδοξος βασανιστής εργαζομένων ξέρει ότι μπορεί να ζητήσει σχεδόν τα πάντα, αφού απ' έξω περιμένουν εκατοντάδες χιλιάδες πεινασμένοι για ένα έστω και πενιχρό μεροκάματο χωρίς δικαιώματα, ασφάλιση, σωματική ασφάλεια;

Το γεγονός ότι η αντιπροσωπεία του Σωματείου (Συνέλευσης) Βάσης Εργαζόμενων Οδηγών Δικύκλου (**ΣΒΕΟΔ**), που υπάρχει από το 2006 και το οποίο είχε πολεμηθεί λυσαλλέα από το ψευτοΚΚΕ

για να μη γίνει δεκτό σαν μέλος του Εργατικού Κέντρου Αθήνας (ΕΚΑ), έγινε ξαφνικά πανηγυρικά δεκτό, με υποσχέσεις εκπλήρωσης των αιτημάτων του, από τον γ.γ. του υπουργείου Εργασίας, τον γλοιώδη πρώην ΔΗΜΑΡίτη και νυν «σκληρό» ΣΥΡΙΖΑίο Ανδρέα Νεφελούδη, μετά τη δημόσια έκφραση αλληλεγγύης του Ρουβίκωνα στην απεργία των ντιλιβεράδων – κούριερ στις 25 του Μάη, κάτι πρέπει να λείει σε αυτό το τμήμα της εργατικής τάξης.

Αυτός που σήμερα δίνει **εύκολες «νίκες»**, που δεν έχουνε βγει από τη ζωή και από μακροχρόνιες, κοπιαστικές και ατελείωτες ζυμώσεις και αγώνες, ακριβώς λόγω των προσβάσεων που έχει στο συριζανελίτικο καθεστώς, αύριο θα αποδειχθεί χωρίς αμφιβολία δήμιος αυτού του μικρού,

στα σπάργανα κινήματος αυτού του πολυδιασπασμένου από τη φύση του, λόγω των πάμπολλων μικρών και μεσαίων αφεντικών, κλάδου.

Κι αυτό γιατί ο κάθε κρατικός Ρουβίκωνας είτε θα πετάξει από την ηγεσία του κινήματος των ντιλιβεράδων όσους αναρχικούς και αναρχοσυνδικαλιστές εννοούν αυτά που λένε, δηλαδή τους ταξικά γνήσιους και θα μετατρέψει ακόμα και τίμιους ανθρώπους σε εφεδρεία για τις τραμπούκι-κες καταδρομικές καθεστωτικές βρωμιές του, είτε, αν δεν τα καταφέρει, θα τους εγκαταλείψει την κρίσιμη στιγμή και θα τους παραδώσει βορά στην ταξική εκδίκηση της πιο κτηνώδους εργοδοσίας, αφού θα έχει κάνει τη σκοτεινή πολιτική δουλειά του και τις στρατολογίες του.

ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟΝ ΠΑΠΑΔΗΜΟ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ

Συνέχεια από τη σελ. 7

ενώ είναι με τα μπουनिया πάντα υπέρ των πιο αντιευρωπαϊκών τάσεων της και σήμερα υπέρ των πιο φασιστικών πλευρών της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ.

Μόνο ένα πραγματικό εργατικό κίνημα μπορεί να αντισταθεί στο παραγωγικό σαμποτάζ και το φασισμό που δυναμώνει

Το αληθινό ερώτημα είναι γιατί ποτέ η δυτικοφιλή αστική τάξη δεν καταφέρθηκε ενάντια στην αντιευρωπαϊκή πολιτική του ψευτοΚΚΕ που αποτελεί την αληθινή πολιτική και ιδεολογική καθοδήγηση του ΣΥΡΙΖΑ και όλης της εξωκοινοβουλευτικής ψευτοαριστερίας. Για τον εξής λόγο. Γιατί εξαιτίας του μη ανεξάρτητου εθνικά χαρακτήρα της η ελληνική ντόπια και δυτικοφιλή αστική τάξη δεν μπορεί και δεν θέλει να τα βάλει με τον ηγεμονικό ιδεολογικό στη χώρα ρώσικο σοσιαλμπεριαλισμό **παρόλο που τουλάχιστον σε επίπεδο πολιτικής γραμμής** τη σκοτώνει και του οποίου την αντιευρωπαϊκή στρατηγική με τη μεγαλύτερη ένταση και συνέπεια προωθεί το ψευτοΚΚΕ. Χαρακτηριστικό είναι άλλωστε ότι και τώρα που όλοι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και μονοπωλιστές έχουν τουλάχιστον αναστατωθεί και ανησυχίσει με τη δράση των ρώσων εισοδιστών και επεμβατιστών σε όλο τον κόσμο, μόνο μεμονωμένα και συνήθως όχι ηγετικά πολιτικά στελέχη της ντόπιας δυτικοφιλής αστικής τάξης τολμάνε να τα βάζουν με τον κτηνώδη μεγαλωρώσικο ιμπεριαλισμό.

Αυτός ο ειδικός χαρακτήρας της ελληνικής αστικής, εξηγεί γιατί οργιάζει αυτή τη στιγμή στη χώρα μας ο σοσιαλφασιστικός τραμπουκισμός και η δολο-

φονική γραμμή που τον κινεί, η γραμμή ότι ο οικονομικός δολοφόνος της χώρας, ο εξαθλωτής και βασανιστής της είναι τα ευρωπαϊκά μηνύματα και όχι το πολύχρονο, ολόπλευρο και τώρα πια μανιασμένο παραγωγικό σαμποτάζ του ρωσόφιλου- και κινεζόφιλου- πολιτικού μπλοκ.

Ασφαλώς η αντίσταση όχι τόσο της φιλοδυτικής μεγαλοαστικής τάξης που επιδιώκει το συμβιβασμό και την υποταγή στον εχθρό της, όσο και των βαριά τραυματισμένων αστικών μεσοστρωμάτων, θα δυναμώσει όσο θα δυναμώνει σε βία η επίθεση του σοσιαλφασισμού. Όμως η αποτελεσματική απάντηση σε αυτόν θα μπορέσει να προέλθει μόνο από τον εργαζόμενο λαό με επικεφαλής του τη συρρικνωμένη αλλά ιστορικά αποδειγμένη πιο ανεξάρτητη τάξη της χώρας, την εργατική. Το πρόβλημα είναι ότι αυτή δεν έχει ακόμα σταθεί δυνατό να συνδεθεί με την πολιτική και θεωρητική πρωτοπορία της και η βαθεία αιτία γι αυτό είναι ότι δεν δέχεται ή ίδια απευθείας το δολοφονικό πλήγμα των αληθινών εχθρών της, των ρωσόδουλων συμποταριστών, αλλά το δέχεται έμμεσα μέσω της αστικής τάξης. Δηλαδή οι συμποταριστές σαν έμπειροι σοσιαλφασίστες, βγαλμένοι μέσα από την προδοσία και τη ληψία της εργατικής τάξης, δεν τσακίζουν οι ίδιοι τους εργάτες, αλλά στραγγαλίζοντας το εργοστάσιο που αποτελεί τον υλικό όρο της ύπαρξής τους, τον ρίχνουν στην ανεργία ή λόγω αυτής στο πιο άθλιο μεροκάματο, ενοχοποιώντας γι αυτό είτε τον αστό ιδιοκτήτη της επιχείρησης που κλείνει, είτε την τάχα φιλοευρωπαϊκή κυβέρνηση που είτε, κυρίως, τα μηνύματα των «ευρωπαϊκών τοκογλόφων» που τάχα

διατάζουν τις κυβερνήσεις τους να τσακίσουν την ανάπτυξη.

Έτσι ακόμα και όταν ο συμποταριστής σκοτώνει τον αστό ο εργαζόμενος αισθάνεται ότι αυτό είτε δεν τον αφορά, είτε πιστεύει αυτό που του λέει ο δολοφόνος δηλαδή ότι αυτός άξιζε να πεθάνει, είτε, στην περίπτωση του ψευτοΚΚΕ, ότι ήταν δίκαιο το μίσος εναντίον του αλλά αυτός που τον σκότωσε ήταν κάποιος δικός του που το έκανε για να ενοχοποιήσει το «ΚΚΕ» δηλαδή τον ίδιο τον εργάτη που το «ΚΚΕ» είναι τάχα το κόμμα του.

Τόση η διαστροφή, αλλά τόσο κοντά η αρχή του τέλους του σοσιαλφασισμού που όλο και περισσότερο δυσκολεύεται να αποδείξει πως γίνεται να σκοτώνουν οι ευρωπαίοι την Ελλάδα αλλά να την αγοράζουν για μια μερίδα γύρο οι ρωσοκινεζοί φασίστες.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

*έτσι δολοφονούσε η 17N βιομηχανούς κλείνοντας τις ντόπιες βιομηχανίες, ενώ με τη λογική της των εργατικών ατυχημάτων θα έπρεπε να δολοφονεί κυρίως τους μικροεργολάβους της οικοδομής, όπου γίνονται τα περισσότερα θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα

**Αυτό το τελευταίο το κάνουν με ιδιαίτερη ζέση οι αντισημίτες που θέλουν να εξοντώσουν τους εβραίους επειδή ο καθένας τους ενσαρκώνει το πνεύμα του κεφάλαιου ή του άεθνου και κοσμοπολίτικου φιλελεύθερου δυτικού μονοπόλιου. Δεν είναι τυχαίο που κάθε συνεπής φασίστας και σοσιαλφασίστας είναι και αντισημίτης που απλά στη θέση του ατομικού εβραίου έχει τοποθετήσει το συμπεκνωμένο παγκόσμιο εβραίο, δηλαδή το κράτος του Ισραήλ.

Η ΡΩΣΟΔΟΥΛΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΔΙΝΕΙ ΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΣΤΟΝ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΗΝ ΠΥΛΗ ΓΙΑ ΕΠΕΛΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ενώ συνεχίζεται το σαμποτάζ σε κάθε παραγωγική επένδυση που δεν είναι ρωσοκινεζική

Όσο ο χρόνος περνά, τόσο περισσότερο γίνεται φανερό ότι η παράταση της κρίσης δεν ωφελεί κανέναν άλλον παρά το ρωσοκινεζικό άξονα και τους ντόπιους ή ξένους φίλους του. Γιατί αυτός που αγοράζει πάνω στην κρίση σε εξευτελιστικές τιμές στρατηγικής σημασίας κρατική περιουσία, είναι αυτός που ωφελείται από την κρίση και γι αυτό πρέπει για κάθε λογικό άνθρωπο να είναι ο πρώτος ύποπτος ότι την προκάλεσε.

Αντίθετα από ό,τι συνέβη στις άλλες χώρες που μπήκαν σε μνημόνια και βγήκαν μετά από δύο χρόνια περίπου, η Ελλάδα του ρωσοδουλου καθεστώτος και της ξενόδουλης αστικής τάξης για επτά χρόνια τώρα αιμορραγεί, με το λαό της μέρα τη μέρα να εξαθλιώνεται, να πέφτει στην ανεργία, στην πείνα και την απόγνωση. Αυτή η παράταση της κρίσης είναι αποτέλεσμα μιας πολιτικής παραγωγικού σαμποτάζ που με τη στάση τους στηρίζουν όλα τα κόμματα, εκτός βέβαια της ΟΑΚΚΕ, αν και υπάρχουν κάποια στελέχη τους που αντιστέκονται σε αυτό. Η πολιτική αυτή έχει σαν αποτέλεσμα την απομάκρυνση κάθε ντόπιου ή δυτικού επενδυτή, πράγμα που έχει άμεση συνέπεια στα οικονομικά μεγέθη της χώρας. Έτσι σύμφωνα με την τελευταία έκθεση του ΔΝΤ: «οι άμεσες ξένες επενδύσεις ως ποσοστό του ΑΕΠ στην

περίοδο 2013-2015 για τη χώρα μας διαμορφώθηκαν κοντά στο **0,5%** -τάση που συνεχίστηκε και το 2016- ενώ στον αντίποδα άλλες χώρες που πέρασαν από τον... δύσβατο δρόμο των μνημονίων, όπως η Κύπρος και η Ιρλανδία «βλέπουν» τα αντίστοιχα μεγέθη **στο 5% και 25% του ΑΕΠ αντίστοιχα**. Για τη δραματική μείωση των επενδύσεων την περσινή χρονιά έχει κάνει λόγο και η PwC, επισημαίνοντας πως έφτασε στο 13% του ΑΕΠ έναντι 24% μεσοσταθμικά τη χρονική περίοδο 2000-2008, γεγονός το οποίο μεταφράζεται σε **απώλειες επενδυτικών κεφαλαίων της τάξεως των 100 δισ. ευρώ στη διάρκεια της οικονομικής κρίσης**» (www.dealnews.gr/10-5). Έτσι εμφανίζονται κυρίως η Κίνα και η Ρωσία με τα κεφάλαιά τους και κυρίως με την πολιτική υποστήριξη του καθεστώτος και επενδύουν, δηλαδή εξαρτάνε αποικιακά τη χώρα, μέσα σε ένα ασφαλές μόνο για τα δικά τους κεφάλαιά πολιτικό κλίμα.

Σε λιγότερο από ένα χρόνο ο ρωσοδουλος Τσίπρας επισκέφτηκε ξανά τον μεγάλο στρατηγικό σύμμαχό της Ρωσίας, τη σοσιαλιμπεριαλιστική Κίνα. Πριν ένα περίπου χρόνο, πέρυσι τον Ιούλιο, έκλεισε το ξεπούλημα του πρώτου λιμανιού της χώρας στην κρατική κινεζική Cosco. Στην φετινή επίσκεψη έκλεισαν συμφωνίες για

την ενέργεια, τις υποδομές και τις τηλεπικοινωνίες.

Από πέρυσι έχει δοθεί πλέον στην Κίνα, εκτός από τις προβλήτες 2 και 3 του λιμανιού του Πειραιά όλος ο υπόλοιπος ΟΛΠ. Δηλαδή το πρώτο λιμάνι της χώρας έχει γίνει κρατική ιδιοκτησία της Κίνας. Εκεί οι κινεζοι νεοαποικιοκράτες εφαρμόζουν κατά παράβαση της ελληνικής και ευρωπαϊκής εργατικής νομοθεσίας, ένα εργασιακό καθεστώς το οποίο δεν αναγνωρίζει το δικαίωμα των εργαζομένων στη συνδικαλιστική οργάνωση και μια σειρά δικαιώματα από παλιά καταχτημένα. Γιαυτό το εργασιακό καθεστώς, δεν μιλά και δε διαμαρτύρεται κανένα κόμμα, καμιά ΓΣΕΕ, κανένα ΠΑΜΕ. Ακόμη και αυτές τις διαμαρτυρίες των ευρωπαϊκών συνδικάτων για τα εργατικά δικαιώματα τις περνούν στο απαρατήρητο. Το μόνο που έχει επιτραπεί είναι ένα άτυπο ουσιαστικά πλασματικό σωματείο εργαζομένων στους εργολάβους που χρησιμοποιεί η Cosco στο λιμάνι, το οποίο έχει κάνει μόνο μία 12ωρη απεργία το 2014, που λειτούργησε σαν ξέπλυμα της Cosco, για να καμφθούν οι ευρωπαϊκές αντιστάσεις για να πάρει όλο το λιμάνι. Σε αυτή την ψευτοαπεργία είχαν πρωτοστατήσει το ψευτοΚΚΕ και οι ναζί της «Χρ. Αυγής».

ΕΚΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ 24% ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟΥ ΑΔΜΗΕ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Το 24% του ΑΔΜΗΕ δοθηκε από την πουλημένη στη Ρωσία κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ κρατική εταιρία στην κινεζική State Grid. Σύμφωνα με δημοσίευμα «σε σύντομο χρονικό διάστημα αναμένεται να προχωρήσει και η υπογραφή της σύμβασης πώλησης με την κινεζική εταιρεία η οποία θα εισέλθει στον ΑΔΜΗΕ ως στρατηγικός επενδυτής με ειδικά δικαιώματα» (www.capital.gr/23-5). Ποια θα είναι αυτά τα δικαιώματα;

Στο νέο ΔΣ 5 μέλη θα εκλέγονται από το Δημόσιο, 3 θα είναι επιλογή της State Grid ενώ

ένα μέλος θα εκπροσωπεί τους εργαζόμενους. Σε ό,τι αφορά τη Διοίκηση ο πρόεδρος θα ορίζεται από το Δημόσιο, το ίδιο και ο διευθύνων σύμβουλος, **με τη σύμφωνη γνώμη όμως και της State Grid**, η οποία από την πλευρά της θα έχει το δικαίωμα να ορίσει έναν εκτελεστικό οικονομικό διευθυντή (CFO) **ο οποίος εκτός από τα οικονομικά της εταιρείας θα διαχειρίζεται και το κομμάτι των προμηθειών**. Δηλαδή οι κινεζοί παρόλο που θα έχουν την μειοψηφία των μετοχών θα έχουν το τελευταίο και αποφασιστικό λόγο στην πολιτική του ΑΔΜΗΕ

και θα ελέγχουν μια σειρά από ελληνικές επιχειρήσεις μέσω του ελέγχου των προμηθειών. Αυτό είναι ένα μεγάλο, ένα στρατηγικό ξεπούλημα του ελέγχου της ηλεκτρικής ενέργειας σε μια ξένη φασιστική οικονομική υπερδύναμη! Ο ΑΔΜΗΕ είναι ο διαχειριστής του Ελληνικού Συστήματος Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας και διασφαλίζει τον εφοδιασμό της χώρας με ηλεκτρική ενέργεια. Αυτόν τον εφοδιασμό θα τον ελέγχει τώρα η μεγάλη φασιστική και επιθετική Κίνα!

ΑΛΛΕΣ ΔΥΟ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΟΥ ΛΙΓΝΙΤΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΡΩΣΟΚΙΝΕΖΟΥΣ

1. Τον περασμένο Σεπτέμβρη υπογράφηκε μνημόνιο συνεργασίας της ΔΕΗ με την κινεζική CMEC για επένδυση 700 εκατ. ευρώ για την κατασκευή λιγνιτικής μονάδας παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στη Φλώρινα. Στο ίδιο μνημόνιο προβλέπεται η παραχώρηση εκτεταμένων λιγνιτωρυχείων στους κινεζούς.

2. Με το πρόσφατο ταξίδι Τσίπρα στο Πεκίνο υπογράφηκαν δύο

συμφωνίες. Η πρώτη αφορούσε στη συνεργασία του ομίλου Κοπελούζου-του συντάιρου της ρώσικης Gasprom- και του Shenhua Group, ύψους 3 δισ. ευρώ, στον τομέα της ενέργειας και πιο συγκεκριμένα στους λιγνιτικούς σταθμούς της ΔΕΗ, και η δεύτερη στη συνεργασία της FORTHNet με την ZTE, για την ανάπτυξη δικτύου οπτικών ινών, ύψους 500 εκατ. ευρώ (www.dealnews.gr/22-5).

ΤΟ ΠΡΟΣΦΑΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΣΙΠΡΑ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

«Αυτό που χαρακτηρίζει τον παλιό καπιταλισμό, όπου κυριαρχούσε απόλυτα ο ελεύθερος ανταγωνισμός, ήταν η εξαγωγή εμπορευμάτων. Αυτό που χαρακτηρίζει το σύγχρονο καπιταλισμό, όπου κυριαρχούν τα μονοπώλια είναι η εξαγωγή κεφαλαίων» (Λένιν: Ο ιμπεριαλισμός, ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού). Η σημερινή πολιτική ηγεσία της Κίνας, είναι τα παιδιά των προδοτών της κινεζικής επανάστασης, που αφού υφάρπαξαν την εξουσία στο ΚΚΚίνας, κατέλαβαν την κρατική σοσιαλιστική εξουσία και μετέτρεψαν έτσι την Κίνα σε μια από τις πιο βάρβαρα καπιταλιστικές χώρες, σε μια φασιστική χώρα, σε μια χώρα ιμπεριαλιστική χιτλερικού τύπου. Εκμεταλλευόμενοι το τεράστιο φθινό εργατικό της δυναμικό συγκέντρωσαν σε συνεργασία με το δυτικό μονοπωλιακό κεφάλαιο τεράστιες παραγωγικές δυνάμεις από όλο τον πλανήτη αποκομίζοντας έτσι απέραντα κέρδη και ασύλληπτα

πλεονάσματα κεφαλαίου. «Αν υπάρχουν κεφάλαια που στέλνονται στο εξωτερικό, αυτό γίνεται όχι γιατί δεν μπορούν πια να χρησιμοποιηθούν στον τόπο τους. Γίνεται γιατί έτσι μπορούν να χρησιμοποιηθούν στο εξωτερικό με ένα ποσοστό κέρδους πολύ πιο ψηλό» (Κ. Μάρξ: Το Κεφάλαιο, τ.2^{ος}).

Ακριβώς σε αυτήν την νομοτέλεια του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού βαδίζει η ηγεσία της Κίνας. Σε ότι αφορά την Ευρώπη ο πιο βασικός στόχος της είναι όχι τόσο η οικονομική εξάρτηση της Ευρώπης, αλλά το κλέψιμο της τεχνολογίας της και η πολιτική της υποταγή σε συνεργασία και κυρίως προς όφελος του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού που ηγεμονεύει στη σχέση Ρωσίας-Κίνας. Σχετικά με την Ελλάδα το κεντρικό ζήτημα για την Κίνα και τη Ρωσία είναι η απόκτηση μιας οικονομικής βάσης για την διεύθυνση οικονομική, πολιτική και κατασκοπευτική και των δύο,

κυρίως της Ρωσίας σε όλη την Ευρώπη.

Σε αυτήν την πολιτική ο Τσίπρας προσφέρει «Γή και ύδωρ». Είπε ο Τσίπρας στο Belt and Road Forum (μία Ζώνη, ένας Δρόμος) που διοργάνωσε η ηγεσία της Κίνας: «Με ιδιαίτερη χαρά έχω την ευκαιρία να απευθύνομαι σήμερα στο Φόρουμ Υψηλού Επιπέδου για τον σύγχρονο «Δρόμο του Μεταξίου». ... Θα ήθελα, επίσης, να υπογραμμίσω τη μεγάλη σημασία που ένα τέτοιο όραμα έχει στις μέρες μας... Σε αυτούς τους καιρούς – όταν ο πειρασμός να απαντήσουμε στις κρίσεις της παγκοσμιοποίησης με απομόνωση και προστατευτισμό, ορθώνοντας τείχη – η πρωτοβουλία αυτή αναδεικνύει ένα όραμα διασύνδεσης, συνεργασίας, και διαλόγου από την Ευρώπη ως την Ασία, αλλά και σε άλλα μέρη του κόσμου». Αυτό είναι το σχέδιο των κινεζών ιμπεριαλιστών. Να αφήσουν οι ευρωπαίοι ανεξέλεγκτα να μπαίνουν τα κινεζικά προϊόντα

και τα κινεζικά κεφάλαια να εκτοπίζουν όσο μπορούν τα ευρωπαϊκά προϊόντα, όπως κάνανε ως τώρα, αλλά κυρίως από δω και μπρος πάνω απ όλα θέλουν να εκτοπίζουν τα ευρωπαϊκά κεφάλαια σε βασικούς τομείς της παραγωγής και να κλεβουν τεχνολογία.

Μερικές μέρες νωρίτερα ο υπουργός εξωτερικών της χώρας, ο Κοτζιάς, φίλος του νεοναζιστή Ντούγκιν-συμβούλου του Πούτιν- είχε δηλώσει για τη συνεργασία Ελλάδας-Κίνας, δηλαδή στην πραγματικότητα για την αποικιακή εξάρτηση της πρώτης από την δεύτερη: «Μία στρατηγική συνεργασία που εκφράζεται και στην υποστήριξη που δίνει η Ελλάδα, με το μικρό αλλά σημαντικό μέγεθος της, στην πολιτική του «Μία ζώνη ένας Δρόμος», που είναι μία

πολιτική που εκφράζει αυτό που ονομάζει ο πρόεδρος της Κίνας ως το κινεζικό όνειρο». Ο ελεεινός Κοτζιάς προσπαθεί να πλασάρει το κινεζικό όνειρο σαν ελληνικό. Στην πραγματικότητα επιχειρεί αν μετατρέψει το κινεζικό όνειρο σε ελληνικό εφιάλτη.

Έτσι κατά το ταξίδι του Τσίπρα «υπεγράφη ένα τριετές μνημόνιο επενδυτικής συνεργασίας μεταξύ Ελλάδας και Κίνας για τη περίοδο 2017-2020. Ταυτόχρονα, συμφωνήθηκε μια πρωτοβουλία, που δείχνει τη βούληση των δύο πλευρών να συνεργαστούν και αφορά στη σύσταση Διευθύνουσας Επιτροπής η οποία θα είναι υπεύθυνη για την εφαρμογή του πλαισίου συνεργασίας» (www.dealnews.gr/22-5). Δεν πρόκειται να αφήσουν τίποτα στην τύχη. Η υποταγή θα ονομάζεται από δω και μπρος συνεργασία.

Η ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΕΝ ΜΕΣΩ ΔΥΟ ΠΥΡΩΝ

Συνέχεια από τη σελ. 5

ου β' «για το αξιολογικό έργο του για τη βελτίωση της ενότητας των ορθόδοξων χριστιανικών λαών και την προώθηση των χριστιανικών αξιών» (independent.mk, 25/4). Ο Ιβανόφ εμφανίζεται σαν ο κατεξοχήν θεματοφύλακας της κρατικής ενότητας της Δημ. της Μακεδονίας και αρνιόταν ως πρόσφατα να δώσει στο ήδη πλειοψηφικό μέσα στο κοινοβούλιο μέτωπο σοσιαλδημοκρατών-αλβανικών μειονοτικών κομμάτων την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης. Όμως αυτό το μέτωπο δεν μπορεί να αποκλειστεί ντε φάκτο από την εξουσία από την ώρα που ο μισός σχεδόν μακεδονικός λαός, δηλαδή οι ψηφοφόροι του Ζάεφ συν η αλβανική εθνική μειονότητα το αποδέχονται.

Εμείς έχουμε πάντως επίσης μεγάλες ανησυχίες για τον Ζάεφ όχι μόνο γιατί διευκολύνει τον αλβανικό σοβινισμό να ανεβεί στην εξουσία, αλλά γιατί **στο κέντρο της στρατηγικής του βρίσκεται το σύνθημα της κάθαρσης**, δηλαδή η απαίτηση του για πολιτικο-δικαστικές εκκαθαρίσεις του κυβερνητικού κόμματος. Αυτό αποτελεί για μας αδιάψευστο κριτήριο φασιστικής στόχευσης. Το ξέρουμε καλά και στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο ότι ο φασισμός έρχεται τις τελευταίες δεκαετίες στην εξουσία σχεδόν **πάντα** με κεντρικό το σύνθημα «κάτω η διαφθορά», και χάρη σε αυτό εξοντώνει τον αντίπαλο χωρίς να τον αντιμετωπίζει στην ανοιχτή του πολιτική γραμμή. Όχι δηλαδή ότι η διαφθορά δεν είναι ισχυρή και στη γειτονική χώρα, όπως σε όλα τα Βαλκάνια, ιδιαίτερα στους κόλπους των εθνικιστικών κομμάτων που έχουν την τάση να αδράχνουν το κράτος σαν ιδιοκτησία τους, αλλά η πάλη ενάντια στη διαφθορά για να ενώνει και να μην διασπάει το λαό πρέπει να δίνεται στο επίπεδο του δημοκρατισμού και της διαφάνειας, και όχι στο επίπεδο της ποινικής τιμωρίας και εξόντωσης του πολιτικού αντιπάλου, ιδιαίτερα με στοιχεία που προκύπτουν από υποκλοπές εγγράφων, συνομιλιών κλπ. Φαίνεται ότι αυτό που ήθελε και θέλει σε αυτή τη φάση ο Ζάεφ είναι να μετατρέψει την κοινοβουλευτική συμμαχία με τα αλβανικά κόμματα σε μια επιχειρήσιμη εξόντωση του Γκρούεφσκι και της γραμμής του μέσα στο VMRO και μετά από αυτό να δει τι θα κάνει με τον αλβανικό μεγαλοϊδεατισμό, αν δεν ξέρει ήδη. Πάντως ως τώρα η τακτική του εκτός από αντιδημοκρατική και

τυχοδιωκτική οδηγεί ολοταχώς στην ενθάρρυνση του αλβανικού σοβινισμού και στην εθνοτική διασπαστική όξυνση.

Το ότι ο Ιβανόφ, προφανώς σε συνεννόηση με τον Γκρούεφσκι, απάντησε στο προβοκατόρικο μέτωπο Ζάεφ-αλβανικών κομμάτων με ένα βέτο να σχηματίσουν κυβέρνηση, ήταν μια ανοιχτά αντιδημοκρατική πράξη που ουσιαστικά δεν έδινε στο μακεδονικό λαό τη δυνατότητα να δει μέσα από την πείρα του που θα οδηγούσε η γραμμή Ζάεφ και με αυτόν τον τρόπο έδινε σε αυτόν πολιτικά επιχειρήματα για να συσπειρώνει τη βάση του ενάντια σε όλο το VMRO. Από την άλλη μεριά όμως από την ώρα που υπήρχε αυτό το βέτο και δεν παραβίαζε τυπικά το σύνταγμα δεν έπρεπε ο Ζάεφ και το Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα να πάρουν την πρωτοβουλία να ορκίσουν μόνοι τους τη Βουλή. Δηλαδή στις 27/4 κι αφού ο ως τότε πρόεδρος της Βουλής Τ. Βελιανόφσκι είχε κηρύξει τη λήξη της συνεδρίασης, οι βουλευτές της συμμαχίας Ζάεφ-Αλβανικών κομμάτων διαβόησε εξέλεξαν στην προεδρία του κοινοβουλίου τον ηγέτη του DUI, Ταλάτ Τζαφέρι, δηλαδή προχώρησαν σε μια τυπικά αντισυνταγματική κίνηση.

Όμως στο σημείο αυτό ο Ιβανόφ και οι ρωσόφιλοι που βρίσκονται πίσω του προχώρησαν σε μια όχι μόνο ωμά αντισυνταγματική πραξικοπηματική κίνηση, αλλά σε μια πρωτοφανή μαζική πράξη βίας ενάντια σε ένα κοινοβούλιο, μια πράξη πέρα για πέρα τραμπούκικου φασιστικού τάγματος εφόδου, που νομίζουμε ότι θα αποτελέσει αρνητικό σταθμό στη μελλοντική πορεία της χώρας. Δηλαδή 200 περίπου φασίστες του ρατσιστικού και βαθιά ρωσόδουλου κινήματος «Για μια ενωμένη Μακεδονία» προφανώς συνεννοημένα μπόυκαραν μέσα στο κοινοβούλιο και έδειραν βουλευτές και δημοσιογράφους της αντιπολίτευσης προκαλώντας βανδαλισμούς μέσα στο χτίριο. Αυτή η εισβολή έδειξε τον κύριο κίνδυνο και τον κύριο εχθρό της χώρας.

Στο σημείο αυτό σε ένα γενικά αντιδημοκρατικό διασπαστικό πολιτικό παιχνίδι δύο πόλων της ντόπιας αστικής τάξης ήρθε να εμπλακεί η ωμή φασιστική βία για να τσακίσει τον τραυματισμένο αστικό μισοδημοκρατισμό. Εδώ φάνηκε πόσο τουλάχιστον ο Ιβανόφ εκπροσωπεί κάτι ουσιαστικά διαφορετικό από το γενικό χαρακτήρα των δύο πόλων της πρόσφατης αντιπαράθεσης. Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ ο Γκρούεφσκι καταδί-

κασε αμέσως την επίθεση των τραμπούκων, ο Ιβανόφ το έκανε μόνο κατόπιν συνάντησής του με τον αμερικανό αναπληρωτή υφυπουργό εξωτερικών Χόιτ Γη.

Επίσης το τάιμινγκ της επίθεσης φαίνεται να μην είναι άσχετο με τις εξελίξεις στην περιοχή. Π.χ. εκείνη τη στιγμή στη Βουλγαρία διαμορφωνόταν η νέα κυβερνητική συμμαχία του δυτικού φίλου GERB με τη ρωσόδουλη ακροδεξιά που έχει εκφράσει στο παρελθόν επεκτατικές αξιώσεις σε βάρος της Δημ. της Μακεδονίας. Ταυτόχρονα στην Αλβανία η προβοκατόρική μεγαλοαλβανική, αλλά με φιλευρωπαϊκή πρόσοψη κυβέρνηση Ράμα συνέχιζε τις προκλήσεις μιλώντας για αναπότρεπτη ένωση με το Κόσσοβο μέσα στα πλαίσια της ΕΕ, ενώ ο UCK βγήκε να δηλώσει ότι μπορεί να επέμβει στις μακεδονικές εξελίξεις. Ο αλβανικός επεκτατισμός πυροδοτεί την ανάπτυξη του αντίστοιχου μεγαλοσέρβικου σοβινισμού, ο οποίος κάνει ντε φάκτο σύμμαχό του τη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Η Αθήνα που εδώ και χρόνια εμποδίζει την ένταξη της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ με πρόσχημα την ονομασία, δηλ. αρνούμενη την κυριαρχία της και τις διεθνείς σχέσεις που η ίδια έχει αποφασίσει, τώρα εμφανίζεται είτε σαν ουδέτερος παράγοντας είτε σαν προστάτης του «χριστιανικού της πληθυσμού». (Βέβαια μέσω Καμμένου δίνει δικίο και στον αλβανικό σοβινισμό όταν λέει ότι η καταγωγή του πληθυσμού της χώρας είναι αλβανική...)

Φαίνεται δηλαδή ότι διαμορφώνεται ο οριζόντιος κι ο κάθετος πολιτικός άξονας στα Βαλκάνια, στο σημείο τομής του οποίου βρίσκεται η γειτονική μας χώρα. Ένας «ορθόδοξος» κάθετος άξονας, Ουγγαρίας του Ορμπάν, Σερβίας, Ελλάδας υπό ρωσική ηγεσία, που αγωνίζεται να κυριαρχήσει έναντι του οριζόντιου, Αλβανίας, Βουλγαρίας ο οποίος εμφανίζεται σαν φιλοδυτικός και εν μέρει είναι, αλλά στην κύρια πλευρά δουλεύει απλά σαν προβοκάτορας του κάθετου. Αυτός ο άξονας στέλνει τις μακεδονικές πατριωτικές μάζες στην αγκαλιά του κάθετου ρώσικου άξονα. Με τον όρο προβοκάτορας δεν αναφερόμαστε τόσο στις διάφορες ηγεσίες των βαλκανικών κρατών και πολιτικών ρευμάτων, που εμφανίζονται σαν φιλοδυτικές όσο στους πολιτικούς εκπροσώπους των μονοπωλιστών της Δύσης που είναι πράκτορες ή φίλοι του ρωσικού κρατικοφασιστικού μονοπωλίου (Τραμπ, Μέρκελ, Ρέντσι, Μογκερίνι, Γιουνκέρ κτλ.) οι οποίοι επεμβαίνουν ωμά στα εσωτερικά όλων των βαλκα-

νικών χωρών λες και είναι χωράφι τους. Όλοι αυτοί δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να προωθούν τη διάσπαση στη μικρή και βασανισμένη από τους γειτονικούς σοβινισμούς χώρα, παίρνοντας κυρίως το μέρος των Αλβανών επεκτατιστών και των τυχοδιωκτών της, ενώ αύριο θα πάρουν το μέρος των ρωσόφιλων φασιστών αν αυτοί επικρατήσουν ασκώντας συνιστώντας τότε σύνεση και όχι αντίσταση στο φασισμό.

Ένα ερώτημα που μπαίνει είναι γιατί τα ευρωπαϊκά και αμερικανικά μονοπώλια ανέχονται μια τέτοια στάση των ρωσόδουλων πολιτικών τους ηγεσιών;

Αυτό συμβαίνει διότι όπως λέει ο Λένιν, «Ο ιμπεριαλισμός είναι η εποχή του χρηματιστικού κεφάλαιου και των μονοπωλίων που παντού έχουν την τάση προς την κυριαρχία και όχι προς την ελευθερία» (άπαντα, τ. 23). Αντί να στηριχθούν στη μεγάλη πλειοψηφία των ειρηνόφιλων και δημοκρατικών κρατών και εθνών για να βοηθήσουν στην αποτροπή της περικύκλωσης της Ευρώπης από τους νέους χίτλερ του Κρεμλίνου, οι παρακαμασμένοι δυτικοί μονοπωλιστές στηρίζονται σε αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις κι επεμβαίνουν στα εσωτερικά των κρατών του Τρίτου κόσμου σε μια προσπάθεια να διατηρήσουν τη φθίνουσα κυριαρχία τους εκεί. Δεν έχουν κανένα πρόβλημα να θυσιάσουν την εδαφική ακεραιότητα μιας ειρηνόφιλης και δημοκρατικής χώρας όπως είναι σήμερα η Δημ. της Μακεδονίας προκειμένου να σώσουν τον οριζόντιο άξονα που ενώνει την Τουρκία με τη Δύση, δηλαδή να στηριχθούν στον αλβανικό επεκτατισμό και έτσι να τον ενθαρρύνουν να κάνει το δεύτερο μεγαλύτερο έγκλημά του μετά τη διαμελιστική του κατά της Σερβίας πολιτική στο Κόσσοβο, που λίγοι ξέρουν ότι ήταν εκείνη που ξύπνησε το αιμοβόρο τέρας που λέγεται σέρβικος σοβινισμός. Όμως όπως συνέβη και με την Τουρκία, οι κινήσεις τους αυτές οδηγούν στο ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα: Ενισχύουν τον επιθετικό κάθετο άξονα και στέλνουν τις χώρες της περιοχής κατευθείαν στην αγκαλιά του χίτλερ-Πούτιν, πράγμα που αυτά τα παχύδερμα δεν φαίνεται ακόμα καθόλου να τα ανησυχεί.

Έτσι πιεζόμενος από τη Δύση ο Γκρούεφσκι κλήθηκε από το ρώσο πρέσβη στη Μακεδονία, Ο. Σερμπάκ, μέσα στον Απρίλη να «ανταποδώσει» την υποστήριξη και να κινηθεί φιλορωσικά. Σε αντίθετη περίπτωση οι Ρώ-

σοι απείλησαν με εμπάργκο στα αγροτικά προϊόντα της χώρας, σύμφωνα με τη Sunday Times (7/5). Όμως ο Γκρούεφσκι αντίστέκεται ακόμα στις ρωσικές παραινήσεις. Σε συνέντευξή του στη σερβική εφημερίδα Blic (independent.mk, 9/4) δήλωσε: «Για το αν η Ρωσία στηρίζει ή όχι το κόμμα μας, το καλύτερο είναι να ρωτήσετε την ίδια τη Ρωσία. Το VMRO-DPMNE είναι ένα δυτικόφιλο κόμμα, και ο βασικός μας στόχος είναι η Μακεδονία να αποτελέσει τμήμα της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Δεν το βρίσκω απροσδόκητο να έχει η Ρωσία συμφέροντα στα Βαλκάνια και τη Μακεδονία. Εγώ ενδιαφέρομαι περισσότερο για τα συμφέροντα της Μακεδονίας και των πολιτών της». Σε άλλη ερώτηση περί του εάν ο Τραμπ θα εξομαλύνει την ευρωπαϊκή στάση, στην ίδια συνέντευξη, είπε: «Δεν πιστεύω στην ξένη βοήθεια ή στο ανακάτεμα των ξένων δυνάμεων στις εσωτερικές υποθέσεις της Μακεδονίας. Πιστεύω ότι ο ίδιος ο λαός είναι αρκετά ώριμος για να αποφασίσει αν θα δεχτεί την πλατφόρμα των Τιράνων».

Δεν γνωρίζουμε πολύ καλά την εσωτερική πολιτική κατάσταση στη γειτονική χώρα για να είμαστε σε θέση να ξέρουμε αν τελικά προέρχεται **κύρια** από εσωτερικές πιέσεις η απόφαση του Ιβανόφ να δεχτεί τελικά ο πρώτος να σχηματιστεί η κυβέρνηση του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος με τα αλβανικά κόμματα στη γειτονική χώρα, αφού αυτά πρώτα αναγνώρισαν ότι θα σεβαστούν το σύνταγμα, δηλαδή ότι δεν θα ζητήσουν άμεσες αλλαγές του στην κατεύθυνση της πλατφόρμας των Τιράνων, ειδικά αλλαγή του στο ζήτημα της επίσημης γλώσσας.

Διαπιστώνοντας πάντως ότι καμιά υπερδύναμη, ιδιαίτερα η Ρωσία που οργανώνει όλες τις μεγάλες αναμπουμπούλες στην ευρύτερη περιοχή, καθώς και ότι κανένα από τα αρπακτικά που περικυκλώνουν τη μικρή αυτή φιλειρηνική γειτονική μας χώρα, δεν βγήκε να διαμαρτυρηθεί για αυτή τη συμφωνία, ανησυχούμε πολύ ότι περισσότερο παρακολουθούμε μια ανακωχή που προετοιμάζει τους όρους μιας μελλοντικής ελεγχόμενης ανάφλεξης, και φέρνει στην εξουσία μια κυβέρνηση οργανωμένης αστάθειας και έντασης, παρά μια λύση ειρήνης και σταθερότητας.

Είμαστε λοιπόν σε επιφυλακή.

ΓΙΟΥΡΟΓΚΡΟΥΠ: Η «ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ» ΣΤΗΝ ΠΑΝΕΘΝΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΤΗΣ ΦΑΣΗ

Η συμμορία Τσίπρα δεν θα διστάσει αν χρειαστεί, να οργανώσει ένα νέο 2015

Συνέχεια από τη σελ. 1

από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Επιπλέον με το στραγγαλισμό της τραπεζικής δανειοδότησης η συμμορία των αρχι-σαμποταριστών του ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε να κλείσει ή να οδηγήσει στον προθάλαμο της χρεωκοπίας και στην πλήρη υποδούλωση του στις νέες τραπεζικές διοικήσεις το μεγαλύτερο μέρος της ελληνικής βιομηχανίας.

Τώρα η κυβερνητική συμμορία Τσίπρα βρίσκεται σε πολύ πιο πλεονεκτική θέση απέναντι στην πλειοψηφία της Ευρωζώνης και στον εκπρόσωπό της Σόμπλε από ότι το 2015 και ήδη φαίνεται ποιο είναι το πολιτικό της όφελος από τις παρατάσεις στη «διαπραγμάτευση». Αν η συμμορία είχε υπογράψει τα μνημονιακά μέτρα πέρυσι το Νοέμβρη ή το χειμώνα ή έστω νωρίς την άνοιξη δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει με τέτοια ένταση ένας πολιτικός εκβιασμός της. Γιατί τότε και θα βρισκόταν η Ελλάδα μακριά από τον Ιούλη όπου λήγει το χρέος των 7,5 δις που αν δεν το πάρει θα χρεωκοπήσει, και ο Σόμπλε θα βρισκόταν μακριά από τις γερμανικές εκλογές μέσα στις οποίες κάθε μεγάλη κρίση χρεώνεται στην κυβέρνηση και στον ίδιο.

Από πολιτική άποψη ο εκβιασμός της συμμορίας απέναντι στην ΕΖ γενικά και στον Σόμπλε ειδικά διατυπώνεται σχηματικά ως εξής: «Εμείς οι αριστεροί, οι μόνοι που ξέρουμε να συγκρατούμε τον ελληνικό λαό από το να ξεγυριστεί ενάντια στα μνημόνια σας, τα υπογράψαμε τελικά και γι αυτό μας φτύνει όλη η Ελλάδα. Αυτό όμως σημαίνει ότι αν πέσουμε από την εξουσία, μετά από εμάς θα έρθουν οι φιλελεύθεροι φίλοι σας, αυτοί της ΝΔ που δεν ξέρουν να συγκρατούν τις θυμωμένες μάζες, ούτε έχουν τους κατάλληλους συνδικαλιστικούς μηχανισμούς. Γι αυτό πρέπει να μας δώσετε μια ελάχιστη πολιτική αποζημίωση για την εκδούλευση που σας κάναμε. Αυτή η αποζημίωση είναι μια καλή μείωση του χρέους **από τώρα και όχι μετά από ένα χρόνο** για να τη δείξουμε στο εκλογικό σώμα και να καταλάβει ότι δεν είμαστε πουλημένα τομάρια, έτσι ώστε να συνεχίσουμε να παίζουμε

κυρίαρχο ρόλο στα ελληνικά πράγματα. (Σημείωση: Λέγοντας μείωση του χρέους πια όλοι εννοούν μείωση επιτοκίων και επιμήκυνση χρόνου αποπληρωμής). Αν δεν κάνετε αυτή τη μείωση, εμείς μιας και θα είμαστε έτσι κι αλλιώς πολιτικά νεκροί, δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα αν ακυρώσουμε στην πράξη τα μνημονιακά μέτρα που μόλις ψηφίσαμε, ή δεν ψηφίσουμε τα λίγα που έχουμε αφήσει, οπότε θα προκαλέσουμε μια νέα ελληνική και πανευρωπαϊκή πολιτική κρίση χρεωκοπίας **λίγο πριν από τις γερμανικές εκλογές**. Άλλωστε για μας καλύτερα ένας αξιοπρεπής θάνατος στη μάχη μας με τους Γερμανούς του Σόμπλε παρά μια αναξιοπρεπής πολιτική αυτοκτονία».

Αυτά τα λόγια δεν τα λέει η κυβέρνηση επίσημα τα λέει με διαφορετικά στελέχη σε διαφορετικές στιγμές έχοντας μοιράσει ρόλους ανάμεσα σε καλούς και κακούς ως προς την ΕΕ και τον Σόμπλε.

Το απατεωνίστικο αλλά και γελοίο οικονομικό επιχείρημα μιας συμμορίας που ζητάει πιστοποιητικό πιστωτικής αναξιοπιστίας

Βέβαια η συμμορία προβάλλει και ένα φαινομενικά εύλογο οικονομικό επιχείρημα για όσους είναι διατεθειμένοι να την πιστέψουν, σχετικά με το γιατί πρέπει η οικονομική ηγεσία της ΕΖ και ο αληθινός αρχηγός της ο Σόμπλε, να δεχτούν τη μείωση του χρέους από τώρα και όχι μετά από ένα χρόνο, όπου σύμφωνα με την απόφαση του Γιούρογκρουπ του Μάη του 2016, θα συζητιόταν αυτό το ζήτημα ανάλογα και με τις εξελίξεις και τις ανάγκες της ελληνικής οικονομίας. Λένε λοιπόν οι Τσίπρας, Τσακαλώτος κλπ. «Ξέρουμε ότι αν μας μειωθεί το χρέος σήμερα δεν θα κερδίσουμε μεσοπρόθεσμα κάτι το σημαντικό στα δημοσιονομικά της χώρας, γιατί ήδη τα τοκοχρεωλύσια που θα πληρώνουμε για αρκετά χρόνια ακόμα είναι ρυθμισμένα πολύ χαμηλά. Θα μπορούσαμε να περιμένουμε για το χρέος ως του χρόνου που θέλει ο Σόμπλε, όμως θέλουμε το κούρεμα **από τώρα** γιατί αυτό θα δώσει στους επενδυτές τη σιγουριά ότι η χώρα δεν θα χρεωκοπήσει αργότερα, οπότε

αυτοί θα έρθουν να επενδύσουν. Άλλωστε γι αυτό επιμένει στο κούρεμα το ΔΝΤ. Θέλει να έχει εγγυήσεις ότι δεν θα χάσει τα λεφτά του. Μόνο με μια υπογραφή του ΔΝΤ θα μας εμπιστευτεί άλλωστε μετά και η ΕΚΤ και θα δώσει σύντομα λεφτά στις τράπεζές μας με το πρόγραμμα της ποσοτικής χαλάρωσης (Σημείωση: ως πρόσφατα η ΕΚΤ δεν έβαζε την υπογραφή του ΔΝΤ σαν απαραίτητο όρο για την ποσοτική χαλάρωση για την Ελλάδα, τον βάζει τώρα προφανώς για να στριμώξει τον Σόμπλε με τον οποίο η ΕΚΤ είναι στα μαχαίρια ακριβώς για το ζήτημα της ποσοτικής χαλάρωσης σε πανευρωπαϊκό επίπεδο). Έτσι, ισχυρίζεται η συμμορία και οι φίλοι της στην ΕΕ, και οι επενδυτές θα ξεθαρρέψουν και χρήμα θα μπει στην αγορά από την ΕΚΤ, οπότε η ελληνική οικονομία θα βγει από το τέλμα της πιστωτικής ασφυξίας που τη σκοτώνει».

Η απάτη στον παραπάνω συλλογισμό είναι ότι αν ανακοινηθεί από τώρα ότι θα κοπεί το χρέος, δηλαδή αν οι χώρες της ΕΖ υποσχεθούν από τώρα ότι θα της χαρίσουν ένα μικρό μέρος των δανείων που θα πρέπει να πληρώσει μετά από δέκα χρόνια, τότε η Ελλάδα θα πάρει τις υπογραφές του ΔΝΤ και της ΕΚΤ και θα γίνει αξιόπιστη, δηλαδή το διεθνές πιστωτικό σύστημα και οι διεθνείς επενδυτές, δηλαδή η παγκόσμια αγορά θα την εμπιστευτεί.

Μπορεί κανείς να πιστέψει ότι θα εμπιστευτεί η παγκόσμια αγορά μια χώρα που αντί να αυξάνει μειώνει τα επενδυμένα της πάγια χρέος με το χρόνο, φαινόμενο από τα μοναδικά για μη πολεμική κατάσταση; μια χώρα που είναι πάτος στις άμεσες ξένες επενδύσεις γιατί είναι πια παγκόσμια γνωστό ότι τις διώχνει συστηματικά ακόμα και τη στιγμή που έχει ενάμιση εκατομμύριο πεινασμένους ανέργους; Μια χώρα που παρά τα άθλια μεροκάματα της συνεχίζει να έχει για τους παραπάνω λόγους ένα έντονα αρνητικό εμπορικό ισοζύγιο ακριβώς επειδή εμποδίζει τις επενδύσεις και κλείνει παραγωγικά σύγχρονες επιχειρήσεις; Μια χώρα που από όλες τις υποσχέσεις της στους πιστωτές της τηρεί μετά από εκατό αναβολές και ψέμα

ματα μόνο εκείνες που έχουν να κάνουν με την εξαθλίωση των πολιτών της και καμιά από εκείνες που έχουν να κάνουν με την ανάπτυξη της παραγωγής της; Μιας χώρας που δίπλα σε όλα αυτά οι κυβερνήσεις της παραποιούν τα οικονομικά της στοιχεία;

Θα εμπιστευτεί μια τέτοια χώρα η παγκόσμια αγορά επειδή θα της δώσουν πιστοποιητικά οικονομικής αξιοπιστίας δύο διεθνείς διακρατικοί, δηλαδή εξόχως πολιτικοί οργανισμοί σαν το ΔΝΤ και την ΕΚΤ, επειδή η ίδια αυτή χώρα, και δυο τρεις άλλες φιλικές της εκβιάζουν πολιτικά όλες τις υπόλοιπες για να αποσπάσουν αυτά τα πιστοποιητικά;

Και ακόμα παραπέρα: είναι δυνατό να αποκτήσει πιστωτική αξιοπιστία μια τέτοια χώρα, όταν το χρέος της στους πιστωτές της έχει περικοπεί σοβαρά ήδη μία φορά ονομαστικά και αρκετές άλλες φορές έχει περικοπεί επίσης σοβαρά με αναδιάρθρωση των τοκοχρεωλυσίων, επειδή η ίδια αυτή θα κραδαίνει στις αγορές ένα πιστοποιητικό από το ΔΝΤ και ένα από την ΕΚΤ -μαζί με λίγα ακόμα δανεικά από τη δεύτερη- που θα λένε τι; Θα λένε ότι οι βασικοί πιστωτές της χώρας αυτής, δηλαδή οι υπόλοιπες 18 χώρες της Ευρωζώνης στην οποία η ίδια συμμετέχει συμφώνησαν ότι θα της ξανακουρέψουν το χρέος, επειδή απειλήθηκαν ότι αν αρνηθούν να το κάνουν η Ευρωζώνη και όλη η Ευρώπη κινδυνεύει με διάλυση;

Μόνο γύρες θα επενδύσουν σε μια χώρα που θα κουβαλάει τέτοια πιστοποιητικά πιστωτικής αναξιοπιστίας, ιδιαίτερα μάλιστα αν, για να αποσπάσει αυτά τα πιστοποιητικά, θα φτάσει στο σημείο να βγει στο παράθυρο της αίθουσας συνεδρίασης στο Γιούρογκρουπ της 15 του Ιούνη, ή πριν ή μετά από αυτή τη συνεδρίαση, και θα απειλήσει ότι θα βουτήξει στο κενό, δηλαδή θα κάνει τα εσκεμμένα καταστροφικά για την ελληνική οικονομία και γι αυτό προβοκατόρικα καταγκιοζιλίκια του 2015 ή κάτι παρόμοιο.

Ο προσχηματικός χαρακτήρας της επίκλησης του χρέους

Όχι η συμμορία που κυβερνάει τη χώρα το τελευταίο πράγμα που σκέφτεται είναι πως θα μειωθεί το χρέος και πως θα αυξήσει τις παραγωγικές επενδύσεις. Θα αυξήσει μόνο τις αρπαγές των πιο νευραλγικών στοιχείων του εθνικού πλούτου από τα ανατολικά αποικιοκρατικά αρπακτικά τις οποίες ονομάζει επενδύσεις. Εκείνο που θέλει είναι μόνο ένα πράγμα: να οδηγήσει σε σημαντική πολιτική ήττα τον Σόμπλε ο οποίος έχει έρθει στο αδιέξοδο να θέλει εκταμίευση του γερμανικού ποσοστού για να πληρωθεί το ελληνικό χρέος που λήγει τον Ιούλη του 17, που σημαίνει ότι χρειάζεται την υπογραφή του ΔΝΤ, την οποία όμως για να πάρει πρέπει να υποσχεθεί από τώρα να μειώσει το ελληνικό χρέος, πράγμα που έχει υποσχεθεί στο παρόν γερμανικό κοινοβούλιο ότι δεν θα κάνει.

Πέρα από τα στοιχεία της πολιτικής ανάλυσης πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η απομείωση του χρέους ακόμα και αν αποφασιστεί σήμερα θα έχει πολύ μικρή πρακτική σημασία για τον ελληνικό προϋπολογισμό, γιατί οι τόκοι θα είναι για αρκετά χρόνια χαμηλοί επειδή το μεγαλύτερο μέρος του χρέους δίνεται από τους ευρωπαϊκούς θεσμούς με αποπληρωμή 30 χρόνων και πολύ χαμηλά επιτόκια. Σύμφωνα με τον Daniel Gross, έναν από τους πιο οξυδερκείς και έγκυρους ευρωπαϊκούς αστούς οικονομολόγους, οι ετήσιοι τόκοι του ελληνικού χρέους είναι σήμερα 3,2% του ΑΕΠ, και βρίσκονται πολύ πιο κάτω από όσο ήταν πριν την κρίση (!), ενώ στην Ιταλία είναι 3,9% στην Πορτογαλία 4,2% και στις ΗΠΑ 3,8% και σύμφωνα με τον Gross «δεν υπάρχει κανείς που να ισχυρίζεται ότι αυτές οι χώρες γι αυτό το λόγο δεν μπορούν να αναπτυχθούν». Μάλιστα για να δείξει ο Γκρος πόσο λίγο επιδρά η περικοπή του χρέους με τα φτηνά σημερινά επιτόκια και τους μακρινούς χρόνους αποπληρωμής στον προϋπολογισμό της χώρας δίνει το εξής παράδειγμα: Αν χαριστούν τώρα δα στην Ελλάδα 100 δις, (δηλαδή το 1/3 από το χρέος της οπότε αυτό θα γίνει ένα φυσιολογικό χρέος, πράγμα που είναι πολιτικά ασύλληπτο σήμερα), το χρονιατικό κέρδος της χώρας μας

από αυτό θα είναι μόνο 1 δις Ευρώ. (<https://www.ceps.eu/publications/debt-forgiveness-not-solution-greece>). Ένα δις είναι η φοροδιαφυγή μόνο από το λαθρεμπόριο καυσίμων που την διευκολύνει ασύλληπτα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με το να έχει καταργήσει στην πράξη το πανάκριβο για τους βενζινάδες σύστημα εισροών εκροών.

Η μείωση του χρέους στην πραγματικότητα δεν είναι και δεν ήταν ποτέ ένα ουσιαστικό ζήτημα για την Ελλάδα ούτε πριν ούτε μετά τη χρεωκοπία, τις τρόικες και τα μνημόνια. Και δεν ήταν για τον απλό λόγο ότι η ελληνική χρεωκοπία το 2009 δεν οφειλόταν στο μεγάλο συσσωρευμένο κρατικό χρέος αλλά στο γεγονός ότι αυτή η συσσώρευση κρατικού χρέους συνεχιζόταν ασταμάτητα και μετά τη χρεωκοπία επειδή η χώρα παρήγαγε πάντα λιγότερα από αυτά που καταλάωνε, και γι αυτό συνέχιζε και συνεχίζει να έχει ένα πολύ αρνητικό εμπορικό ισοζύγιο. Μάλιστα με τα μνημόνια αποδείχτηκε ότι όσο και βίαια να πέσει η κατανάλωση του πληθυσμού αλλά και τα μεροκάματα από τους δανειστές πάντα η παραγωγή θα είναι μικρότερη, γιατί αυτή χτυπιέται πάντα και με όλο και μεγαλύτερη βία ειδικά μέσα στην κρίση από τις ρωσόδουλες κυβερνήσεις και τις ρωσόφιλες αντιπολιτεύσεις.

Πως οργανώνεται σε ευρύτερο επίπεδο το παιχνίδι με ΔΝΤ και Σόμπλε

Το ζήτημα του χρέους το έβαλε σαν κεντρικό στην τρέχουσα διαπραγμάτευση ο Τσίπρας καβαλώνοντας πάνω στο άλογο του ΔΝΤ που θέτει κεντρικά αυτό το ζήτημα όχι σαν σημερινό ζήτημα ανακούφισης του ελλη-

νικού προϋπολογισμού, οπότε και σαν ζήτημα ανακούφισης του ελληνικού λαού, αλλά σαν πρόβλημα που θα προκύψει μετά από αρκετά χρόνια για το ίδιο. Στην πραγματικότητα ενώ το ΔΝΤ το βάζει, τουλάχιστον πριν τη σημερινή μεγάλη όξυνση, σαν πρόβλημα για τη δικιά του αξιοπιστία, ο Τσίπρας το βάζει μόνο και μόνο για να στριμώξει το Σόμπλε.

Για να δεχτεί ο Σόμπλε να κουρευτεί το ελληνικό χρέος πρέπει να πάει στο γερμανικό κοινοβούλιο και να το ζητήσει. Αν όμως τολμήσει να το κάνει αυτό δύσκολα θα γλυτώσει από την οργή του κόμματος του, του CDU, που θα υποχρεωθεί να υποστηρίξει στη Βουλή μέσα σε προεκλογική περίοδο μπροστά στους φασίστες του AfD μια τέτοια αντιδημοφιλή απόφαση, όταν με μισή καρδιά και πολλούς αντίθετους ψήφους είχε ψηφίσει τα νέα δανεικά στην Ελλάδα το 2015, με την υπόσχεση του Σόμπλε ότι αυτή τη φορά τα δανεικά θα πιάσουν τόπο και ότι δεν θα χρειαστεί να κουρευτεί το χρέος της Ελλάδας. Αν υποστεί μια τέτοια ήττα ο Σόμπλε πολύ δύσκολα θα κρατήσει τη θέση του Νο 2 στην κυβέρνηση Μέρκελ, θέση, που με δοσμένες τις εκφρασμένες διαφωνίες του με τη δεύτερη, συντηρείται από το ότι αυτός παραμένει στην πρώτη θέση της πολιτικής δημοφιλίας στη Γερμανία.

Για να κάνουν ακόμα πιο αφόρητο το αδιέξοδο του Σόμπλε πέρα από τη γνωστή συμμαχία Γαλλίας-Ιταλίας-Κομισιόν ξεσηκώθηκαν αυτή τη φορά οι ρωσόφιλοι μέσα στη Γερμανία φτάνοντας στο σημείο να χτυπάνε το Σόμπλε μέσα την ίδια την κυβέρνηση Μέρκελ έχο-

ντας επικεφαλής τους αυτήν την φορά τον υπουργό εξωτερικών Γκάμπριελ, που ανήκει στο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα το οποίο πια δεν έχει καμιά ελπίδα να κερδίσει τις εκλογές. Ο Γκάμπριελ με τη στήριξη του κόμματος της Στάζι, δηλαδή της Λίνκε κάνει ανοιχτή διεθνή εκστρατεία ενάντια στον υπουργό οικονομικών της ίδιας της κυβέρνησης του απαιτώντας από αυτόν κούρεμα του ελληνικού χρέους, για να μην σπρώχνεται τάχα η Ελλάδα βαθύτερα στην κρίση και έτσι να μην κινδυνεύει η ευρωπαϊκή ενότητα, υπονοώντας με αυτό κυρίως τη διαφωνία Γαλλίας-Γερμανίας στο ελληνικό πρόβλημα χρέους. (Γι αυτό το λόγο άλλωστε υπεράσπισε ο Τσίπρας στον β γύρο των γαλλικών εκλογών τον Μακρόν την ώρα που το κόμμα του είχε πάρει την γνωστή θέση ούτε Λεπέν, ούτε Μακρόν που στην πράξη και στην καλύτερη περίπτωση σήμαινε αποχή υπέρ της Λεπέν). Είναι χαρακτηριστικό πόσο η Μέρκελ αρνείται να πάρει θέση σε αυτήν την ανοιχτή σύγκρουση μέσα στην κυβέρνησή της δείχνοντας αντικειμενικά δυσμένεια στον αρμόδιο υπουργό της.

Ο συμβιβασμός τελευταίας στιγμής ΔΝΤ-Σόμπλε που δυσκόλεψε για λίγο τα σχέδια Τσίπρα

Ο Σόμπλε μπροστά σε αυτή τη διπλή αντίθετη πίεση από το μια μεριά από το γερμανικό κοινοβούλιο και το κόμμα του το CDU να μην κουρέψει το ελληνικό χρέος και από άλλη από το ΔΝΤ και την κυβέρνησή του να το κάνει, πρότεινε στο ΔΝΤ στις 22 του Μάη έναν συμβιβασμό που θα μπορούσε να τον σώσει μετατοπίζοντας το

πρόβλημά του σε μια καλύτερη για αυτόν στιγμή, δηλαδή για μια στιγμή μετά τις γερμανικές εκλογές. Πρότεινε στον Τόμσεν να τοποθετηθεί από τώρα ρητά η δυνατότητα για ένα κούρεμα του ελληνικού χρέους, αλλά να μην προσδιοριστεί από τώρα με συγκεκριμένους αριθμούς το ύψος του κουρέματος, όπως θέλει το ΔΝΤ, αλλά μόνο όταν το πρόγραμμα λήξει και εφόσον θα έχει τηρηθεί από την Ελλάδα, δηλαδή τον Αύγουστο του 2018 που σημαίνει μετά τις γερμανικές εκλογές. Μέχρι τότε το ΔΝΤ σύμφωνα με τη γερμανική πρόταση δεν θα χρειαζόταν να βάλει δανεικά για την Ελλάδα, αλλά μόνο να δώσει την έγκριση του στο πρόγραμμα ώστε ο Σόμπλε να μπορέσει να εκταμιεύσει τη δόση για την Ελλάδα τον Ιούλη.

Αυτή τη συμβιβαστική λύση που έγινε τελευταία στιγμή προς κατάπληξη καθώς φαίνεται της κυβέρνησης Τσίπρα και των φίλων της στην Ευρώπη - τη δέχτηκε θετικά αν και με επιφυλάξεις το ΔΝΤ στο θυελλώδες Γιούρογκρουπ της 22 του Μάη. Με αυτή τη συμφωνία και το ίδιο το ΔΝΤ δεν εκτιθόταν στις δανειακές του αρχές, και η Ελλάδα έπαιρνε τα λεφτά της τον Ιούλη από τους άλλους δανειστές, και η ΕΖ δεσμευόταν για την ανάγκη της απομείωσης του χρέους που έτσι κι αλλιώς αφορούσε πρακτικά μια επόμενη φάση στη διαμόρφωση του ποσού της εξυπηρέτησης του χρέους. Σε αυτή τη λύση αντιτάχθηκε αμέσως η ελληνική κυβέρνηση έχοντας μαζί της τη Γαλλία, την Ιταλία και τελευταία στην Πορτογαλία, με το επιχείρημα περί πιστωτικής αξιοπιστίας που αναφέραμε και ανασκευ-

άσαμε προηγούμενα. Το βέτο των τεσσάρων ήταν αρκετό για να τσακίσει κάθε συμβιβαστική διάθεση του ΔΝΤ, να διακοπεί η συνεδρίαση και να αναζητηθεί αργότερα, συγκεκριμένα στις 15 του Ιούνη, ένας πιθανός συμβιβασμός ΔΝΤ-Σόμπλε. Όμως κρίνοντας από τις πρωτοφανείς οξύνσεις ενάντια στο ΔΝΤ παρατηρήσεις του Σόμπλε στις 30 του Μάη, αυτή η δυνατότητα φαίνεται να έχει ελαχιστοποιηθεί.

Στην πραγματικότητα η λύση της 22 Μάη ήταν συμφερτική όχι μόνο για όλη την Ευρώπη αλλά ιδιαίτερα για την Ελλάδα. Διότι πρώτο και το σημαντικότερο η παρατεταμένη μετά το 2015 μετέωρη πιστωτική κατάσταση της ελληνικής οικονομίας, που βοήθησε όσο τίποτα άλλο τους σαμποτέρ να εμποδίζουν κάθε επένδυση θα τέλειωνε από τώρα και για αρκετό διάστημα, δηλαδή πριν καν φτάσει ο Ιούλης της δόσης των 7,5 δις, και δεύτερο ο Σόμπλε, ακριβώς επειδή θα βρισκόταν με αναβαπτισμένο από τις εκλογές κύρος, θα μπορούσε πολύ πιο εύκολα από όσο σήμερα να αποσπάσει από το γερμανικό κοινοβούλιο ένα μεγάλο μέρος από τις ήδη προαναγγελμένες από τον ίδιο παραχωρήσεις για το χρέος που του ζητούσε το ΔΝΤ και η Ελλάδα.

Μια ακόμα πανεθνική εκστρατεία για τους σκοπούς της ρώσικης διπλωματίας σε βάρος και της χώρας μας και της Ευρώπης

Όμως ότι είναι καλό για τον Σόμπλε και συμφερτικό και για την Ελλάδα και για την Ευ-

Συνέχεια στη σελ. 14

Η ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Η ελληνική αστική τάξη, ιδίως σε ότι αφορά τα πολιτικά της επιτελεία, ήταν ξενόδουλη από τα γεννοφάσκια της. Ποτέ δεν φέρθηκε σαν πραγματικά εθνική τάξη. Πάντα λύγιζε τη μέση μπροστά στον ισχυρό κάθε φορά ιμπεριαλισμό. Σήμερα έχει επιλέξει τη συμμαχία με το ρώσικο και κινεζικό ιμπεριαλισμό. «*Η Ελλάς επενδύει διά της ελληνικής ναυτιλίας πέντε δισεκατομμύρια τον χρόνο τουλάχιστον. Όταν η Κίνα επενδύει πέντε δισεκατομμύρια δολάρια στην Ελλάδα, τότε θα είμαστε στα ίσια μας και τότε θα συντελέσει όσο τίποτα άλλο στην πολυπόθητη ανάπτυξη της χώρας μας*» (<http://www.naftemporiki.gr/11-7-16>). Αυτά δήλωσε ο εφοπλιστής

Τσάκος μετά το 2ο Ναυτικό Συνέδριο Ελλάδας - Κίνας. Μόνο που τα δις ευρώ οι εφοπλιστές τα δίνουν για να ναυπηγούν πλοία στην Κίνα και όχι στα ελληνικά ναυπηγεία που φυτοζωούν μέσα στην κρίση. Είναι αλήθεια ότι οι εφοπλιστές έχουν ένα πρώτο ελαφρυντικό ότι τα ναυπηγεία φυτοζωούν κυρίως γιατί η χώρα είναι υπό ρώσικη κυριαρχία και το άλλο ελαφρυντικό είναι ότι ένας από αυτούς, ο Περαιτικός, δολοφονήθηκε από βόλι ρωσόφιλων φασιστών όταν προσπάθησε να κρατήσει όρθιο ένα ελληνικό ναυπηγείο. Όμως όπως όλη η αστική τάξη κουβαλάνε το βάρος ότι ποτέ σ' αλήθεια δεν αντιστάθηκαν **σαν τάξη** σε κανέναν ιμπεριαλισμό,

ιδιαίτερα στον θαλάσσιο αγγλοαμερικάνικο, ενώ τώρα συνεργάζονται σχεδόν όλοι, και κάποιοι από αυτούς υποτάσσονται εντελώς, στον ρωσοκινεζικό άξονα.

Παρακάτω ο αντιπρόεδρος της Aegean Airlines είπε: «*Είμαστε μικρή χώρα, αλλά τουλάχιστον στην προσπάθεια, ανεξαρτήτως κυβερνήσεων και κατευθύνσεων, άρα αυτό ελπίζω ότι θα το εκτιμήσουν, καθώς και τη λογική ότι είμαστε μια πάρτα στην Ευρώπη. Το καταλαβαίνουμε, το πιστεύουμε και πιστεύω μετά την Cosco να μπορέσουν να το υποστηρίξουν και σε άλλα θέματα*».

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι φιλελεύθεροι αστοί κατηγορούν πάντα τον Τσίπρα σαν ιδεοληπτικό αριστερό και χύνουν με κάθε ευκαιρία αντικομμουνιστικό δηλητήριο μπερδεύοντας επίτηδες την πραγματική ιστορική αριστερά του παλιού ΚΚΕ με την ψευτοαριστερά του ΣΥΡΙΖΑ και του ψευτοΚΚΕ. Γιαυτό ενώ βλέπουν την καταστροφή της οικονομίας, και ειδικά έχουν δει την καταστροφή της ναυπηγοεπισκευαστικής βιομηχανίας, δεν τολμούν να καταγγείλουν ανοιχτά ότι αυτό οφείλεται στο μακροχρόνιο συνειδητό σαμποτάζ που κάνει η ψευτοαριστερά ειδικά στην Επισκευαστική Ζώνη του Περάματος.

Έτσι η εξάρτηση της χώρας θα βαθύνει και άλλο και τα βάσανα της εργατικής τάξης και του ελληνικού λαού θα μεγαλώνουν στο κοντινό μέλλον. Αλλά από την άλλη μεριά όσο ο εχθρός κλιμακώνει την επίθεσή του και θα εμφανίζεται όλο και πιο γυμνός, και όσο ο ταξικός αγώνας θα δυναμώνει η εργατική τάξη θα δει ολοκάθαρα τον εχθρό που της κρύβει η ψευτοαριστερά και τα υπόλοιπα αστικά κόμματα. Άλλωστε μόνο η εργατική τάξη στάθηκε πάντα σε αυτή τη χώρα, όποτε οργανώθηκε σαν τέτοια, σαν η μόνη συνεπής ως το τέλος εθνική τάξη παλεύοντας πάντα για την εθνική ανεξαρτησία και την αξιοπρέπεια της χώρας.

ΓΙΟΥΡΟΓΚΡΟΥΠ: Η «ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ» ΣΤΗΝ ΠΑΝΕΘΝΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΤΗΣ ΦΑΣΗ

Η συμμορία Τσίπρα δεν θα διατάσει αν χρειαστεί, να οργανώσει ένα νέο 2015

Συνέχεια από τη σελ. 13

ρώπη είναι κάτι το πολύ κακό για τη ρώσικη διπλωματία και για το πιστότερο στον κόσμο κυβερνητικό της τσιράκι. Έτσι αυτές οι δύο βδομάδες που απομένουν μέχρι τις 15 του Ιούνη είναι πολύ πιθανό ότι θα δουν το δυνάμωμα μιας πανεθνικής, πανευρωπαϊκής και γιατί όχι παγκόσμιας εκστρατείας της ρωσο-αμερικάνικης συμμαχίας ενάντια σε κάθε λύση της αντίθεσης ΔΝΤ-Σόμπλε, που δεν θα εξασφαλίζει μια πολιτική ήττα του δεύτερου. Ήδη ο Τσίπρας έχει αρχίσει τα τηλέφωνα του στους φίλους του και πρώτα απ' όλους στη Μέρκελ, ο Τσακαλώτος καλεί σε ενημερωτική συνάντηση όλους τους πρεσβευτές των χωρών της ΕΕ στην Αθήνα, ο Γιουνκέρ πάει να δει τον Σόμπλε προφανώς για να τον καλέσει όπως πάντα τελευταία σε υποχώρηση στο χρέος, και το κυριότερο έγινε γνωστό ότι ο Τραμπ στα πλαίσια της ανοιχτής πλέον επίθεσης του στη Γερμανία δεν θέλει εμπλοκή του ΔΝΤ στον ελληνικό πρόγραμμα χωρίς περιοχή του χρέους (<http://www.capital.gr/oikonomia/3215270/skliri-stasi-apo-dnt-gia-to-elliniko-xreos-me-sfragida-tramp>).

Αυτό το τελευταίο σημαίνει ότι ο Τραμπ στριμώχνει τον Τόμσεν και τη Λαγκάρντ να ακυρώσουν την προσέγγιση ΔΝΤ-Σόμπλε στις 22 Μάη, οπότε η δύσκολη συνεννόηση δίνει τη θέση της στην ανοιχτή όξυνση. Όλα δείχνουν ότι έρχεται η στιγμή που τόσα χρόνια περιμένει η ρώσικη διπλωματία. Αν ήταν μόνος του ο Τραμπ σαν ΔΝΤ ενάντια στην Γερμανία θα μπορούσε ο Σόμπλε να επικαλεστεί την αντίθεση του γερμανικού λαού εναντίον του, αλλά αυτή η αντίθεση δεν φτάνει για να αντέξει τις παραινήσεις του ευρωπαϊκού Μακρόν, της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας, και της ΕΚΤ και της Κομισιόν να βοηθηθεί η «πρόθυμη για θυσιές Ελλάδα», που πίσω της κρύβεται όπως η φάκα γύρω από το τυρί ο ελεεινός Τσίπρας και το αφεντικό του, η ρώσικη υπερδύναμη, που έφερε τη χώρα μας σε αυτή τη κατάσταση.

Όλα δείχνουν ότι, αν χρειαστεί, η συμμορία Τσίπρα ετοι-

μάζει ένα νέο εφιαλτικό Ιούλη του 2015.

Ήδη σύσσωμη η αντιπολίτευση με πρώτη τη ΝΔ είναι για πρώτη φορά δίπλα στον Τσίπρα στον αντι-Σόμπλε αγώνα για αναδιάρθρωση του χρέους **τώρα** και όχι **μετά** τις γερμανικές εκλογές, όπως ήταν μαζί του ουσιαστικά και όταν περνούσε τα μέτρα. Το ίδιο έχει κάνει και η δήθεν αριστερή αντιπολίτευση, που έκανε τις κούφιες διαδηλώσεις και ψευτοαπεργίες της (τις πασπαλισμένες με τις κρατικές ψευτοαναρχικές φωτιές στο Σύνταγμα που μόνο αυτές δίνουν διεθνές τηλεοπτικό χρώμα εξέγερσης στις πρώτες) όχι πριν τα μέτρα περάσουν από τη Βουλή, αλλά την ώρα που περνούσαν, και τούτο όχι τόσο για να είναι σίγουρο ότι θα περάσουν όπως γίνεται πάντα, αλλά αυτή τη φορά για να αποτελούν την πρώτη μαζική εκδήλωση της επόμενης φάσης δηλαδή της φάσης της εκστρατείας για τη μείωση του χρέους.

Αλλά μια τέτοια εκστρατεία για να συγκλονίσει πέρα από το συνηθισμένο την Ευρώπη θέλει κάτι πιο βίαιο, πιο απειλητικό, ένα σήμα ότι η Ελλάδα είναι πολύ άσχημα θυμωμένη μαζί της, ιδιαίτερα με τη Γερμανία. Αυτό το σήμα δεν ήταν τόσο η αιματηρή παρακρατική επίθεση στον Παπαδήμο με μια βόμβα η οποία βρισκόταν μέσα σε ένα βιβλίο για τη ναζιστική γερμανική σφαγή στο Δίστομο, ούτε ήταν ότι το θύμα ήταν ένας τραπεζίτης, φίλος του κάπως απειθαρχού στο ΣΥΡΙΖΑ Στουρνάρα, που έγινε πρωθυπουργός με γερμανική πρόταση στην κρίση του 2011 όταν ο Παπανδρέου είχε ζητήσει δημοψήφισμα για παραμονή ή έξοδο της Ελλάδας από το Ευρώ. Αυτό που μαρτυράει τα πιο πολλά για την πολιτική στόχευση των βομβιστών είναι η πολιτική αντίδραση του λεγόμενου αντιμνημονιακού μετώπου απέναντι στη δολοφονική τους επίθεση.

Αυτή η αντίδραση άρχισε από την θέση της ανοιχτής υπεράσπισης της επίθεσης από ένα πρόσωπο με σημαντική κρατική θέση, τον Φιλίππακη, γραμματέα της ΕΣΗΕΑ, η οποία λύνει και δένει στη διαδικασία φίμωσης του τηλεοπτικού τύπου, μετά προχωρούσε στη θέση ότι το ίδιο το θύμα έχει

προκαλέσει πολύ περισσότερα αθώα θύματα με την πολιτική του (Κωνσταντοπούλου) και κατέληγε στην θέση ότι το θύμα το χτύπησε το δικό του πολιτικό στρατόπεδο για να ενοχοποιήσει το λαϊκό αντιμνημονιακό στρατόπεδο που είναι δίκαια αγανακτισμένο με το θύμα (ψευτοΚΚΕ). Στην ίδια ακριβώς κατεύθυνση με το ψευτοΚΚΕ η κυβέρνηση έδωσε στην ανακοίνωσή της την έμφαση στην καταγγελία του πολιτικού στρατοπέδου του Παπαδήμου λέγοντας ότι αυτό προσπαθεί να αξιοποιήσει την επίθεση για να ενοχοποιήσει το αντιμνημονιακό στρατόπεδο. Στην πραγματικότητα δηλαδή δεν είχαμε αυτή τη φορά απλά μια ακόμα δολοφονική επίθεση του σοσιαλφασισμού, αλλά είχαμε για πρώτη φορά και ένα δολοφονικό αντιμνημονιακό κίνημα.

Όλο το φαιο-«κόκκινο» μέτωπο των αγανακτισμένων του 2012 φαίνεται σαν να ξυπνάει ξανά για να κατηγορεί για χιτλερικό τον Σόμπλε έχοντας μέσα του τους πιο ανοιχτούς νόμιμους και κοινοβουλευτικούς ναζί της Ευρώπης.

Η διεφθαρμένη γραμμή των ψεύτικων «φίλων» της Ελλάδας στην ΕΕ καταστρέφει και την Ελλάδα και την ΕΕ

Στην πραγματικότητα η πραγματικά δημοκρατική και αντιμπεριαλιστική κριτική στο Σόμπλε είναι ότι προκειμένου να διατηρήσει τη θέση του μέσα στη γερμανική ηγεσία έχει αποδεχτεί εδώ και χρόνια την γραμμή της Μέρκελ για την Ελλάδα. Αυτή έχει πια κυριαρχήσει μέσα στη γερμανική και όλη την ευρωπαϊκή μονοπωλιακή αστική τάξη και συνίσταται στο ότι η Ελλάδα, που το πολιτικό της καθεστώς διαπιστωμένα από όλους εμποδίζει την ανάπτυξη των παραγωγικών της δυνάμεων και έτσι ρίχνει σε ατέλειωτη πείνα το λαό της και αυξάνει ασταμάτητα το χρέος της, πρέπει να μένει οπωσδήποτε μέσα στην Ευρωζώνη. Με το να μένει μια τέτοια μόνιμα χρεωκοπημένη Ελλάδα στην Ευρωζώνη, όχι μόνο ασταμάτητα απομυζά κρατικούς πόρους της και έτσι την διασπάει πολιτικά, αλλά συνηθίζει τους λαούς της Ευ-

ρώπης στην αντιδραστική ιδέα ότι μπορεί μια χώρα να διασώζεται οικονομικά με μέτρα που της επιβάλλονται από άλλες ενάντια στη θέληση της κυβέρνησης και του λαού της.

Δεν υπάρχει πιο διεφθαρμένη στάση από αυτή της Μέρκελ, αλλά και των Ολλάντ, Μακρόν, Ρέντζι, Γιουνκέρ, Γκάμπριελ και Σία που θεωρούν εξαιρετικά φιλική τους μια ελληνική κυβέρνηση, την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, που ισχυρίζεται ότι δέχεται να επιβάλει τα μέτρα που τις ζητάνε σύσσωμοι οι παραπάνω, όχι γιατί τα πιστεύει, αλλά γιατί όλοι αυτοί οι δανειστές τα απαιτούν τάχα με το πιστόλι στο κρόταφο. Αυτή είναι η θέση του Τσίπρα που έχει επαναληφθεί με εκατό τρόπους μετά την κωλοτούμπα του 2015. Μάλιστα ο Διευθυντής της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ Ζαχαριάδης, μιλώντας στο ραδιόφωνο του Βήματος έφτασε να πει στις 27 του Μάη «*Εμείς το ομολογούμε. Λέμε ότι η χώρα βρίσκεται σε κηδεμονία, επιτροπεία. Ουσιαστικά στα δημοσιονομικά συγκυβερνάμε με τους θεσμούς, με την τρόικα. Πολλές φορές μας πιάνουν το χέρι και μας γράφουν το νομοσχέδιο. Οι προηγούμενες κυβερνήσεις έλεγαν ότι αυτά τα προγράμματα είναι ευλογία*». (Λίγο μετά είπε ότι εκφράστηκε μεταφορικά, όμως δεν αναίρεσε καθόλου την ουσία της δήλωσής του).

Τουλάχιστον όσο ήταν στην εξουσία κυβερνήσεις που κάπως αποδέχονταν σαν θετικά τα μνημονιακά μέτρα, όπως αυτές των Παπανδρέου, Παπαδήμου, Σαμαρά μπορούσε η Ευρώπη να ισχυρίζεται ότι τα αποδέχεται ο ελληνικός λαός που ψήφισε αυτές τις κυβερνήσεις. Όμως από την ώρα που εμφανίζεται μια κυβέρνηση που λέει ωμά και ανοιχτά ότι οι δανειστές «*μας πιάνουν το χέρι και μας γράφουν το νομοσχέδιο*», **από αυτήν την ώρα** οι δανειστές αποδέχονται την κατηγορία του βιαστή της θέλησης του λαού μιας ξένης χώρας, δηλαδή συμπεριφέρονται ιμπεριαλιστικά. Σε εκείνον ωστόσο που πρέπει να αποδοθεί λιγότερο από κάθε άλλον αυτή η κατηγορία είναι στον ίδιο τον Σόμπλε, που είναι ο μόνος που μέσα σε όλη την ευρωπαϊκή αστική τάξη ακριβώς

κόντρα στην Μέρκελ και στους Ολλάντ, Ρέντζι, Γιουνκέρ και Σία πρότεινε στην Ελλάδα το 2105 να βγει για ένα διάστημα από το Ευρώ, να της χαριστεί ένα πελώριο μέρος του χρέους και ταυτόχρονα να στηριχθεί μεταβατικά το πέρασμα στο νέο νόμισμα. Η ευθύνη του ήταν ότι αυτή του την πρόταση την εγκατέλειψε υποτασσόμενος στη Μέρκελ για να φτάσει τελικά μέσα αδιέξοδό του στο σημείο να εκθειάζει εδώ και μήνες κόντρα στο ΔΝΤ τον Τσίπρα για το εγκληματικό για το λαό και τη χώρα 3,5% πρωτογενές πλεόνασμα, καθώς και για τις δήθεν καλές επιδόσεις της ελληνικής οικονομίας, την ώρα που αυτός και η κυβέρνησή του τον έφτυναν σαν υπεύθυνο όλων των δεινών της Ελλάδας και της Ευρώπης.

Οι λαοί και η αριστερή αντιφασιστική τους πρωτοπορία θα κρίνουν το μέλλον της Ευρώπης

Η αστική τάξη, ιδιαίτερα η μονοπωλιακή, έχει τα όριά της σε κάθε αντίσταση που προβάλλει. Σε καιρούς ειρήνης όπως ως τώρα, δηλαδή αν ένας ανοιχτός εχθρός δεν απειλήσει να της πατήσει το λαιμό μέσα στην ίδια τη χώρα της, δεν πάει ποτέ ως το τέλος την αντίστασή της γιατί η φύση της είναι πάντα ο συμβιβασμός ώστε να μην χάσει τις πρόσκαιρες διενεργούμενες οικονομικές της θέσεις απέναντι στους ανταγωνιστές της. Γι' αυτό το λόγο το μέλλον της Γερμανίας, της Ευρώπης ολόκληρης απέναντι στην επιθετικότητα του ρωσοκινεζικού άξονα, που τώρα έχει θανάσιμα ενισχυθεί από την προεδρία Τραμπ στις ΗΠΑ, θα κριθεί κυρίως από το αν υπάρξει έγκαιρα ένα δημοκρατικό, αντιφασιστικό κίνημα των λαών στις ευρωπαϊκές χώρες. Αυτό θα εξαρτηθεί από τον αν συγκροτηθεί αρκετά σύντομα μια αντιφασιστική αριστερά για να οργανώσει και να καθοδηγήσει κάθε αυθόρμητο δημοκρατικό αντιφασιστικό κίνημα των μαζών. Το καθήκον κάθε προοδευτικού ανθρώπου είναι να επιταχύνει με κάθε τρόπο αυτή τη διαδικασία.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ ΣΤΟ “ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ”

Συνέχεια από τη σελ. 16

Αυτό σημαίνει δύο πράγματα: αν διαθέτεις μια επιχείρηση που παράγει ζυμαρικά, θα χάσεις την επιχείρησή σου νωρίτερα γιατί είσαι υποχρεωμένος να πουλάς το προϊόν σε καθορισμένη τιμή που είναι χαρακτηριστικά κάτω από το κόστος, ειδικότερα όταν αυτό παίζει ρόλο στον πληθωρισμό. Δεύτερο, το σύστημα τρέφει τη διαφθορά, αφού αν μπορώ να πάρω στα χέρια μου μια σακούλα ζυμαρικά στο σουπερμάρκετ για 10 Bs., μπορώ από την άλλη να την πουλήσω στη μαύρη αγορά για 1.000 Bs. (ή όποια άλλη προσαύξηση). «Γιατί να μην επιχορηγηθεί απλά ο παραγωγός ή ακόμα και ο καταναλωτής άμεσα; Δε θα είχε αυτό περισσότερο νόημα;» Ναι, θα είχε, αλλά αυτοί οι έλεγχοι των τιμών είναι σε εφαρμογή εδώ και χρόνια, έχουν θρέψει τις ελλείψεις για χρόνια και η κυβέρνηση δε θα κάνει τίποτα γι' αυτό.

Για το Γ): Το σύστημα συναλλαγματικών ισοτιμιών της κυβέρνησης έχει προκαλέσει απώλεια 20 δις δολαρίων από το 2011 ως το 2013 σε χρήμα που θα μπορούσε να είχε πάει στις εισαγωγές τροφίμων, φαρμάκων και πρώτων υλών, αλλά αντίθετα πήγε σε ιδιωτικές τσέπες. Ο επικεφαλής της κοινοβουλευτικής επιτροπής που είναι υπεύθυνη για τη διερεύνηση της νοθείας ήταν ένας αναπληρωτής του PSUV ονόματι Ρικάρδο Σανγκίνο (σήμερα επικεφαλής της Κεντρικής Τράπεζας). Ο Σανγκίνο είπε ότι η κυβέρνηση είναι «πολύ ανεκτική» απέναντι στην απάτη. Θα μπορούσα να στήσω μια εταιρία-μαϊμού που «εισάγει τρόφιμα», να πάρω 1 εκατομμύριο δολάρια από την κυβέρνηση για να «εισάγω τρόφιμα», και στη συνέχεια να πουλήσω αυτά τα δολάρια στη μαύρη αγορά για τεράστια κέρδη και να τα μοιραστώ με τους διεφθαρμένους κυβερνητικούς πράκτορες που θα συμμετείχαν στη συμφωνία.

Αυτό το σύστημα συναλλαγματικής ισοτιμίας ισχύει από το 2002, και γνωρίζουμε ότι αυτά συμβαίνουν από το 2002. Το αποτέλεσμα είναι ότι τα τρόφιμα, τα φάρμακα και άλλες εισαγωγές απλά δε φτάνουν στη χώρα γιατί το χρήμα που χρειάζεται για να εισαχθούν έχει κλαπεί. Προσπάθησε μήπως η κυβέρνηση να αντιμετωπίσει κάπως την κατάσταση μετά την Έκθεση Σανγκίνο στα 2014; Όχι, δεν το έκανε. Το σύστημα παραμένει σε ισχύ ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που γινόταν παλιά. Αν ξέρεις ότι κάτι έχει χαλάσει, γιατί δεν το φτιάχνεις;»

Σημείωση της Νέας Ανατολής:

Βλέπουμε από τα παραπάνω ότι το καθεστώς, όπως ακριβώς στην Ελλάδα, αντί να αναπτύσει τις παραγωγικές δυνάμεις, όπως θα έκανε μια πραγματική επαναστατική εξουσία, τις καταστρέφει.

Στόχος είναι η αγορά της χώρας σε εξευτελιστική τιμή από τα νέα ρωσοκινέζικα αποικιοκρατικά αφεντικά αλλά και το κόψιμο κάθε οικονομικού δεσμού με τη δύση. Ο λαός πρέπει να εξαθλιωθεί στο έπακρο και απέναντί του οι φιλοκυβερνητικές συμμορίες να φτιάχνουν τις περιουσίες τους. Κι όλο αυτό οι σοσιαλναζί το ονομάζουν «λαϊκή», «αντι-ιμπεριαλιστική» «επανάσταση»!

Τρίτο επιχείρημα: «στις 19 Απριλίου δεν υπήρξε μόνο η συγκέντρωση της αντιπολίτευσης αλλά οι τεράστιες συγκεντρώσεις των Τσαβίστας γιατί ήταν η 15^η επέτειος από το αποτυχημένο πραξικόπημα, κατά του Τσάβες, το 2002. Εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου διαδήλωσαν και στο Κανάκας και αλλού, αλλά ουδείς τους είδε στις οθόνες, όπως ούτε την απόπειρα διαδηλωτών της αντιπολίτευσης να τους προκαλέσουν». Επιπλέον, «στις 13 Απριλίου του 2017, μια τελευταία δημοσκόπηση από το ανεξάρτητο think tank *Hinterlaces* καταγράφει αύξηση της δημοτικότητας του Ενωμένου Σοσιαλιστικού Κόμματος – PSUV και της ευρύτερης συμμαχίας αριστερών δυνάμεων που το στηρίζουν, του Μεγάλου Πατριωτικού Πλόου (GPP), από το 27% στο 35%».

Απάντηση (χρήστης Chuck Boone): «Αυτό είναι επίσης λάθος για ένα σωρό λόγους. Πρώτο, τα πλήθη του Μαδούρο ήταν σίγουρα πιο ολιγάριθμα από εκείνα της αντιπολίτευσης. Το καθεστώς χρησιμοποιεί έξυπνα κόλπα με την κάμερα για να δίνει την εντύπωση μεγάλου πλήθους. Αυτό που κάνουν είναι να τοποθετούν μια απλή σταθερή κάμερα στη σωστή γωνία πίσω από την κεντρική σκηνή για να κοιτάξει σε έναν μακρύ δρόμο. Αν πάρεις σωστά τη γωνία, μπορείς να στριμώξεις ανθρώπους σε σχηματισμούς πέρα στο δρόμο, και η εντύπωση θα είναι ότι ο δρόμος έχει γεμίσει. Ορίστε δυο βίντεο που δείχνουν τι εννοώ, καταγεγραμμένα και τα δύο στις 19 Απριλίη. Τα άτομα που καταγράφουν τα βίντεο εμφανίζουν εικόνες της ομιλίας Μαδούρο που δείχνει η τηλεόραση, στη συνέχεια κοιτούν έξω απ' το παράθυρο (ζουν κοντά στο γεγονός) για να δουν πώς δείχνει στην πραγματικότητα ο δρόμος». (<https://twitter.com/AlbertoRT51/status/854823623852523520/video/1>)

«Ένα δεύτερο σημείο πάνω σ' αυτό: η κυβέρνηση απασχολεί σχεδόν 3.000.000 εργαζομένους. Είναι γνωστό ότι οι εργαζόμενοι πιέζονται (ενίοτε αναγκάζονται) να παρακολουθήσουν κυβερνητικές συγκεντρώσεις μπρος στον κίνδυνο να απολυθούν. Αυτό συμβαίνει για τουλάχιστο 15 χρόνια απ' όσο είμαι σε θέση να γνωρίζω».

Για τις λεγόμενες προκλήσεις της αντιπολίτευσης ο χρήστης εξη-

γεί ότι τυχόν προκλήσεις αποτελούν μεμονωμένα φαινόμενα σε αντίθεση με τις προκλήσεις του καθεστώτος που είναι κανόνας. Για παράδειγμα 5 μόνο από τους 29 φετινούς θανάτους που είχαν συμβεί ως τις 3/3 σε διαδηλώσεις (σήμερα φτάνουν τους 69) φέρονται να έχουν προκληθεί από αντικαθεστωτικούς. Η μη δημοφιλής ταχτική του πλήρους αποκλεισμού δρόμων από κουκουλοφόρους είναι μια ταχτική που αντιπροσωπεύει ένα μικρό μόνο τμήμα της εξέγερσης, στους κόλπους της οποίας διεξάγεται ήδη μια συζήτηση για τη χρησιμότητά της. (Σημείωση της Νέας Ανατολής: Μπορούμε να υποθέσουμε ότι ένα μέρος αυτών των αποκλεισμών οφείλεται σε λάθος τακτική του αυθόρμητου, αλλά δεν μπορούμε να μην υποθέσουμε ότι ένα άλλο μέρος οφείλεται σε προβοκάτσια του καθεστώτος για να δυσφημίσει το κίνημα). Αντίθετα το καθεστώς προβαίνει συστηματικά σε δολοφονίες, βασανισμούς και κακοποίηση των εξεγερμένων. Είναι μια συμμορία που δε διστάζει να ρίχνει θωρακισμένα οχήματα πάνω στα σώματα άοπλων διαδηλωτών.

Όσον αφορά την καταγεγραμμένη αύξηση της δημοτικότητας του κυβερνώτος κόμματος από το *Hinterlaces*, που του δίνει την πρωτιά αν και πάλι δεν τολμά να μιλήσει για νούμερα άνω του 35%, παραθέτουμε άλλο χρήστη.

Απάντηση (χρήστης fnox): «Το *Hinterlaces* διευθύνεται από κάποιον ονόματι Οσκαρ Σεμέλ, που αφού πάντοτε διατηρούσε σχέσεις με την κυβέρνηση, είναι εν μέρει υπεύθυνος για το παρατεταμένο φήμωμα της *Globovision*, που ήταν κάποτε το τηλεοπτικό κανάλι της αντιπολίτευσης. Οι δημοσκοπήσεις του είναι μόνιμα λανθασμένες, απέτυχε να προβλέψει ότι η εκλογή του Μαδούρο στην προεδρία θα ήταν τόσο οριακή όσο κατέληξε να είναι, απέτυχε να προβλέψει ότι η αντιπολίτευση θα κέρδιζε την αυξημένη πλειοψηφία στις κοινοβουλευτικές εκλογές του 2015 (αντίθετα προέβλεπε ότι θα κέρδιζαν τα ανεξάρτητα κόμματα)».

Τέλος, ξεχωριστή αναφορά γίνεται σχετικά με την παρουσίαση της αντιπολίτευσης σε μια φασιστικής διεφθαρμένης συμμορίας με σκοτεινό παρελθόν που απεργάζεται επέμβαση των ΗΠΑ στη χώρα για την ανατροπή του «λαϊκού» καθεστώτος δίνεται η εξής απάντηση. Παραθέτουμε την απάντηση του ίδιου χρήστη.

Απάντηση (χρήστης fnox): «Είναι ασέριο να επιχειρούν να κηλιδώσουν πρόσωπα της αντιπολίτευσης σύμφωνα με όσα έκαναν στο παρελθόν, όταν στην πραγματικότητα ένας δικαστικός του TSJ θήτησε στη φυλακή για φόνο, κάμποσοι υψηλόβαθμοι κυβερνητικοί αξιωματούχοι συν-

δέονται με το διεθνές εμπόριο ναρκωτικών από την DEA και την *Interpól* (δύο από τα αγαπημένα ανίψια του προέδρου βρέθηκαν ένοχα για εμπορία ναρκωτικών), όσοι δεν συνδέονται είναι συνέχεια κοντά και τους βρίσκουμε να ψωνίζουν στο Μαϊάμι, ή να διαθέτουν επιχειρήσεις στη Φλόριντα μέσω οικογενειακών γνωριμιών. Δε χρειάζεται καν να καταφύγεις τόσο πίσω για να δεις πόσο εξαπατημένοι είναι, καθώς έδωσαν μισό εκατομμύριο δολάρια στην ορκωμοσία Τραμπ. Η κυβέρνηση έχει περισσότερους δεσμούς με τις ΗΠΑ από όσους είχε ποτέ η αντιπολίτευση!»!

Τέταρτο επιχείρημα του ελληνικού «Περιοδικού»: «το 95% των τηλεοπτικών ΜΜΕ είναι ιδιωτικά και αντιπολιτεύονται την κυβέρνηση», «9 στις 10 μεγαλύτερες εφημερίδες της χώρας είναι σταθερά «αντι-Τσάβες» και παραμένουν». Συνεπώς, ισχυρίζονται οι απολογητές του καθεστώτος, δεν καταπνίγεται η δημοκρατική ελευθερία έκφρασης από το καθεστώς.

Απάντηση των βενεζουελιάνων δημοκρατών (χρήστης Chuck Boone): «Τα κρατικά ΜΜΕ έχουν όλα τα χαρτιά. Το 50% των τηλεοπτικών σταθμών είναι κυβερνητικής ιδιοκτησίας. Η κυβέρνηση έχει την εξουσία να μεταδώσει μια *cadena* (η λέξη σημαίνει «αλυσίδα», όπως «δένω με αλυσίδα τη μετάδοση όλων των τηλεοπτικών δικτύων μαζί»). Οι *cadenas* συμβαίνουν συνέχεια, ενίοτε πολλές φορές μέσα σε μια μέρα. Η κυβέρνηση θα αναγγείλει συχνά *cadenas* όποτε μιλά ο Μαδούρο ή κάποιος άλλο υψηλόβαθμο στέλεχος του PSUV, κι όλα τα δίκτυα στη χώρα αναγκάζονται να εφαρμόσουν την *cadena* άμεσα και καθ' όλη τη διάρκεια της ομιλίας/του γεγονότος. Η κυβέρνηση θα αναγγείλει συχνά *cadenas* όταν η αντιπολίτευση έχει συγκέντρωση ή διάσκεψη τύπου για να τα κλείσει από τα ραδιοκύματα. Η κυβέρνηση ελέγχει επίσης το σύστημα με το οποίο χορηγούνται οι άδειες μετάδοσης, και μπορεί να τις ανακαλέσει/να αρνηθεί να τις παρατείνει ανά πάσα στιγμή. Αυτό συνέβη με το RCTV στα 2008, όταν ο Τσάβες αρνήθηκε να του χορηγήσει νέα άδεια και ο σταθμός αναγκάστηκε να βγει εκτός αέρα. Το RCTV ήταν πραγματικά ενάντια στην κυβέρνηση, και πλήρωσε το τίμημα. Σήμερα, οι άλλοι ιδιωτικοί σταθμοί (*Televen*, *Globovision*, κτλ.) θα αυτολογοκριθούν για να αποφύγουν την τύχη που είχε ο RCTV. Ρώτα [...] έναν Βενεζουελιάνο τι δείχνουν αυτοί οι ιδιωτικοί σταθμοί όταν υπάρχει αναβρασμός (σαπουνόπερες και κινούμενα σχέδια). Αν διεύθυνες ένα δελτίο ειδήσεων σε έναν ιδιωτικό τηλεοπτικό σταθμό έβλεπες τι συνέβη στο RCTV και ένας δημοσιογράφος σου ζητού-

σε να δείξεις μια είδηση επικριτική για την κυβέρνηση, τι θα έκανες; Όσο για τις εφημερίδες και τους ραδιοφωνικούς σταθμούς, δεν έχω κάνει έρευνα ο ίδιος αλλά μπορώ να σου πω ότι οι εφημερίδες που είναι κατά της κυβέρνησης μπορούν και έχουν αναγκαστεί να κλείσουν γιατί η κυβέρνηση θα τις βάλει σε διοικητικούς μπλεδάδες, συχνά με το να καθυστερεί την εισαγωγή χαρτιού ή να αρνείται ανοιχτά να τους χορηγήσει δολάρια με τα οποία θα αγόραζαν χαρτί. Τον περασμένο Φλεβάρη, η *El Carabobeño* – που ήταν ίσως η μεγαλύτερης κυκλοφορίας εφημερίδα και επικριτική στην κυβέρνηση – αναγκάστηκε να βγει εκτός κυκλοφορίας επειδή η κυβέρνηση δεν την άφηγε να εισάγει χαρτί. Αν ήσουν συντάκτης μιας ιδιωτικής εφημερίδας και έβλεπες τι συνέβη στην *El Carabobeño* και ένας δημοσιογράφος σου ζητούσε να διευθύνεις ένα αντικυβερνητικό φύλλο, τι θα έκανες; «Ιδιωτικό» δε σημαίνει και «ανεξάρτητο».

Σημείωση της Νέας Ανατολής:

Πόσο μας θυμίζουν όλα τα παραπάνω κυβέρνηση Σύριζα του μέλλοντος. Οι τρομακτικοί αυτοί περιορισμοί στην ενημέρωση δείχνουν πάντως ότι το καθεστώς είναι αποσπασμένο από το λαό και φοβάται το λαό. Γιατί η προπαγάνδα ενός ανεξάρτητου από την πολιτική εξουσία ΜΜΕ βρίσκει γόνιμο έδαφος μέσα στη χώρα (δηλ. γίνεται επικίνδυνο για την εξουσία) κυρίως όταν ο λαός της μέσα από την ίδια του την πείρα έχει αισθανθεί τη χειρότερη των υλικών συνθηκών της ζωής του, τον περιορισμό των δημοκρατικών του δικαιωμάτων και ελευθεριών από το καθεστώς, όταν δεν μπορεί να ζήσει άλλο κάτω από τις ίδιες συνθήκες και θέλει να παλέψει για την ανατροπή αυτού του καθεστώτος.

Όλοι αυτοί οι όροι υπάρχουν σήμερα στη Βενεζουέλα. Μόνο οι σοσιαλφασίστες και οι υπόλοιποι φαιο-«κόκκινοι» επιμένουν ακόμα να υποστηρίζουν το αντιλαϊκό καθεστώς και να σπιλώνουν τον ηρωικό αγώνα ενός ολόκληρου λαού ενάντια στην πολιτική καταπίεση που δέχεται. Αυτό κάνουν προφανώς οι συντάκτες του «Περιοδικού» στην Ελλάδα που δεν ασχολήθηκαν λεφτό για να ρωτήσουν τους ηρωικούς διαδηλωτές της Βενεζουέλας που ακούραστα και δίνοντας ασταμάτητα άοπλους νεκρούς κατεβαίνουν στους δρόμους μπροστά σε μια παγκόσμια κοινή γνώμη που τους συμπαθεί αλλά δεν έχει δίπλα της την αριστερά που μετατρέπει αυτή την συμπάθεια σε οργανωση και η οποία σήμερα σε όλο τον κόσμο είναι δηλητηριασμένη ή ναρκωμένη από το ρώσικο και κινέζικο ρεβιζιονιστικό σοσιαλφασισμό.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΨΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ ΣΤΟ “ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ”

Οι πολιτικές δυνάμεις που περισσότερο επιχειρούν να δυσφημίσουν την ηρωική εξέγερση του λαού της Βενεζουέλας και εμποδίζουν το αντι-Μαδούρο κίνημα να αποκτήσει διεθνή συμπάθεια είναι εκείνες του φαιο-«κόκκινου» ναζισμού (ιδιαίτερα ο σοσιαλφασισμός). Είναι χαρακτηριστικό ότι στους ευρωβουλευτές που καταψήφισαν την καταδικαστική για το καθεστώς της Βενεζουέλας απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις 27/4 (πέρασε με 450 ψήφους υπέρ – 35 κατά – 100 αποχές) περιλαμβανόταν ολόκληρη η ομάδα του ψευτοΚ-ΚΕ, εκείνη των ναζιστών της Χ.Α., ο εκπρόσωπος της ΛΑΕ, και όλοι οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ πλην ενός που απείχε απ’ την ψηφοφορία (Athens Voice, 28/4).

Πρόσφατα δημοσιεύτηκε ένα άρθρο της Ειρήνης Μαυρούλη στο «Περιοδικό» (22/4) με τίτλο «Βενεζουέλα: λίγες αλήθειες και πολλά ψέματα» που συγκεντρώνει τα επιχειρήματα του σοσιαλφασισμού υπέρ του καθεστώτος. Ένας φίλος μας, υπερασπιστής του αντιφασιστικού αγώνα του λαού της Βενεζουέλας, που μπήκε σε σχετικό φόρουμ της Βενεζουέλας στο ίντερνετ, υπέβαλε εκεί τα κυριότερα επιχειρήματα του ελληνικού περιοδικού και πήρε απαντήσεις για καθένα από αυτά, τις οποίες δημοσιεύουμε παρακάτω.

Εκεί μπορεί κανείς να ανοίξει τους συνδέσμους που παραπέμπουν στις σχετικές ειδήσεις οι οποίες επιβεβαιώνουν τους ισχυρισμούς των βενεζουελιάνων αντικαθεστωτικών χρηστών του φόρουμ. (<https://forums.somethingawful.com/showthread.php?threadid=3738387&userid=0&perpage=40&pagenumber=131#post471628306>).

Πρώτο επιχειρήμα του ελληνικού «Περιοδικού»: «Από τον Δεκέμβριο του 2015, όταν εκλέχτηκε το νέο κοινοβούλιο που ελέγχεται, με ελάχιστες έδρες, από την αντιπολίτευση, αυτή έχει περιφρονήσει όλες τις αποφάσεις του Ανώτατου Δικαστηρίου. Αρχής γενομένης από την οδηγία για επανάληψη της εκλογικής διαδικασίας στο κρατίδιο Αμαζόνιας όπου υπάρχουν συγκεκριμένα στοιχεία (που και δόθηκαν στη δημοσιότητα και είναι στη διάθεση του όποιου ενδιαφερόμενου) ότι «αγοράστηκαν» σωρηδόν ψήφοι. Η απόφαση αφορά τόσο δύο βουλευτές της αντιπολίτευσης όσο και έναν από το κόμμα του Μαδούρο PSUV και έναν από την λίστα των ιθαγενών (ο οποίος στηρίζει την αντιπολίτευση)».

Υποστηρίζεται δηλ. ότι η πρόσφατη κατάργηση του κοινοβουλίου από το ανώτατο δικαστήριο έγινε δικαιολογημένα λόγω της εκλογικής νοθείας (με εξαγορά ψήφων) που σημειώθηκε στις εκλογές κι ότι η αντιπολίτευση δε θέλει να κάνει νέες εκλογές προσπαθώντας να παρατείνει τη θητεία μιας «παράνομης» κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας.

Απάντηση των βενεζουελιάνων δημοκρατών (χρήστης Chuck Boone): «Το Εθνικό Εκλογικό Συμβούλιο (CNE) είναι το κυβερνητικό σώμα που εγκρίνει, σχεδιάζει, διεξάγει και επιβλέπει

κάθε πλευρά των εκλογών. Οι κοινοβουλευτικές εκλογές έλαβαν χώρα στις 6 Δεκέμβρη. Δυο μέρες αργότερα, αφού ελέγξε ενδελεχώς τις ψήφους και διασφάλισε ότι καμιά νοθεία δεν είχε διαπραχθεί, το CNE έβγαλε την τελική του απόφαση πάνω στις εκλογές: η αντιπολίτευση είχε κερδίσει 112 έδρες (συμπεριλαμβανομένων των τριών εδρών που βρίσκονται στο κρατίδιο Αμαζόνιας). Τονίζω το σημείο: το CNE, που είναι το κυβερνητικό σώμα υπεύθυνο για τη διεξαγωγή των εκλογών και τη διασφάλιση του ότι δε γίνεται νοθεία, εγγυήθηκε προσωπικά για το αποτέλεσμα κάθε μίας έδρας στη χώρα.

Στα τέλη Δεκέμβρη, μια αγωγή από μέλη του PSUV υποστήριξε ότι υπήρξε νοθεία όχι μόνο στην Αμαζόνιας, αλλά και σε κάμποσα άλλα κρατίδια. Το Ανώτατο Δικαστήριο, που βρίσκεται 100% υπό τον έλεγχο της κυβέρνησης (ο τότε πρόεδρος του ήταν ένας πολιτικός υποψήφιος του PSUV), άφησε τα πράγματα να κυλήσουν στην Αμαζόνιας, και ανακοίνωσε ότι ενόσω διερευνούσε τις κατηγορίες για νοθεία οι βουλευτές δεν επιτρέπεται να πάρουν τις έδρες τους στο κοινοβούλιο. Η αντιπολίτευση κατήγγειλε την παρατυπία καθώς το CNE είχε αποφανθεί ύστερα από δύο ημέρες προσεχτικού ελέγχου και επανελέγχου ότι καμιά νοθεία δεν είχε διαπραχθεί.

Αναφέρθηκε νωρίτερα ότι η αντιπολίτευση κέρδισε 112 έδρες. Αυτός είναι ακριβώς ο αριθμός που χρειάζεται για να πάρει αυτό που στη νομοθεσία ονομάζεται «αυξημένη πλειοψηφία». Η αυξημένη πλειοψηφία θα έδινε στην αντιπολίτευση το πλήρες οπλοστάσιο εξουσιών της Εθνοσυνέλευσης, περιλαμβανομένης της δυνατότητας να συγκαλεί συνταγματική συνέλευση για την κατάρτιση νέου συντάγματος. Με την απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου η αντιπολίτευση έπεσε στις 109 έδρες, χάνοντας την αυξημένη πλειοψηφία.

Η αντιπολίτευση λέει, «Ωραία, όπως και να 'χει, αυτή είναι άλλη μια κακοποίηση της δημοκρατίας» κι ακολούθησε την απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου. Και περίμενε. Και περίμενε. Και περίμενε. Για επτά μήνες, το Ανώτατο Δικαστήριο δεν έκδωσε την παραμικρή ανακοίνωση για την πρόοδο της υπόθεσης. Επαναλαμβάνω: με την κανονική λειτουργία του

νομοθετικού κλάδου της χώρας και με τη δημοκρατική θέληση εκατοντάδων χιλιάδων ψηφοφόρων του κρατιδίου Αμαζόνιας να διακυβευούνται, το Ανώτατο Δικαστήριο δεν έκανε καμία κίνηση πάνω στην υπόθεση για επτά μήνες. Ήταν παραπάνω από φανερό εκείνη τη στιγμή ότι με την απόφαση, το Ανώτατο Δικαστήριο προσπαθούσε απλά να διασφαλίσει ότι η αντιπολίτευση δεν θα είχε την αυξημένη πλειοψηφία στο κοινοβούλιο. Μέχρι αυτή την ώρα, το Ανώτατο Δικαστήριο είχε ακυρώσει επίσης σχεδόν καμιά δεκαριά νόμους που πέρασαν στην Εθνοσυνέλευση. Κάθε νόμος που έβρισκε το δρόμο του στο κοινοβούλιο είχε σκοτωθεί από την Εθνοσυνέλευση (εκτός από έναν που είχε να κάνει με συνταξιούχους, αν θυμάμαι καλά).

Στα τέλη Ιούλη, η αντιπολίτευση αποφασίζει ότι ο λαός της Αμαζόνιας που το CNE συμφωνεί ότι ψήφισαν σαφώς αυτούς τους βουλευτές αρκετά είχε κακοποιηθεί, κι αποφάσισε να διεξάγει μια τελετή ορκωμοσίας για τους βουλευτές της Αμαζόνιας (ο βουλευτής του PSUV αποφάσισε να μη συμμετάσχει για προφανείς λόγους). Αυτή η τελετή έλαβε χώρα στις 29 Ιούλη.

Στις 5 Σεπτέμβρη, το Ανώτατο Δικαστήριο βαρέθηκε να ακυρώνει τους νόμους που περνούσαν στην Εθνοσυνέλευση, και αντί αυτού εκδίδει μια απόφαση που λέει ότι με την ορκωμοσία των βουλευτών της Αμαζόνιας ολόκληρος ο νομοθετικός κλάδος είναι σε απείθεια, κι επομένως κάθε μελλοντική πράξη που θα εφαρμοστεί απ’ αυτόν τον κλάδο είναι άκυρη. Στην πραγματικότητα, το μόνο που έκανε η απόφαση ήταν να διευκολύνει κάπως τη δουλειά του Ανώτατου Δικαστηρίου, αφού μέχρι τότε ακύρωναν τους νόμους όταν αυτοί έβγαιναν. Με αυτή τη γενική απαγόρευση, δεν θα το έκαναν πια.

Το Δεκέμβρη, οι βουλευτές του κρατιδίου Αμαζόνιας βλέπουν την τοιχοκολλημένη ανακοίνωση και παραιτούνται. Στις 9 Γενάρη, η Εθνοσυνέλευση επίσημα αποδέχεται την παραίτηση, απομακρύνει τους βουλευτές από τις έδρες τους. Θαυμάσια! Τώρα η Συνέλευση δεν είναι πλέον σε απείθεια γιατί εφαρμόζει την αρχική απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου, σωστά; Λάθος. Το Ανώτατο Δικαστήριο δεν το δέχεται αυτό σαν όρο για να μην βρίσκεται πλέον σε απείθεια. Τι πρέπει να κάνει τότε η Εθνοσυνέλευση για να μην είναι πια σε απείθεια; Κανείς δεν ξέρει, αλλά σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου μήπως δεν ήταν;

Στις 30 Μάρτη το Ανώτατο Δικαστήριο δίνει το τελειωτικό χτύπημα. Ισχυριζόμενο ότι η Εθνοσυνέλευση είναι ακόμα σε απείθεια (δεν ήταν), το Ανώτατο Δικαστήριο λέει ότι θα αναλάβει «άμεσα» όλες τις νομοθετικές εξουσίες μέχρις ότου

η Εθνοσυνέλευση να μην είναι πλέον σε απείθεια (δεν ήταν έτσι κι αλλιώς). Με άλλα λόγια η απόφαση σκοτώνει τον νομοθετικό κλάδο και δίνει όλες τις εξουσίες του στον δικαστικό κλάδο. Επειδή το Ανώτατο Δικαστήριο βρίσκεται σταθερά υπό τον έλεγχο του γραφείου του Μαδούρο, πολλοί (ανάμεσά τους κι εγώ) βλέπουν τις 30 Μάρτη σαν την ημερομηνία εφαρμογής της απόφασης Μαδούρο. Ωστόσο, η κατακραυγή ενάντια στην απόφαση ήταν τόσο χωρίς προηγούμενο (η εξέγερση αυτού του μήνα ήταν άμεσο αποτέλεσμα της απόφασης) που ο Μαδούρο βγαίνει στην τηλεόραση, λέει στο Ανώτατο Δικαστήριο να αναθεωρήσει την απόφαση, και την επομένη το Ανώτατο Δικαστήριο κάνει ακριβώς αυτό».

Για να καταδειχθεί η αυθαιρεσία με την οποία λειτουργεί ο πιο πάνω θεσμός, έτσι όπως χρησιμοποιείται από το καθεστώς Τσάβες-Μαδούρο, αρκεί να σημειώσουμε (χρήστες AstraSage, Chuck Boone) ότι: «13 δικαστικοί του Ανώτατου Δικαστηρίου διορίστηκαν στις θέσεις τους το Δεκέμβρη του 2015, κατά την τελευταία νομοθετική σύνοδο της ελεγχόμενης από το PSUV Εθνοσυνέλευσης. Αυτή ήταν μια εντελώς παράνομη κίνηση, καθώς οι δικαστικοί έπρεπε να διοριστούν από την επερχόμενη (ελεγχόμενη από την αντιπολίτευση) Συνέλευση». «Ξέχασα να αναφέρω», γράφει ο Chuck Boone, «ότι νυν επικεφαλής του Ανώτατου Δικαστηρίου είναι ο Μάικελ Μορένο, που είχε φυλακιστεί δυο φορές στα τέλη της δεκαετίας του '80 για δύο ανθρωποκτονίες!»

Όσο για το επιχειρήμα ότι το κοινοβούλιο δεν επιθυμεί νέες εκλογές η απάντηση δίνεται ως εξής: «Πρώτο, το CNE αποφασίζει πότε γίνονται εκλογές, όχι το κοινοβούλιο. Το κοινοβούλιο δεν έχει καμία αρμοδιότητα να αποφασίζει πότε θα γίνονται οι εκλογές, τελεία και παύλα. Δεύτερο, η αντιπολίτευση θέλει εκλογές! Γ’ αυτό το λόγο γίνεται η εξέγερση που διαρκεί εδώ και τρεις περίπου βδομάδες. Η αντιπολίτευση θέλει περιφερειακές (τις οποίες το CNE ακύρωσε πέρυσι), και προεδρικές εκλογές. Το PSUV θα έχανε όλες τις αναμετρήσεις που θα γίνονταν σήμερα, πράγμα που εξηγεί ακριβώς γιατί δε θα επιτρέψουν να γίνουν εκλογές. Η αντιπολίτευση θέλει τις εκλογές, το καθεστώς δε θα επιτρέψει να γίνουν».

Δεύτερο επιχειρήμα του ελληνικού «Περιοδικού»: «με εξαίρεση τον πετρελαϊκό τομέα, οι τομείς κυρίως της εισαγωγής και της διανομής τροφίμων καθώς και των φαρμάκων και των αγαθών πρώτης ανάγκης, βρίσκονται στα χέρια ιδιωτών και μεγάλων κοσβόριου. Έτσι εξηγούνται όλες αυτές οι εικόνες που κυκλοφορούν με παιδιά που υποφέρουν στα νοσοκομεία». «Το ποιος κρύβεται πίσω

από τις ελλείψεις, είναι εξαιρετικά εμφανές γιατί αυτές «μειώνονται σημαντικά» κάθε φορά που πλησιάζει κάποια εκλογική αναμέτρηση και επανέρχονται κάθε φορά που η αναμέτρηση τελειώνει (με νίκη Τσάβες)».

Απάντηση των βενεζουελιάνων δημοκρατών (χρήστης Chuck Boone): «πόσες πλούσιες εταιρίες [...] υπάρχουν στη Βενεζουέλα, και πώς παραμένουν πλούσιες αν δεν πουλούν προϊόντα; Ακούω αυτό το επιχειρήμα συνέχεια και δεν το καταλαβαίνω. Επιπλέον, το επιχειρήμα οδηγεί σε ταυτολογία: «Οι πλούσιες εταιρίες εμποδίζουν τη διάθεση προϊόντων, και η απόδειξη είναι ότι οι πλούσιες εταιρίες εμποδίζουν τη διάθεση προϊόντων στις εκλογές». Δεν είναι λογική δήλωση.

Στην πραγματικότητα οι χρόνιες ελλείψεις σε τρόφιμα, φάρμακα και είδη πρώτης ανάγκης οφείλονται πρωτίστως σε τρεις παράγοντες: Α) καταστροφικές αντι-επιχειρηματικές πολιτικές, Β) έλεγχος των τιμών, και Γ) το σύστημα αλλαγής συναλλάγματος. Για καθέναν και όλους μαζί αυτούς τους παράγοντες φταίει καθαρά η κυβέρνηση. Για το Α): Δες μόνο πώς το καθεστώς ανέλαβε τον έλεγχο του εργοστασίου της General Motors στη Βαλένσια αυτή τη βδομάδα. Δε δόθηκε καμιά αιτία για την «απαλλοτρίωση». [...] να θυμάσαι ότι σε ένα χρόνο από τώρα το Google θα γράφει «Τι συνέβη στο απαλλοτριωμένο εργοστάσιο της GM στη Βενεζουέλα;» γιατί μπορώ να σου εγγυηθώ σήμερα ότι η απάντηση θα είναι ίδια με εκείνη που απαντά στο τι συνέβη στις εκατοντάδες άλλες εταιρίες που έχει απαλλοτριώσει η κυβέρνηση κατά καιρούς: Καταστροφή.

Η κυβέρνηση διαθέτει ρεκόρ στο να απαλλοτριώνει επιχειρήσεις μικρές και μεγάλες και να τις καταστρέφει. Αυτό περιλαμβάνει και τους παραγωγούς/εισαγωγείς τροφίμων και φαρμάκων. Άλλο παράδειγμα: η κυβέρνηση απαλλοτρίωσε έναν πολυσύχναστο φούρνο στο Καράκας στις 16 Μάρτη. Την επομένη, η κυβέρνηση άδειασε τελείως το φούρνο και τον έκλεισε. Αν αυτός ήταν ο φούρνος σου, δε θα παίρνεσαι πια ψωμί από κει όχι επειδή οι «πλούσιοι» ιδιοκτήτες του θέλησαν να κάνουν την κυβέρνηση να πληρώσει ακριβά, αλλά εξαιτίας της καταστροφικής πολιτικής απαλλοτριώσεων της κυβέρνησης που έχει οδηγήσει σε παρόμοια τύχη εκατοντάδες άλλες εταιρίες.

Για το Β): Η κυβέρνηση καθορίζει τις τιμές σε πολλά βασικά προϊόντα και είδη πρώτης ανάγκης, όπως είναι το ψωμί, οι οδοντόπαστες, το χαρτί υγιείας, το ρύζι, κτλ. Οι τιμές είναι τεχνητά χαμηλές, κάτω από το κόστος παραγωγής, και δε διατηρούνται για να συμβαδίζουν με τον πληθωρισμό.